

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Trykt paa Udgiverens Forlag, 1833-1834

Fysiske størrelse | Physical extent:

et Hefteskrift, udgivet ved S. Jørgensen.

Nyt Bibliothek for underholdende Æmner

Vol. 4

1833-1834

6 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





57.-11.

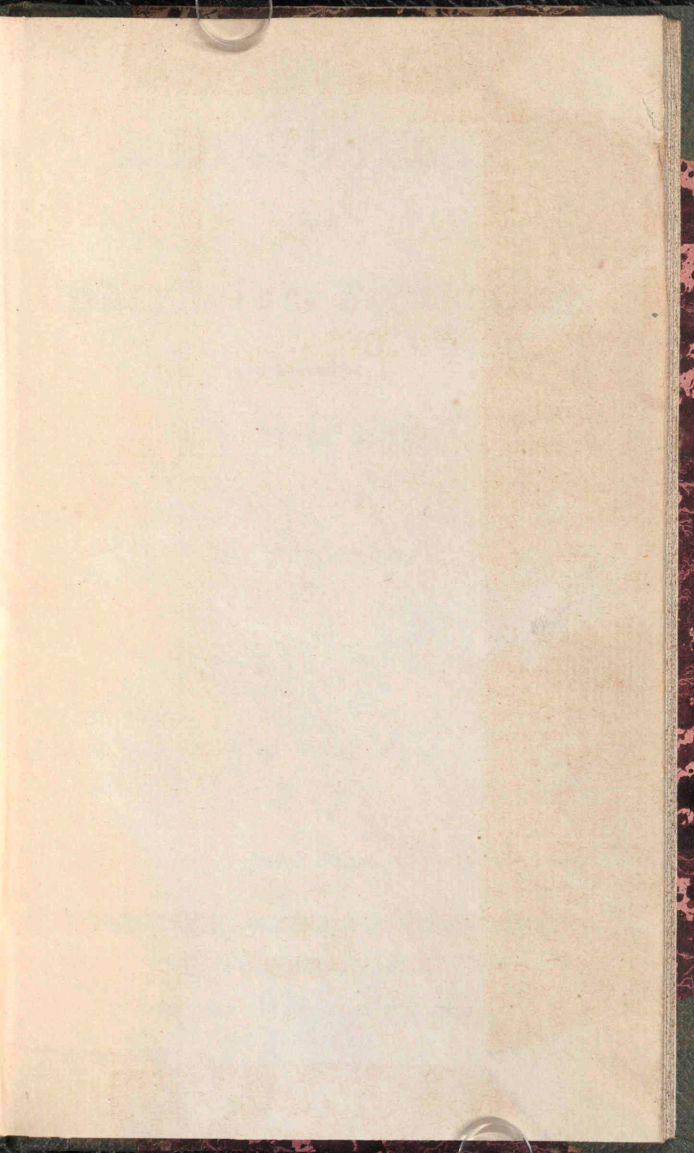
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°



1 1 57 0 8 00303 9

+ Rex





N y t

BIBLIOTHEK

for

underholdende Aemner.

Et Hesteskrift,

udgivet ved

S. Jørgensen.



Sjerde Bind.

Kjöbenhavn, 1834.

Troft paa Udgiverens Forlag,
hos H. G. Brill.

191

BIBLIOTHEK

for

university of the

of the

of the

of the



of the



of the

Minerva Medica.

Fortælling af W. v. Lindemann.

Bestandig havde jeg mit Kors og min Plage med min kjære Søster Julie. Hun var, hvad man kalder et uopdraget Barn. Hendes Letfindighed, hendes Tilboielighed til ømfindtlig Spot, til en heftig, frastødende Opførsel, oversteeg alle disse Udyders sædvanlige Grændser. Dertil var hun allerede som Barn skøn som en Engel, og stolt af denne Skjønhed, som hun tidlig var sig bevidst; forføngelig som en Pariserinde og herskesyg over al Maade. Med eet Ord, i den kjære, lille Julie stak der baade en lille Semiramis og en lille Ninon. Alle mine, hendes ældre Broders, Forestillinger fløi hen som Auner i Vinden. Rigtignok gjorde jeg hende ofte suurt Spil; men saa afpressede Breden hende Taarer og jeg lod det blive der ved, thi en Qvindetaare har jeg aldrig kunnet modstaae. Ofte rørte jeg hende ogsaa ved mine Forestillinger til Taarer, og hun lovede Bedring; men i den næste Time vare Taarer og Lovte forglemte, og min kjære Julie blev som hun var.

Vor Onkel, i hvis Huus vi levede, kunde ikke bryde sig meget om alt dette; han var Forretningsmand og saaledes overhøbet med Arbejder, at han hverken glædede sig ved sin Rigdom eller sit Liv. Han kjendte enten slet ikke Julie eller han kjendte hende falsk: thi den lille Skjælm bedrog ham med sine Kjærtegn saa fiint, at det vilde have været Daarskab af mig, at forklage hende hos ham; han havde aldrig troet mig, og Julie triumpherede.

Saaledes vorede vi op i Onkelens Huus; det var Ulykken, at han var ugift. Havde der været en Kone, en Pleiemoder i Huset, saa havde Julie maaskee maattet forandre sig. Istedet derfor regjerede hun Huset med sit Lune, og man kan tænke, om hendes Letfind, hendes Forsængelighed, hendes Herskesyge, tiltog med Aarene eller ikke. Fætter Saalfeld, hendes formeentlige Brudgom, havde de værste Dage. Hun elskede ham, og dog lod hun ingen Leilighed ubenyttet til at drille og opirre ham, idet hun med Flid indrømmede ganske ligegyldige Personer Fortrin for ham, og i hans Nærværelse gjorde Alt hvad der var ham ubehageligt. Var han borte, saa viste hendes Kjærlighed til ham sig, men saalænge han var nærværende, var enhver Leilighed til at krænke ham hende velkommen, og hans Klager bleve endog sidenester Gjenstanden for hendes Spot og overgivne Lune. Hundrede Gange var han paa Vej til at bryde med hende, dog hans Benskab for mig, lod ikke dette Forsæt komme til Udførelse.

Alt dette saae jeg med Kummer og i halv Fortvivlelse,

men tilsidst i en Resignerets Gemytsstemning, der ikke veed mere at forandre.

I Aaret 1825 havde vor Onkel ved usædvanlig Hoved-Arbejde paadraget sig en svær Sygdom. Han helbrededes tildeels ved Julies Pleie, hvem jeg igjen lærte at elske ved hans Sygeleie. Men anstrængende Handsarbejde var dog forbuden ham for lang Tid og han besluttede at fordrive denne, for ham pünklige Tid, ved en Reise til Italien. Vi brøde op i Foraaret 1826; Onkelen, Fætter Saalsfeld, Julie og jeg. Først her syntes Onkelen at lære sin Julie at kjende, og jeg saa ham forundret over dette ny Bekjendtskab. Hendes Smigrerier syntes hende nu ikke mere nødvendige, og hun gjorde alt muligt, for at gøre os Livet suurt. Vi gennemstreifede Italien, som det sædvanlig skeer, uden at nyde Noget rigtigt, fordi vi vilde nyde for meget. Endelig blev der gjort Holdt i Rom; Reisen, som hidtil havde lignet en Flugt, blev afbrudt, og jeg bævede af Glæde, da Onkelen den tredie Dag erklærede, ikke at ville forlade Rom i det første Aar. Han var en rigtig Mand. Julie modsagde, som altid. Intet giver et lunefuldt Fruentimmer mere Leilighed til at drille sin Omgivelse, end en fælleds Reise. Nu vilde hun til Neapel, ligesom hun altid forlangte at komme bort fra det Sted, hvor hun netop var. Men dennegang fandt hun den gode Onkel saa bestemt, at hun maatte give efter og tie.

Carlo Petrucci var efter syv Maanedes Ophold i Rom bleven min Ven. Ved ham lærte jeg at kjende den

værdige Abbed Guidoboni, en af Roms og Italiens lærdeste Antiquarer. Endnu lever Forbindelsen med denne agtelsesværdige Lærde med bestandig frisk Ynde i min Hukommelse. Guidoboni var meget over de Halvtredsfindstye, af lille, svag Figur, klædt i romersk Abbeds-Dragt, fort fort Silkefappe, flad, trekantet Hat, Sko og snævre Beenklæder, og udvortes ikke udmærket ved andet, end en næsten ængstelig Reenhed i Linnedtøi og Paaklædning. En fin, men ubeskrivelig melodirig Stemme passede til hele det venlige udvortes af den Mand, hvis Omgang fængslede Enhver, som nærmede sig ham, med sikker Ynde. En Ungdommelighed, ja en Barnlighed i Gemittet, havde trodsset Aarene, hvilket for mig hørte til de psykologiske Sjældenheder, og som disse stode mod hans Alder, saaledes stod hans Beskedenhed mod hans Lærdom. Abbeden talede som en Lærende, naar han udfoldede sine Videnskabers rige Skatte for sine Tilhørere. De dybeste Forstninger foretog han med sædvanlig Underholdnings Tone, hans Videnskabers vanskeligste Lære med en Simpeltid i Udtrykket, der i Tyskland vilde gjælde for en Synd mod Videnskabernes Aand. Dertil var han eftergivende, opvakt, fri, og saa lunefuld, medfølsende, velvillig og ungdommelig, at Ingen kunde nyde hans Omgang, uden at være den sjældne Gamle hjertelig og inderlig hengiven.

Kun Julie ærgrede sig over Guidobonis hyppigt Besøg hos mig og kaldte ham en modbydelig Anurrepotte, fordi han gik af Veien for hende. Desuagtet var Abbeden vor sædvanlige Ledfager paa Vandringerne gjennem

Roms ærværdige Ruiner, og hans Videnskab, eller Carlo's lykkelige Takt — ogsaa han var en inderlig og hjertelig Ungling — løste de Spørgsmaal, som formodentlig uden dem vilde være blevene ubesvarede for os.

Med saadanne Anledninger reiste der sig hos Guidoboni en Art af Eidskab, som ellers ikke stemmede godt overeens med hans blide og afmaalte Væsen. Han trykkede Carlo til sit Hjerte og overhobede ham med Kys, med en Følelse, som man kun træffer i Italien. Bæmsmod og stille Sorg fulgte sædvanlig saadanne Udbrud.

Min Forbindelse med Carlo og Guidoboni var bleven saa snæver, at man kaldte os de Uadskillelige og at Julies Drillerier bestandig bleve bittere. Jeg brød mig alligevel ikke derom, da Guidobonis Tilboielighed stemmede overeens med min. Fjern fra tydske Lærdes Engstelighed over Anvendelsen af deres Tid, stændrede han hele Dage med mig gennem det gamle Roms Ruiner, paa engang Lærer og Cicerone, og det med et Skin af indvortes Tilfredsstillelse, som ikkun kom min liig. For denne Pris taalte jeg gjerne Julies bittre Drillerier. Hvor ofte jeg endog indfandt mig hos ham, sprang Guidoboni mig altid munter imøde fra sin Etol. "Signor Guglielmo," raabte han derpaa og kastede i Hast Bøger og Skrive-tøj med larmende Ubehændighed midt i Salen, som i Palladset, Aldobrandini tjente ham til Studeerkammer. "Signor Guglielmo! Benvenuto! Hvor skulde vi gaae hen? Til Keiserens Palladser? I Titus's Bade, til Taarnene eller til Forumet? Hvorhen? Dagen er straalende! Andia-

mo el Coliseo! Grindrer I endnu hvor opfyldt vi nylig fandt disse Haller af Oldtidens Aander? Kom — saa besøge vi dem igjen.” — Og med disse Ord havde han allerede grebet den trekantede Hat, sat den paa det omhyggeligt puddrede Hoved og taget mig under Armen. Førend jeg forsaar mig, stode vi derpaa i Guds fri Luft foran en eller anden kostbar Levning af den gamle Kunst, og den Gamles kunstløse Tale, som ganske var gennemtrængt af Oldtidens Aand, henrykte og belærte mig. Saaledes var til min Glæde flere Maaneder forløbne. Guidoboni var os Alle dyrebare; kun Julie var ikke hans Veninde. Hun paastod, den gamle Abbed havde sikkert ikke i sit Liv kunnet begribe, hvad Kjærlighed egentlig var og var istedetfor et Hjerte en antik Søllefod i Barmen. Jeg tænkte anderledes derover, omendstjondt det ogsaa var mig paafaldende, at Guidoboni aldrig taledes et venligt Ord til Julie, og meget mere, synlig undveeg hende med ængstelig Frygtsomhed.

Noget maatte der være forekommet i hans Liv, som havde forbittret ham mod Fruentimmer, og i Særdeleshed mod Fruentimmer af Julies Sindelag. Et eller andet svært Brud mellem ham og Livet maatte engang have fundet Sted, og det kunde tydelig bemærkes deraf, at den Gamle, ligsom frænklet derved, unddrog sig enhver Samtale, som angik Kjærligheden eller Fruentimmer. Thi endte en saadan Samtale i hans Nærværelse ikke snart, og formaaede han ikke at aflede den til andre Kanaler, saa forlod han, undertiden endog paa en næsten usædelig

Maade, Bærelset, og lod flere Dage gaae hen, førend han kom igjen og undskyldte sig. Hvad der havde foranlediget dette Brud med Selskabet, vidste ikke engang hans fortroligste Ven, Carlo. Alt hvad han vidste om Guidobiniis tidligere Levnet, og hvad han kun ogsaa kjendte af Rygte, var, at Abbeden nedstammede fra et fornemt og riigt Huus, at han, efter haarde Prøvelser i Livet, havde forladt Rang og Formue, en Tidlang været ligesom forsvundet, og derpaa igjen fremtraadt som Lærd, ganske fordybt i Oldtidsforskninger. Derpaa havde han i mange Aar været Opdrager for den unge Marchese Aldobrandini, og nød nu, paa sine gamle Dage, som velfortjent Løn, en lille Pension og fri Bolig i Marchesens Huus, hvor han, da baade Faderen og Sønnen bestandig vare fraværende i en diplomatisk Sendelse, staltede og valtede ganske som Husets egentlige Herre. Dette var omtrent Alt, hvad man vidste om ham. Hans Gemyt, hans selskabelige Forhold, var efterhaanden igjen kommet til sit forrige Standpunkt, og nu var Abbeden i alle Roms dannede Cirkler en stedse velkommen Gæst.

En heftig og pludselig Brøstsyge var Alt, hvad der tilsyneladende var blevet tilbage hos den muntre Gamle fra hine Rystelser, og med dette Onde pleiede han for det meste at undskylde sin pludselige Forsvinden af Selskabet ved visse Samtaler.

De skønne Octoberdage begyndte netop og bragte en ny Afvevling i vort romerske Livs Glæder, da den unge Marchese Aldobrandinis uventede Ankomst lovede disse

Glæder endnu mere Liv. Den unge Romer, Carlo's Ungdomskammerat, ridderlig, galant, elskværdig, besøgte os med denne og hans fordums Lærer. Efterat disse Besøg nogle Gange vare gjentagne, troede jeg at bemærke, at Julies fremmedagtige Skjønhed (thi min Søster var en fuldendt Blondine) ikke var gaaet forbi den unge Romers Hjerte uden Indtryk. Han gav sig meget at bestille med hende, og Julie, som alt for gjerne havde Lyst til at drille sin Fætter — fordi hun forfikkrede, at han uden en Smule Skinsyge var en sand Alodrian — gav sig ligeledes paa sin Side meget at bestille med ham. Aldobrandini syntes flabt til at behage. Han ledsagede os paa vore Spadseretoure, om hvilke Julie forfikkrede, at de først nu begyndte at blive taalelige; han sang med hende til hendes Guitar eller lod sig foresynge tydske Sange af hende, og tilbød sig endelig, da Julie talte forfærdelig slet Italiensk, at lære hende sit Modersmaal. Nu begyndte min Bekymring at vinde Grund; jeg blev bange for Saalsfeld og iagttog ham. Julie syntes ganske at have forglemt ham, undtagen naar det gjaldt at have ham til Bedste med hans Forlegenhed og Drømmeri. Men til min Forundring fandt jeg ham uden al Mistanke. Jeg vidste bestemt, hvor meget han elskede Julie, ellers havde jeg næsten maattet tvivle derpaa. "Godt," tænkte jeg — "han har foretaget sig at fordærve Julie Glæden; han tvinger sig derfor og spiller den Eigegyldige."

Smidlertid antog det fortrolige Forhold mellem den unge Marchese og min Søster daglig en ny Form. Al-

dobrandini kaldte hende høit en magist Circe, en Tryllerinde, der var kommen, for at befrige den italienske Ungdom, og Julie berømte sin ny Ven som det eneste elskværdige Menneske i det hæslige Italien, og som en sand Modsatning til Carlo og Knurrepotten Guidoboni.

Saaledes vedvarede det forunderlige Forhold en Tidlang. Jo frivollere Julie var, desto stillere blev Saalsfeld; hun sprudlede af Vittighed, Drillerie og Lune, og han rettede, hyppigere end nogensinde, stumme, veemodige Blikke paa Tryllerinden, i hvis Garn Aldobrandini nu syntes ganske fangen. Ankelen bemærkede kun lidet eller intet deraf, da han var ganske beskæftiget med en Uundersøgelse af Fredstempleet, hvoraf han absolut vilde gjøre en Retsal; jeg spillede den stille Jagttager. Carlo fandt Behag i at drille Marchesen og Julie med Parodier paa deres Umhed; men den gode Guidobini vandrede blandt os som et ærbørdigt Spøgelse, assendt for at advare og belære os.

October-Allegriaen havde afbrudt vore antiquariske Spadseretoure. I Aldobrandinis gammeldags, med sex Heste forspændte Kareth fulgte vi Toget af muntre Wiin-gaardemand, besøgte Testaccio, sluttede os om Aftenen til Corso-Gaderne og nåde de store og beundringsværdige Fornoielser, som Efterhøsten i Rom fører med sig. Om Aftenen var Marchesen vor Vært i Caffé Nuovo eller i Theatret, og ledsagede os derpaa til vor Bolig i Sistina, som han sjelden forlod før Midnat.

Forholdet mellem Julie og Saalsfeld syntes ham

enten ubekjendt, eller forekom ham ubetydeligt, i sin Opførsel forraadte han intet Betsyn dertil. Julie fandt aabenbar Velbehag i hans dristige Emigrerier, Saalsfeld blev stille; men mig blev Sagen tilsidst alvorlig. Jeg tog endelig Saalsfeld i Skole; men han gav mig tørt til Svar: "Lad hende derom! Hvad kan jeg gjøre? Skal jeg krænke hende ved Mistanke? Du kjender hende — Hun vil nok vide at vende om."

Mere bragte jeg ikke ud af ham. Jeg vendte mig nu til Onkelen. Dog han var forundret over mine ny Sagttagelser; han havde hidtil intet bemærket og lo mig ud. Nu blev der mig intet andet tilovers, end at vende mig til Julie selv. Den lille Semiramis havde os alle saaledes i Frygt, at jeg gik frem med den største Skaanfelse. Jeg sagde hende blot, at Saalsfeld var fornærmet over hendes Munterhed i Dmgang med Marchesen, og ikke vidste, hvorfor hun i hans Nærværelse ikke var lige saa munter. Men der kom jeg galt afsted. "Er han allerede igjen misundelig?" raabte den lille Tryllerinde, og Breden trak hendes skjønne Pande i forunderlige Følger. "Forstaaer han da at spørge, som Marchesen? Vil I Alle gjøre mig til et Hælsedøre? Skal jeg aldrig være munter? Stig ham, at hvo som ikke kan see mig munter, behøver slet ikke at see mig, og dermed — Punktum." Jeg var bekymret og forsøgte mine Indvendinger, men Julie smilede spottende over mit Jeremias Ansigt, min Kjærlighedsforstaaelse med Guidoboni, for hvem jeg kunde prædike Moral, men ikke for hende, og hoppede der-

med fra mig og Marchesen imøde, som netop traadte i Bærelset.

"Er der idag Tyrefægtning, Marchese?" raabte hun. "Der maa vi hen — jeg elsker saadant — det er min hele Eidskab!" — "Hvor Armida byder, der tier Rinald," gav Aldobrandini spøgende til Svar, omendstjændt jeg hellere havde foreslaaet, at fjøre til Villa Pamfili, eller besøge Borgheses Løvgange."

"Hvad, Løvgange!" raabte Julie; "dem have vi ogsaa i Dyrehagen. En Tyrefægtning — det er det eneste Ny i dette gamle, jammerlige Rom!" — "Dg dog er Rom i Besiddelse af den yndige Signora Giulia," sagde Marchesen, idet han tog Plads bag hendes Stol; "som er kommen hertil fra et Cinherium!" — ~~thi~~ Aldobrandini pralede gjerne med sin Kundskab til den nordiske Mythologi.

"J driller mig, Marchese," afbrød Julie ham. "Men jeg gjentager Eder, for et Træ af vore Linder giver jeg hele Eders ruifulde Forum med Fredstempel og Triumphbuer. Nærværelsen er min — hvad har jeg af Oldtiden?"

"J Grunden," sagde jeg, for dog at sige noget — "tænke vel Mange som Du, de vove kun ikke at udtale det."

"Jeg frugter ikke for at tale, som jeg tænker," raabte Julie, og derfor passer jeg hellerikke til J følsomme Sjæle, som har Eders Følelser paa Læberne og Døden i Hjertet. Du og Saalsfeld, J faae mig til at lee med Eders Begeistring for dette affyrlige Land, hvor der ikke

engang gives en ordentlig Drangeskov. Jeg vilde ønske at jeg var hundrede Mile borte i mit fjære Mark. . .”

”Per Diana!” raabte Marchesen — ”og det ønsker I i min Nærværelse?” — ”Netop i Eders Nærværelse,” gav Julie til Svar, ”for at see, om I vilde følge mig. Jeg tiltroer Eder Italienerne Alt — kun ingen ægte Kjærlighed. — ”Ingen Kjærlighed!” raabte Marchesen og gav sig et stærmerisk Udseende. ”I hvilket Land, cara Giulia, har da Skjønheden mere Værd og Magt, end i Italien? Hvor finder den mere Pris, mere Tilbedelse end her? See kun, endog Vandet og Stenene begejstre sig for Eder. Da jeg idag gik forbi Bereaccia tiltraabte Bølgerne mig Eders Navn. Jeg traadte nærmere og saa et Papiir klæbet paa Randen af en Baad, det var en Sonnet til Eder, af en ubekjendt Haand. Læs kun, læs.”

Med disse Ord tog han en fin, rød Paptirstrimmel frem og begyndte pathetisk at forelæse det derpaa skrevne Digt. Medens han deklamerede lo Julie af fuld Hals. ”O, I ubehændige Elsker,” raabte hun; ”I elendige Poet! Det er jo de samme Ord som I igaar hvidstede mig i Drene paa Piazza Navona! Skal jeg ikke gjenkjende Eder, saa maa I bedre anspore Eders Phantasie. Saa lamme Vers som disse gjør jeg i Sovne.”

Marchesen syntes et Dieblif truffen.

”Nu, græm Eder kun ikke,” raabte Julie smilende. ”Jeg hører Eder dog hellere tale, end deklamere saaledes som nylig med Eders falske Pathos. Dog, læs kun videre!”

Marchesen vedblev tilfredsstillet at læse. Da han var ved Enden, raabte Carlo, som imidlertid var traadt ind: "Hør det, I Cimbrer og Teutoner, hør det, I Grækere og Romere! Marchese Aldobrandini er følsom! Signora Giulia, jeg giver Eder den Forsikkring, at det passerer ham for første Gang, I har rørt et Hjerte, der, haardt som Flint, endnu aldrig har elsket, de hundrede og halvtredstusinde tusinde Gange fraregnet, som jeg erindrer mig."

Denne Spøg syntes høilig at mishage Julie. Hun saae paa Carlo med sit kjære, vrede Blik og vendte sig til Binduet.

Aldobrandini tog Sagen endnu alvorligere. Han kaldte Carlo en Sladderer, traadte igjen bag Julies Stol, og begyndte at lade sine Fingre lege i hendes blonde Lokker, medens han hemmelig tilhvidskede hende sit Forsvar. "Det manglede endnu!" raabte Julie synlig forstemt, da Døren gik op og Saalsfeld traadte ind.

Ved Synet af den fortrolige Stilling, som Marchesen indtog ved Siden af Julie, syntes han truffen. Han maatte fatte sig, førend han traadte nærmere. Han gjorde det stiltiende, Julie læste i hans Miner. "Hvad bringer Fætter nu igjen?" raabte hun. "Han har sikkert noget Forfærdeligt at foredrage. Mod! Lad høre, Saalsfeld! Gives der maaskee i dette evigt alvorlige Rom en Spøg, en Skandal? Lad De høre; jeg ønsker det?"

Nu syntes Saalsfeld at blive Herre over sin Beslutning. Han traadte til Julie. "Hvad jeg bringer,

angaaer kun mig," sagde han høitidelig. — "Nu kommer det!" raabte Julie og lo høit. — "Jeg kommer, for at udbede mig Deres Orlov, Julie," sagde han. "Jeg reiser i otte Dage til Tivoli; der vil jeg hente mig Ro- lighed. Naar jeg vender tilbage, og gjenfinder Dem saa- ledes — som nu — saa beder jeg om min Afsteed til Tydskland."

Disse roligt udtalte Ord faldt som et Lyn ned paa Julie. Men hun var for meget vant til at herske, til at hun strax skulde have overgivet sig som besejret. Hun kjæmpede, hun betvang sig.

"Ulykkelig altsaa!" raabte hun med tvungen Latter. Fætter, tag mig det ikke ilde op, men lee maa jeg, om det end gjaldt mit Liv, over Deres jammerlige Mi- ner. Til Tivoli altsaa? Sta bene! Buon viaggio! Om otte Dage sees vi igjen — ikke sandt? Og sørg De for, at bringe mig en eller anden Spøg, eller en fortræffelig Spøgelseshistorie med tilbage fra Mæcens gamle Huus! Hører De!"

Saalfeld vendte sig om og havde allerede forladt Væ- relset, førend hun havde udtalt. Hans Kabriolet holdt nedenunder; han steg i Bognen og kjørte ud af Jo- hannes-Porten.

Da lod han Alle tilbage i en slet Stemning, Mar- chesen og Carlo havde ikke ganske forstaaet Scenen, som blev opført paa tydsk; jeg søgte at nærme mig Julie, for at tale et Alvors-Ord med hende; men Marchesen gif mig i Forkjøbet idet han forsikkrede mig, at Julie nylig

havde forekommet ham som et Forbillede paa den seirende Venus. Hun lo med ham over den hinkende Eignelse. "Jeg veed det," raabte hun, "Herr Marchesen er forlobt. Men hvad beviser det?" — Aldobrandini vilde svare; dog Onkelen traadte ind og erklærede, at det var Tid at kjøre i Arena.

Saa Minutter fildigere forlode Alle Huset. Neppe var jeg alene med Carlo, saa traadte Guidobini ind. Han kom, sagde han, for at afhente os til en Spadsfertour til Ruinerne af "Minerva Medica." Denne Morgen, fortalte han, havde han læst en Paaastand over Konstruktionen af disse berømte Tempel-Ruiners Loftshævelse, som var ham ny. Han vilde sammenligne, og det saa meget hellere, da det maaskee allerede var over ti Aar siden han havde gjort en Balfart til dette kostbare Brudstykke af den romerske Architektur.

Dagen var munter og skøn. Den blaa Himmel hvilede i Azur-Glands over den evig Stad, med dens grønne Høie, dens forfaldne Ruiner og dens prunkende Kirker, som betegne de forskjellige Perioder af dens Verdensmagt. Den hoitidelige Ringen af tusinde Klokker ledsagede os gennem Corso, over det stille Forum, gennem det gamle Guburra, mod Aqua Marzia og derfra til venstre mod Croce di Jerusalemma, Amphitheatret og de halvt forfaldne maleriske Ruiner af Templet, som vort Besøg gjaldt. Guidobini var usædvanlig oprømt og fryddrede som en ny Proteus Samtalen, snart ved naivt Lune, snart ved dybsindig Betragtningens Alvor. Saaledes naaede vi

den lille Gitterport mellem to himmelhøie Cypresser, som tillukker Blinbjerget, paa hvis District Tempelruinerne rage frem mellem Løv og Buske. Vi aabnede og traadte ind.

Enhver, som har besøgt Rom, kjender saadanne Steders fortryllende Ynde, som det vi nu befandt os paa. Tempel-Ruinerne, til Halvdelen skjult i Krattet for det overlæssede Blik, Stedets lydløse Stilhed midt i en stor pragtfuld Stad, hvis Larm hændør her ved disse Høie, de mangeslags Dufte, som fortrolige og vederqvægende viste os imøde — Alt dette beroliger Anden og gjør i Særdeleshed mig usigelig vel, i hvis Sjæl Krig og Uro har Overmagten. Uvilkaarlig pristede jeg den lykkelige, som var kaldet til med tilfreds Sind at beboe denne skjønne Drken, og bragte et fredeligt Gemyts Rolighed hertil.

Med saadanne Følelser traadte vi gennem det forvorede Krat ud paa den lille, fri Plads, som ligger foran Tempel-Ruinerne. Alt var eensomt, høitideligt, stille, intet menneskeligt Bæsen aandede i vor Nærhed. Fordybte i Grindringen om den henrundne Tid, omgik vi Templets ydre Omfangs-Mure og stode nu i Begreb med at træde ind i det indre Rum — da et forunderligt Syn overraskede os. En sort Skikkelse krob møjsommelig og stanzende paa Hænder og Fødder ud fra en af de forfaldne Sidehaller, dens natlige Tilflugtstед, til Midten af det fri Rum, for der at leire sig i Oktober-Solens fulde Skin. Vi stode uvilkaarligt stille, for med Vinene at følge den mørke og tilbagefrækkende Skikkelses Bevægelser. Saalænge den var i Skyggen, kunde vi ikke skjælne

til hvilket Rjon den hørte. Men da den naaede den Plads hvorpaa Solen skinnede, kunde vi see at det var et qvindeligt Væsen.

Jeg kan ikke erindre mig, nogensinde i mit Liv at have seet et saa rystende Syn paa menneskelig Glendighed, som dette var. Enkelte ukiendelige Lapper tilhylede hist og her et Legeme, som syntes fuldkommen sort. Fra dette Skjul udstrakte sig to lange, tørre Knokkelarme, med hvilke den Ulykkelige deelte Luften og søgte sin Bei. I denne ustadige Bevægelse lignede de Ederkoppe=Been, som uregelmæssigt bevæge sig. Et stort, sort Plaster bedækkede Ansigtet og unddrog den Glendiges Dine ethvert Glimt af Sollyset, som hun instinktmæssigt søgte. Fødderne vare lammede og slæbte afmægtige bag efter Skikkelsen, idet den bevægede sig. Et pjudstet Haar hang ned over Hals og Nakke, medens det fulsorte Overliv hvilede paa en Tiggerpose og gled frem paa den. Da Skikkelsen var ankommen til det Sted hvor Solen skinnede, strakte den sig stønnende hen, lagde Knokkelarmene udmattede i Skjødets og hævede Hovedet iveiret mod Solstiven, saa at dens fulde Skin faldt paa Plasteret, som tilhylede hendes Ansigt. Hendes Stønnen traf derved vort Øre.

Rystet ved dette usigelig modbydelige Syn saae Guizoboni spørgende paa mig. "Che figura!" udraabte han, og greb i Lommen efter en Almisse for dette Billede af forfærdelig Forladthed. Med Pengestykket i Haanden traadte han nærmere til Skikkelsen og tiltalede den med sin sædvanlige flangfulde Stemme. "Dio vi ajuti," sagde

han og fastede hende Mynten i den udstrakte Knokkelhaand.

Ved disse Toner strakte den Gamle sig, som gjennem-
bæret af et Lyn, iveiret med hele Halvdelen af sit
nøgne Overliv, bredte sine tørre Arme fra hinanden, og
skreg, idet hun rev Plasteret fra sine Dine, med græsselig
Angst: "Gesù! Maria! Che voce! Luigi!" og sank
derpaa, som truffen af Slag, tilbage i sin gamle Stilling.

Guidoboni stirrede hen paa hende — hans Blik lig-
nede en Døendes, jeg saae ham vakle, som zittrende i
Feber, og endelig synke besindelsesløs i mine Arme. "Al-
mægtige Gud," raabte han — "det er hende!" — og
dermed rev han mig tumlende hen mod Indgangen af
det forfaldne Tempel. Jeg betragtede ham og Stikkelsen
foran os og saae, hvorledes denne med aabne Arme af-
kræftede sig i frugtesløs Bestræbelse for at følge os, me-
dens de lammede Fødder kun tillod Knæene at bevæge sig.
Hendes Ansigt blødte, thi med rasende Haand havde hun
løstrevet dets Bedækning, og de døde Pupiller stirrede
livløse paa os, medens de tørre Arme grebe om i Luften
og hendes skingrende Raab: "Luigi! Luigi!" gjenlød
mod Ruin-Væggene.

"Afsted, for den barmhjertige Guds Skyld, afsted!"
raabte Guidoboni, og vaklede ved min Arm til Udgan-
gen af Blinhaugen. Uden Ophold traf han mig med
Riempkraft afsted over Bede og Rækværker, gennem
Buske og Krat og besvarede kun mine og Carlo's ængste-

lige Spørgsmaal med de forvildede Udbrud: "J skulle høre; kun nu afsted! afsted!"

Som jagede paa Flugt af et Spøgelse naaede vi gennem Sidegader og Gauger Aldobrandinis Pallads. Den Gamle var en Afsmagt nær. Den voldsomme Sjælerystelse ned slog min Ven, og flere Dage tilbragte han i en betænkelig, feberagtig Tilstand. Imidlertid helbrededes han igjen efter Brugen af nogle simple Lægemidler, og den belovede Opløsning af Gaaden syntes saa meget at lægge ham paa Hjertet, at han endnu en Aften silb dig lod mig kalde til sig, for at give denne.

Jeg fandt allerede Carlo tilstede. Den Gamle vilde netop begynde at tale, da en Tjener traadte ind i Værelset og overrakte Abbeden en Billet. Guidoboni læste, blegnede, slog udmattet Hænderne sammen og mumlede en kort Bøn. Han maatte hvile nogle Dieblkke, i hvilke han veemodig rettede sine Bine paa Carlo, hvis Haand han holdt fast. Derpaa reiste han sig og sagde med sagte, undertrykt Stemme:

"Jeg har lovet Eder min Historie, J Venner. Hvad jeg nylig har erfaret ved denne Billet, løser min Tunge, Hun er død! Himlen har dømt hende! Saa hor da, og J vil forstaae den Forfærdelse, som nylig greb mig i Ruinerne af Minerva Medica ved Synet af hiint Væsen, paa hvem Himlen har hævnnet dette Bryst's brændende Saar med en Glendighed uden Lige."

"Jeg er Søn og eneste retmæssige Arving af den grevelige Familie Riccardi fra Florenz. Min Fader,

Grev Everardo havde erhvervet sig betydelige Fortjenester af Staten og opdrog mig til sin Eftersolger i de Embeder, som vare Lønningen for disse Fortjenester. Min Opdragelse kunde med Hensyn til min Tid og min Stand gjælde for omhyggelig. I det mindste beholdt jeg den Kjærlighed for Videnskaberne, som jeg i senere Aar skulde takke for Beroligelse og Livsmod i drøite Lidelser, og Characterstyrke nok, for at bære selvforstyldte Lidelser med kraftig Sjæl.

Min Moder var død og jeg nitten Aar gammel, da min Fader tog mig med paa en diplomatisk Sendelse til Paris. Denne første udflugt i Verden gjorde et ringere Indtryk paa mig, end sædvanlig paa unge Folk af min Stand og dette gjælder mig som Beviis for, at jeg indtil den Tid var god og from. Glands og Forsængelighed prællede indtryksløs af mod mit, af Naturen til det Indre vendte Sind. Berømmelse og Anseelse syntes mig tvivlsomme Goder, efter hvilke jeg ikke stræbte — min eneste Fornødenhed var Hjertets Tilfredsstillelse. Denne Fornødenhed blev til en Grund, paa hvilken Kjærlighedens Agerplante hyppigt udbredte sine Rødder. Al min Videnskabelighed havde forsamlet sig paa dette ene Punkt og den lykkedes det, i et Nu at forstyrre en mønsterværdig Opdragelses Bygning, og begrave mig selv under dens Ruiner. — Dog lad mig rolig fortælle hvoreledes dette skeete.

Min Fader var den Første, som bemærkede dette farlige Sjæleanlæg hos mig, og jeg selv forstrækkedes dets

for, da han for første Gang talede med mig derover; thi jeg følte, at han havde iagttaget rigtigt. "Jeg kan tage Dolken fra Dig, min Søn," sagde han, "men ikke Kniven og Naalen — og see derfor selv til at Du ikke saarer Dig ulægelig, eller, dersom Du alligevel har saaret Dig, da i Tide op søger Lægen, som altid gjerne vil tage Dig i Behandling. Denne sjældne, faderlige Tiltro gjorde det dybeste Indtryk paa mig, og jeg lovede mig paa det høitideligste, stræng Paapassenhed og at tilfredsstille ham. Jeg var besluttet til den offentligste Wandel, og i dette Dieblik vilde det have forekommet mig som Af-sindighed, dersom Nogen vilde have forkyndt mig, til hvilke Forvildelser et Gemytanlæg snart nok vilde henrive mig, over hvilket jeg nu troede at være saa fuldkommen Herre. Jeg holdt det for umuligt at falde, at falde saa dybt — og dog skeede det. O, mine unge Venner! Veed I hvad det menneskelige Hjerte er? Veed I hvad Forsætter, Beslutninger ere? Spil for Vinden, Bedrag, Skimbilsleder, væsenløse Myster, hvilke Eidskabens Flamme-straaale adspredde som Taage, paa Formodninger og Wildfarelse grundede Skygger, troløse Venner, som allerede i næste Dieblik forlade os. — Jeg stolede paa mig selv, og netop dette førte mig desto sikkrere til Udelæggelsen.

Paa denne Tid var en Sangerinde, ved Navn Clorinde, Gjenstanden for den almindelige Beundring i Paris. Om hendes Sangs Trylleri blev der overalt fortalt Underthing; hendes Umgangs Måde henrev de unge Mænd, Konerne beundrede hendes Paaklædning, hendes Smag,

alvorlige Personer hendes Sanges Kunst; kort, Clorinde var Parisernes Stoltthed, som man omringede med næsten afgudist Tilbedelse. Enhver offentlig Fremtræden var en Triumph for hende; man spændte Hestene fra, og trak den Forgubede i hendes Vogn gennem Gaderne. I mit stille Sind ærgrede jeg mig over denne overdrevne Hyl- ding af et skjønt Talent. Jeg modstred den høie Begei- string — jeg gad ikke engang see den Forgubede. Mine Venner spottede over dette Egenfind og beviste mig, at naar min Modsigelse skulde gjælde, saa maatte jeg i det mindste see dette under af Ynde og Skjønhed. Det kunde ikke bestrides; jeg gav endelig efter og saae Clo- rinde. Det første Syn af hende gjorde et ubeskriveligt modbydeligt Indtryk paa mig. Den fremkunstlede Gratie, hendes Dyrkelse, overalt synlige Affectation, bestyrkede mig, til mine Venners Forundring, i min fiendtlige Mening. Men efterhaanden kunde jeg dog ikke nægte enkelte Par- tiler af hendes Sang mit Bifald. Jeg lod hende trun- gen vederfares Retfærdighed. Nu triumpherede hendes Venner; jeg maatte see hende oftere og endstjøndt jeg modsatte mig, blev jeg dog ført i hendes Selvtab, for nu ogsaa i Nærheden at erfare hendes Umgangs Trylleri.

Formedelt en Rest af Modsigelse fandt jeg hende ikke skøn. Først efterhaanden maatte jeg bemærke, at hendes store, sorte Dine virkelig straaede af uovervindelig Gld. Nu undrede jeg mig over, at jeg ikke allerede tid- ligere havde bemærket hendes Haands og Fods Skjønhed. Derpaa opdagede jeg, at det som jeg havde holdt for Affec-

tation, virkelig var den meest henrivende, naturlige Gratie, at jeg i enhver Henseende havde gjort hende Ilret, og at hendes Omgang i Virkeligheden var nydelsesfuld. Efterhaanden opdagede jeg nu den ene Ynde efter den anden hos hende og med hver Opdagelse drog en ny Følelse af Længsel, et nyt Ønske ind i mit Bryst. Efter faa Aftener glødede Alt i mig — mit Die dvælede vedvarende ved Clorindes Undigheder — jeg var forvandlet. Hvo opklarer os Kjærlighedens Væsen, mine Venner? Hvo siger mig, hvorfor to eller tre Lemmers yndige Form kunde forvandle mig fra denne Kones Modstander til hendes ivrigste Tilbeder, tilintetgjøre alle mine Grundsætninger, omstyrte mine Beslutninger, udslukke al Eiendoms Værd for mig, gøre mig ligegyldig mod Nød og Foragt, ja omvende hele mit Sindelag og gøre mig usigelig elendig? Formaaer Beundringen af det Skjønne saa meget, saa er det den mægtigste Potents i os, og Samvittighed og Besvidsthed ere afhængige af den. —

Clorinde var af simpel Stand, fød i Florenz, og kjendte min Families Rang og Rigdomme. Naturligvis udmærkede hun mig, hendes Landsmand, blandt Skaren af hendes Tilbedere. Jeg følte mig smigret, og i Begyndelsen var det Forsængelighed, som forpligtede mig til for Verdens Dine at holde mig i Besiddelse af den Plads, som hun indrømmede mig. Snart kom Kjærligheden til, og jeg kaldtes den Lykkelige, den tilbedte Clorindes Begunstigede. I dette Næt af Forsængelighed og Bedrag

blev min Sjæl fanget. Clorinde syntes mig en Gudinde, en Salig, sendt fra Himmelen for at lykfsaliggjøre mig. Jeg skjældte mit Die blindt; Alt syntes mig Fuldkommenhed og Trylleri hos hende, og netop det som tidligere havde mishaget mig, opvakte min høieste Beundring. Fra nu af opvakte Synet af hende fortærende Flammer i mig, ethvert af hendes Ord var en brændende Pii, hvormed hun gjennemborede mit Bryst — det var lykkes des hende — mit Hjerte bævede i uoplofelige Væmper, naar hun ved den fildige Afſked raabte fit: "Addio Continuo!" efter mig.

Dog, Himlen bevare Eder for et Tryllerie ſom dette. Jeg var ulykkelig. Selv mine Sandfers Ruus gik under i Lidensſkabens larmende Hav. Jeg var aldrig tilfreds, hele min Tilværelſes Horizont var Glød og Flamme. Waagende og drømmende ſaae og hørte jeg kun hende. I hendes Nærhed lignede jeg en Rafende; jeg bævede af Misundelſe ved ethvert Ord, ſom hun rettede til en Anden, og mit Hoved forvirre des, naar hun tale de med mig. Fjern fra hende var jeg en væſenløs Skygge; — Alt havde jeg forglemt; mit Studium, min Fader, hele Verden syntes mig modbydelig og et enefte Ord af Clorinde opveiede hele Summen af dens Glæder. Endog Naturen havde tabt ſin Ynde for mig — og dette, mine Venner, gjælder Eder for et ſikkert Tegn paa at min Lidensſkab var fortvivlet. Thi ethvert Bryſt, i hvilket Menneſkenes Dæmoner har taget deres Sæde, vender ſig forſkrækket bort fra Naturens rene Skjønhed, til hvilken en-

hver ægte, med Dyden beslægtet Følelselse, hendirager os, til hvilken den fængsler os!

Jeg flyede min Fader i de faa Timer, som hans Forretninger lode ham tilovers for mig. I lang Tid blev Forandringen, som var foregaaet med mig, en Hemmelighed for ham. Han forstrækkedes, da han erfoer den, lod mig falde, og idet han sagde mig, at han tvivlede om Sandheden af dette Rygte, advarede han mig tillige med Ord, fulde af Kjørlighed for en stor Wildfarelse. Jeg hørte paa ham og besad nu Forstillelse nok til at forestille hele Sagen som en let Spøg, en forbigaaende Tilbøielighed, som jeg lovede ham at undertrykke, dersom han ønskede det. Han modtog mit Ord derpaa og syntes beroliget.

Med dette Optrin larmede mit Hjerte af Skam og Forbittrelse. De Blord, hvormed min Fader havde ledsaget Clorindes Navn, lode mig forglemme min gamle Kjørlighed. Brede og Uvillie indtog det tomme Sted. Da jeg turde forlade ham styrtede jeg til Clorinde. Jeg hørte hendes sømme Bebreidelser over min Udeblivelse, forglemte min Smerte og tabte mig i hendes Nærværelses Trylleri. Om det Foresaldne taug jeg naturligtvis for hende, hvormeget end den grusomme Behandling, som var bleven mig til Deel, nagede paa mit Hjerte. Clorinde var mere henrivende end nogensinde. Vi vare alene, og for første Gang aftvang min Videnkab hende Tilstaelsen om Gjentjørlighed. Jeg var det saligste

Menneſke, Verden forſvandt for mine Blikke, jeg ſaae og følte intet undtagen Clorinde og den bølgende Flamme i mit Bryſt.

Dog, denne Salighed ſkulde kun maale ſin Bedvarenhed efter Timer, for at gjøre Plads for en anden Eidenſkabs Dvaler, der tillige med den var draget ind i mit Bryſt. Jeg mener Ekinſygen.

Den ſædvanlige Kreds af hendes Tilbedere forſamlede ſig om Aftenen; — Clorinde var munter og luneſuld, og jeg erſoer for første Gang i mit Liv hvorledes man baade kan være lykkelig og ulykkelig; lykkelig, naar jeg mindedes den nyligt henlevede Time, elendig, ſom en af de piinte Aander, vor ſtore Digter har malet, naar jeg ſaae hende, paa Andre at bortødsle en Gunſt, til hvilken jeg alene troede at have Ret. Denne marterfulde Tilſtand endte jeg dermed, at jeg pludſelig og ſtormende forlod mit Hjørne i Salen, da jeg ſaae en af Gæſterne præſe Clorindes ſneehvide Arm til ſine Læber. Blind af Eidenſkab og Brede mod hende, ſom taalte dette, ſtrykede jeg bort og hørte, idet jeg ſmældende ſlog Døren til efter mig, Selskabets høie Batter, ledsaget af Clorindes Gnifen.

Min Sjæls Tilſtand var virkelig beklagelſesværdig, Endnu bærer jeg, idet jeg erindrer mig den. Jeg kjendte mig ikke ſelv mere. Som en Rasende ſtrykede jeg ned ad Rue du Bac, gjennem Folketobene paa Quai Voltaire, ad Rue St. Honore, til Høiene af Montmartre, for at tjiſle min Pande i den iſkolde Decemberluſt, ſom loffede

mig derhen. Gist, over det Hav af Lys, som Paris's
 Gader og Pladser tegnede mig gennem den mørke Nat
 med tusinde glimrende Striber, alene i dybt Mørke, hist
 gjenvandt jeg først igjen nogen Fatning. Dog neppe
 bølgede Stormen noget roligere i mit Bryst, saa opsogte
 mit Blik ogsaa Dvarteret St. Germain og det Sted
 deri, som skjulte den Elskede. "Clorinde," raabte jeg
 med vanvittig Flamme, gennem den stierneløse, skjæren-
 de kolde Nat; "Clorinde, elsker Du mig da?" Ekkoet
 mod den gamle Muur af Cisterzienser Abbediet narrede
 mig med sin Gjenlyd. Jeg stammede mig for mig selv.
 Beslutninger og Forsæt bølgede op og ned i min Barm.
 Dog, pludselig raabte det i mig: "Tilbage til hende —
 bekjend Din Overkøbselse for hendes Fodder — thi hun el-
 sker Dig!" Jeg overtalede mig til at troe, hun havde
 ikke for tilfærdig villet forraade sin Kjærlighed, og stor-
 mede ned ad Høien. Snart fængslede Skam og Tvivl
 igjen mine Skridt. Du finder hende jo omringet af
 spottende Tilbedere, tænkte jeg. Dog Videnskaben drev
 mig videre, og førend jeg vidste hvorledes, stod jeg igjen
 paa Trinet til hendes Bolig. Herfra strækkede høi Latter
 og Lysglandsen fra hendes Vinduer mig tilbage — jeg
 tilbragte Natten i det faderlige Huus. Morgenens var
 neppe brudt frem, førend man bragte mig en Billet
 fra Clorinde. Bogstaverne dandsede for mine Dine, jeg
 slugede dem med glødende Blikke. Clorinde bad mig,
 strax at ile til hende. Min ubesindige Flugt havde for-
 raadt hendes Tilbøielighed for Folk, hvem hun ved Ekin

af Eieghyldighed havde stræbt at skjule den for, jeg skulde komme, for at straffes derfor.

Med berusede Sandser, mere glødende end nogenfinde, stortede jeg til hende. Hun omslyngede mig, jeg hvilede ved hendes Hals; alle Himle syntes mig aabnede. For hendes Fødder stammede jeg Tilgivelse, hun bøiede sig ned til mig, og Saligheden over den første Udførelse med den Elskede berusede mig. Da Aftenen, og med den de sædvanlige Gjæster indfandt sig, bevæbnede jeg mig med min Lykke, og saae i denne Rustning endog rolig ned paa Medbeileren, hvis Driftighed igaar havde opfyldt mig med vanvittigt Had. Det var en skøn, ung Mand, fød i Rom, og Legations-Secretair, ved Navn Amadeo Petrucci — fort — Din Fader, min Carlo."

Med disse Ord drog den Gamle min Ven i sine Arme, præssede ham fast til sig og kysede ham under sagte, rindende Taarer. Han syntes dybt greben og det varede længe, førend han kunde blive Herre over sin Bevægelse.

"O, Du ædle, uforglemmelige Ven," raabte han derpaa; "tag her for Dit udtrykte Billede endnu engang Bekjendelsen om min Brøde, som Du tilgav, og smil fra Din himmelske Fredsbolit ned paa Ddningen, hvis ungdommelige Forvildelser slog Dig saa dybe Saar."

Herpaa slap han Carlo og vedblev med sagtere Stemme:

"Min Modstanders Skikkelse og Væsen behøver jeg ikke at beskrive Eder: I seer ham for Eder at Carlo.

Denne Aften forglemte jeg, hvad der vel ellers var forekommet mig misundelsesværdigt hos ham. Clorinde saae jo undertiden huldt smilende paa mig — hvad havde jeg ikke forglemmt over hendes Blik? Jeg var lykkelig, dersom man kan betegne den Frem- og Tilbagevælsen fra Toppen af den høieste Salighed til Glendighedens og Fortvivlelsens Dybde, som Lykke.

Det forstod sig af sig selv, at Alt hvad som var mit tilhørte Clorinde, og det lykkedes min vanvittige Udselshed endog at overtræffe den Elskedes Ønsker. Hun fandt mine Gaver for kostbare og bad mig undertiden, som for Spøg, at skaae min Faders Pengekiste. Det rørte mig, og for at belønne hendes Betsedenhed sværte jeg høit og dyrt at forære hende en Krone, dersom en saadan var til at kjøbe. At mine Midler imidlertid allerede vare mere end udtømte, og at en æugstende Gjæld trykkede mig, fortaug jeg naturligviis for hende, og forglemte det virkelig endogsaa i hendes Nærværelse. Dog min forrykte Udselshed havde snart naaet sit Maal, mine Creditorer trængte paa mig om Betaling, og om jeg endog tog min Tilflugt til nedrige Kunstgreb, for at berolige dem, saa bemærkede Clorinde dog, at jeg nu ofte kom til hende uden de sædvanlige Foræringer. Den Umulighed, som ellers at tilfredsstille hendes Ønsker, brændte som en heed Dolk i min Sjæl. Hendes Navnedag kom, alle mine Hjælpeskilder vare udtørrede — jeg bedrog min Fader og forødt den ringe Indtægt af min List paa en Gave, hvis Værdi var langt mindre, end hvad jeg ellers uden

Foranledning pleiede at forære den Elskede. Det demaskerede hende. Aldrig følte Smerter angrebe mig, da hun, efter en kold Tak vilste mig Petruccis langt kostbarere Foræring, men dog alligevel roste min Sparommelighed.

Min hele Sjæl var Glød og Krampe, da jeg den næste Morgen maatte høre, at Clorinde var reist paa Landet med Petrucci. Jeg vankede som en Drømmende gjennem Paris's vrimlende Gader. Da jeg kom igjen om Aftenen blev der overrakt mig en Billet. Med bævende Hast rev jeg den op. Clorinde skrev til mig: "hun kunde ikke taale at være Skyld i min Ruin. Hun havde hørt, at jeg for hendes Skyld gjorde mig til en fattig Mand. Ofte havde hun advaret mig derfor, nu bød Pligten hende, endog mod hendes Dnske, at bryde en Forbindelse, som ikkun kunde have min Elendighed til Følge. Jeg maatte derfor ikke besøge hende igjen." — Jeg troede at see Jorden aabne sig for mig. En mørk Afgrund gabede mig imøde. I dette Dieblis bemærkede jeg Arm over mig i Clorindes Bærelse. Som et Lyn foer den Tanke: "Forræderi!" gjennem min Sjæl. Dje-nere spærrede paa Trappen Veien for mig; med gigantisk Kraft kastede jeg dem tilbage. "Hun er ovenpaa!" skreg jeg og styrtede op, lige mod det mig isaa bekjendte Boudoir. Jeg rystede som en Rasende i Døren. "Clorinde, for Himlens Skyld, luk mig op!" raabte jeg, og sank med foldede Hænder ned paa Dørtrinnet — aldrig gav Kjærligheden saadanne Smerter som mine.

Der fulgte længe intet Svar. Kammerfruen kom

til og erklærede, hendes Herskab var paa Landet. Jeg spottede denne Forsikkring; thi jeg troede at indaande hendes Nærværelses duftige Aande gennem den tillukkede Dør. "Saa vil jeg døe paa dette Sted!" raabte jeg endelig; "og hun skal finde mit Lig." Min Affindighed var af den Art, at jeg vilde have bragt mit Ord til Udførelse, dersom Clorindes Stemme ikke i dette Dieblit var trængt til mig. "Hvad vil De, Greve?" sagde hun indenfor Døren.

Nu gav Døren efter for mine fortviølede Angreb. Den fløi op — mit første Blik faldt paa Petrucci, som sad rolig paa Divanen lige over for Døren.

"Førreder," raabte jeg, og kastede mig med dragen Kaarde paa ham. Før end han vandt Tid til at gribe sit Vaaben, sank han tilbage med et bredt Saar i Brystet, og hans Blod flød i en Purpur-Kanal hen ad Gulvet.

"Ulykkelige," streg Clorinde, "hvad gjør Du?" Stiv af Forfærdelse og Skræk saae jeg paa den Ufkræftede, Jorden vaklede under mig, Ildfugler foer omkring mig, Luften brændte og min Bevidsthed forlod mig.

"Jeg tilgiver Dem, Greve," stammede Petrucci; Clorinde sank ned paa ham, Huset fyldtes med Dyrer og Larm. Politivagt lod sig see, trængte ind — og jeg opvaagnede atter i Fængslet la Force til Besindelse.

"Hvor er jeg?" raabte jeg; Lyden af mit eget Udraab lod tilbage fra Murene, som tætt omringede mig fra alle Sider. Jeg gjenkjendte derpaa hvor jeg var. — "Lad mig,

mine Venner," afbrød Guidoboni sin Fortælling, "her drage et Glor over de Jødelser, som gennemstormede mit Bryst i disse mit Livs sværeste Dieblikke. Kun een Tanke var mig tydelig: Adskilt fra hende maa Du dø! Og i denne Tanke tabte sig den forgangne Tid, Fremtiden og Skafottet.

I tre lange Dage rasede jeg mod de faste Mure af mit Fængsel, idet jeg raabte Clorindes og Dødens Navne. Ingen Spise eller Drikke kom over mine Læber, og jeg strækkede mig selv op af Sønnen — saaledes haabede jeg at døe, eller at nøde mine Fiender til at føre mig til dem. De Flammer, som jeg sølte i mig, forekom mig at maatte sætte endog det stærke Fængsel i Brand — jeg var saa taabelig at regne derpaa; kort, jeg troer, at aldrig noget Menneske har elsket som jeg.

Efterhaanden som jeg blev svagere tog Krampen af. Jeg troede nu at være Døden nær. Da lod min Fader sig den fjerde Dag see i Døren til mit Fængsel. Overstangen sank — en fremmed Mand erklærede mig med mørk Høflighed: jeg var fri! — I Overraskelsens første Dieblik kastede jeg mig høit hulkende om min Faders Hals.

"Min Søn," sagde han: "dertil fører du tæmmet Eidskæb!" Det var hans eneste Ord.

Udenfor stod en Vogn, som vi stegede ind i. Vi en gik til min Faders Landsted, omtrent to Lieus fra Paris. Min Sjæl var brudt, jeg sank i Søvn. Min Fader forstyrrede mig ikke. Da jeg mere styrket opvaagnede,

sagde han: "For Din Frihed, min Søn, maa Du takke Petruccis Edelmødighed. Han har selv anklaget sig for det første Angreb, og tilstaaet, at være saaret af Dig i ærlig Duel. Uden denne Erklæring vilge evigt Fangenskab have været Straffen for et til Videnskab offret Dieblis."

Nu sank et Sør fra mine Dine. "O, Gud — han lever!" raabte jeg. "Hvor er han, at jeg kan takke ham for hans Høimødighed. Hvor er han?"

"I Paris, syg, lidende, Du vil ikke see ham mere," svarede min Fader. "Om saa ilger vende vi tilbage til Florenz, saa længe maa Du blive i Auteuil. Som Pris for min Tilgivelse forlanger jeg Dit Ord paa, ikke at vende tilbage til Paris. Du behøver ikke at frygte for at synes utaknemmelig; jeg har takket Petrucci for Dig. Ogsaa han forpligter Dig til ikke at forlade Auteuil."

Disse Ord's skaanende Alvor gjorde det dybeste Indtryk paa mig. Jeg lovede hvad min Fader forlangte af mig og satte min Ære i Pant.

"Du har eengang bedraget mig, Ludovico," sagde min Fader. "Du vil ikke gjøre det anden Gang." Jeg græd ved hans Hals. "Nu intet Ord mere derom," sagde han; "Du har bedet for Din Daarskab."

Da vi vare komne til Auteuil, forlod han mig, for at vende tilbage til Hovedstaden. "Dit Væresord tillukker Dig Paris's Portel!" sagde han ved Afskeden. Jeg fornøede mit Løfte og sage ham ikke igjen.

Hvorledes skal jeg skildre Eder, kjære Venner, hvad

der foregik med mig efter denne Adskillelse? Nogle Dage her-
 randt snart i bevidstløs Drømmeri. Rystelsen havde væ-
 ret alt for heftig, til at mit Hoved kunde fatte nogen
 Beslutning. Min Sjæl lignede et vildt, oprørt Hav, hvori
 ingen enkelt Bølge var fjendelig. Først lidt efter lidt
 traadte af denne Floed af Tanker og Forestillinger enkelte
 frem. Den første mig tydelige Følelse var Misundelse
 mod Petrucci, som turde opholde sig i hendes Nærhed.
 Derpaa beundrede jeg den fint anlagte Plan, under Udel-
 modigheds Skin at forvise mig for stedse, og Længselen
 efter at tilintetgjøre denne Plan, traadte frem. Nu op-
 vaagnede ogsaa Kjærligheden igjen, opflammet af Skin-
 lygens Haand. "Clorinde," raabte jeg — hvor er Du?
 Er Du ikke maaskee uskyldig, og jeg Saabelige, skjuler
 mig for Dig, og berøver Dig Muligheden til at retfær-
 diggjøre Dig?"

Nu vilde jeg kun høre hendes Undskyldning og da
 være tilfreds. Jeg kunde have uret imod hende. Denne
 Tanke blev snart til en saa utaalelig Pine, at jeg fuld-
 kommen forglemte mit Løfte. Det forekom mig nu, at
 være den helligste Pligt at høre og tilgive hende. — I
 dette "For" og "Imod" af Pligter antændtes Eidskaf-
 ten — jeg kunde ikke holde det længere ud paa dette
 Sted — Jorden glødede under mig. Kampen var nu
 for ulige, og førend jeg vidste hvorledes det skete, saae
 jeg mig en Aften ved Barrieren Mouilly, ile med en for-
 fulgt Forbryders Skridt gennem Champs Elisees Allee
 til Dvarteret St. Germain.

Med bølgende Bryst betraadte jeg hendes Dørruin. Alt var øde og stille — ingen Larm i det ellers saa glimrende Hotel. Jeg trak i Klokken — en til Døden ført Forbryders Angst kan ikke være større end min var. Endelig kom Portneren, for at sige mig: "Mademoiselle var just i Dag afreist til Tours." Skjælvende erfarede jeg videre af ham: "Clorinde var, formedelst det nyligt forefaldne blodige Dptrin, forviiist fra Paris og i to Aar forbudet at træde offentlig frem paa Frankrigs Theatre.

Mit Hoved glødede. Ude af mig selv af Brede, Kjærlighed og Uvillie stormede jeg til Posten, bestilte Heste og jagede efter den Elskede paa Veien til Rambouillet. Først i Nærheden af Chartres naaede jeg hende. Min Fader, min Vre, min heimodige Modstander — Alt var forglemt — jeg saa intet uden den Elskedes straalende Billede, og den Flamme i mit Bryst, som Synet af hende antændte, var min eneste Følelse.

Saa snart jeg naaede hendes Vogn, faldt jeg som en Rasende Hestene i Tøilen, fastede mig ned for disse og anraabte Clorinde om at høre mig; — thi at jeg var den Fornærmede og at hun behøvede Retfærdiggjørelse, faldt mig allerede for længe siden ikke mere ind. — Clorinde havde neppe kjendt mig, saa fløi hun ud af Vognen, fastede sig om min Hals og raabte i bedste Lune af Verden: "Ah! mon Dieu! Hvor skjönt, at Du kommer! Tænk bare, Pariserne ansee mig som en farlig Circe for deres hulde Ungdom og har hoist artigt forviiist mig af deres Hovedstad, for at jeg skal græmme mig derover.

Og Alt dette, for den lille Skramme, som Du har bragt den Nar Petrucci! Men kom, Contino, nu, da Du er her, leer jeg dem Alle ud."

Jeg var lidt overrasket over denne Modtagelse; men mit Alvor opvakte hendes Spot og hendes Kjærtegn afspredte snart enhver Sky paa min Pande. Jeg tilsvoer hende, at hun var min, om endog den hele Verden stod med Vaaben mod mig, og hun modtog leende denne Ted. Talen var ikke mere om det blodige Optrin i hendes Bærelse; vilde jeg begynde derpaa, saa kysede hun mig Ordene bort, kaldte Petrucci med de latterligste Tilnavne, og beviste mig saaledes, hvor ugrundet og uretsfærdig min Mistanke havde været.

Saaledes vare vi vel gaaede en Mil ved Siden af vor Vogn, da Clorinde klagede over Træthed og bad mig stige ind. Det dagedes og Taarnene af Chartres laae for os, — Nu først saae jeg, at Clorindes Vogn var besat. En ung Spanier, som jeg ofte havde seet i hendes Aftencirkler, men kun lidet bemærket, elskværdig, men fattig og derfor tilbageholdende, gjorde Plads for mig i Vognen, idet han tillige ønskede mig til Lykke med at have indhentet den Elskede. "Nu, da Mademoiselle er i saa gode Hænder," søiede han derpaa til, "behøver hun ikke mig mere, og jeg beder derfor om Tilladelse til at vende tilbage til Paris i Deres Vogn.

"Vil De forlade os, Rodrigo?" spurgte Clorinde; idet hun tillige berømte denne unge Mandes Venskab for

mig, den eneste af hendes Tilbedere, som ikke vilde forlade hende i hendes Forvisning.

"Jeg vilde forstyrre," svarede Rodrigo kold og steg ud af Vognen. Jeg var ubehageligt berørt af dette Syn, bevilligede dog, hvad han forlangte og Rodrigo forlod os med Ønske om en god Reise. "Lad ham gaae, den Nar;" sagde Clarinde. "Jeg er glad, at jeg er fri for den Phrasemager. Nu har jeg Dig igjen, Elskede; hvilket et Liv fuldt af Glæde og Salighed venter ikke os, alle Parisernarre til Trods. Jeg er hjertelig tjed af deres glimrende Sodoma og længes efter Din rolige Kjærlighed." — Jeg var salig ved denne Bekjendelse og bedækkede den Elskede med henrykkende Kys.

I Gienfynets første Timer havde mit Hjerte neppe Rum nok for denne ny Salighed. Spanien, Erindringer om Petrucci, mine ringe Midler, der bestod af en eneste, sparsomt fyldt Børs, Tanken om min Fader, om Fremtiden — intet forstyrrede mig i min Salighed. Jeg følte nu, at Clarinde var udelukkende min; blev ikke træt af at afbede hende min Mistanke og beundre hendes Ynde. Jeg kaldte hende min Brud, hun smilede, kysede mig og viste paa Tours. — Vi naaede dette Sted. Min Flugt var skeet saa sporløs, at jeg ikke kunde frygte for nogen Forfølgelse. Vi besluttede derfor at blive, indtil Præstens Haand havde sat Kronen paa min Lykke.

Vi flyttede ind i en venlig Villa ved Loires Bredder. Her, skjult under Laurbær og Figentræer troede jeg at leve saa lykkelige Dage, at Himlen endog maatte

see med Misundelse derpaa. O, hvad er vel Menneskenes Planer og Forhaabninger, naar Dyden ikke er Grundlaget, paa hvilken Eder's stolte Bygning reiser sig.

Guidoboni foldede Hænderne og vedblev efter en Pause: "Nogle Uger havde min Lykke været uforstyrret, da jeg fik Grund til at frygte for en Forfølgelse fra min Faders Side. I Staden var det blevet indhentet Efterretninger om Beboerne paa vor Villa; os truede Fare og Dydagelse. Saa meget ivrigere drev jeg nu paa vor Pagts præstelige Betsignelse; men jeg fandt kun liden Iver hos Clorinde. Mine Midler ilede deres Dyd-løsning imøde, og det saa meget hurtigere, som jeg gjorde mig Umage for at skjule denne Omstændighed for Clorinde. Jeg havde gjort Regning paa hendes Smykker, og erfarede nu, at disse for størstedelen vare blevne tilbage i Paris for gammel Gjæld. Hun selv syntes intet at ane om mine Sorger og var aldrig elskværdigere eller mere hengiven end just nu. Af alle Sindslidelser er ingen mere sjælebræbende end den Sorg, for den Elskede at maatte skjule en Hemmelighed, der bringer Fordærvelse og daglig nærmer sig sin Afsløring. I dette Tilfælde befandt jeg mig — jeg kunde beregne den Dag da jeg vilde blive en Betler, og ved denne Afgrund saae jeg Clorinde spørge sorgløs og uden Frygt. Nu blev hendes muntre Lune endog mig til Pine og i en Stilling, som jeg ellers havde anset som Maalet for al Lykke, i Besiddelse af Clorinde, følte jeg mig sønderreben af usigelige

Smertter. Af saadan Art ere de Gjøglerier, som sandselig Tilfredsstillelse forespeiler os!

Imidlertid var Dagen til vor Forbindelse bleven bestemt. Tusinde eventyrlige Udkast, det ene mere uudsærligt end det Andet, jagede gennem mit Hoved. Det sidste Resultat var altid, at opdage mig for min Fader og anraabe om hans Tilgivelse. Skam og Frygt for at miste Clorinde, holdt mig tilbage og jeg gik en Glendighed imøde, hvis Billede hverken lod mig hvile Nat eller Dag.

I Staden havde vi imidlertid gjort nogle Bekjendtskaber, som Clorindes Ynde udvidede. Blandt de unge Folk, som jeg, halv gjerne, halv ugjerne, men dog i det Haab at finde Hjælp hos dem, modtog, var Charles Perigon, en ung Kjøbmand fra Bordeaux, den rigeste og elskværdigste. Min Forsængelighed smigrede sig ved den Tanke, at han forgjæves tilbød Clorinde, ja, jeg gik endog saa vidt, at beklage ham for Dieblikke. Jeg ønskede endog, at Clorinde vilde være mindre streng imod ham; thi i min haabløse Stilling lovede jeg mig af ham Redning fra Glendighed og Bestjæmmelse.

En kort Sygdom, hvoraf Clorinde angrebes, men dog kun helbreddes saaledes, at hendes Stemme, Kilden til hendes Roes, for bestandig gik tabt, havde udtømt mine sidste Midler. I min Sjæl blev det mørkt og en unærvnelig Angst trak daglig mit Bryst smerteligere sammen. I min Nød havde jeg søgt Hjælp i Spil; min Udælggelse blev tilskyndet derved. En Aften vendte jeg

efter Tabet af mine sidste Penge, og Brystet fuldt af piinslige Tanker, tilbage til vor Villa. Jeg besluttede endelig at opdage mig for min Ven Perigon, og, det koste hvad det vilde, at anraabe om hans Hjælp. Jeg var fattet paa Beskjæmmelse, men paa hans Bistand regnede jeg med Tiltro. Aftenen var mørk og et Uveir troede med at bryde ud — jeg bankede paa hans Bolig. Man sagde mig, at han var reist bort og vendte ikke saa snart igjen tilbage, da han allerede igaar havde sendt Folt og Equipage isorveien til Paris.

Overrasket ved denne Esterretning, og med et for- tyvlelsesfuldt Blik paa min nærværende Stendighed, ilede jeg til min Bolig med den Beslutning, at opdage Clorinde Alt, med hende kaste mig for den fornærmede Faders Fodder og lade ham Valget mellem mit Liv og hans Indvilligelse.

Styrket ved denne Beslutning bevingede jeg mine Skridt — jeg troede igjen paa Lykke — og med glødende Bryst fløi jeg mod Clorindes aabne Arme; aldrig havde jeg elsket hende mere end i dette Dieblif.

Jeg naaede Lindealleen — Huset laae i Mørke. Jeg fløi mod Døren; men neppe var denne veget for min stormende Haand, da en raa Stemme raabte mig imøde: "Er min Fange!" Baabenglands opfyldte Forsalen — jeg tumlede som drucken tilbage, medens fem Beværnede truede at lægge Haand paa mig.

"Overgiv Dem, unge Mand!" sagde en mildere Stemme: "De er Deres Faders Fange."

Dog, jeg hørte neppe disse Ord. Behersket af Raserie stødte jeg ham fra mig, styrtede mig, uden at agte Sæbler og Baaben blandt Angriberne og vilde med Magt bane mig Vej til Clorinde. Man omringede mig med skaanende Overmagt, dog jeg skreeg Clorindes Navn vanvittig i Luften og rasede mod mine Forfølgere med Fodderne, med Tænderne, fuldkommen liig et fornuftløst Dyr, i dette forfærdelige Dieblif. Hvor længe denne ulige Kamp endnu varede, veed jeg ikke, kun det erindrer jeg mig, at da jeg efter en skrækkelig Bevidstløshed kom til mig selv igjen, laae jeg paa Gulvet med bundne Hænder og Fodder. Min Kraft var brudt — jeg stønnede Clorindes Navn.

„Hvor er hun?“ sukkede jeg. Mine Overvinderes medlidende Blikke, æggede mig til nyt Raserie. Jeg rasede mod mine Baand. Omsonst! jeg skreg den Elskedes Navn i Luften — hun lod sig ikke see — en Strøm af Taarer kvalte endelig min Stemme — man smilede medlidende til mine Taarer. Jeg brast sammen. Endnu, efter et Mellemrum af tre og tredive Aar, troer jeg ikke, at nogenfinde et menneskeligt Væsen var ulykkeligere end jeg i hiint Dieblif — og dog havde jeg engang været en stille, følelsesfuld, tænkende Dreng. —

Jeg var et Billede af vild Fortvivlelse — tænderstjærende soer jeg Verden et evigt Had, derpaa udgjød Smerten sig i den Taarestrøm, og atter raabte jeg indtil Fortvivlelse Clorindes Navn.

Imidlertid var en halv tillukket Vogn kjørt for Hu-

set; man løftede mig op og bar mig bunden i Vognen. So af de Bevæbnede toge Plads ved Siden af mig, og i hurtigt Trav gik det afsted.

Bevægelsen af Kjørslen virkede velgjørende paa mit, af stræffelig Raserie udmattede Legeme. Jeg faldt i dyb Søvn. Da jeg vaagnede op, følte jeg mig roligere og saae mig med Forundring fængslet, paa aaben Landevei, omgivet af Bevæbnede; Grindringen havde næsten forladt mig, kun dunkelt svævede en overstanden, frygtelig Pine for mig.

Paa mit rolige Spørgsmaal: hvor jeg var? svarede min Ledfager til høire med det Gjenspørgsmaal: om jeg vilde være fri? Hænderne, som vare bundne stramt sammen bag paa, smertede mig, jeg bejaede altsaa. I det han nu venligt løste mine Bånd, sagde han: "De er paa Veien til Orleans, min unge Ven, hvor deres Fader venter Dem."

Dette Ord smertede mig paa ny. Min Fader syntes mig i dette Dieblis min Dødsfiende, min Lykkes Røver. Ydmyget, som en overvunden Betler, skulde jeg træde for ham! Denne Forestilling gjorde mig stum og jeg grublede paa ny over min Smerte.

I samme Dieblis rullede en tungt bepakket Reisevogn i fuld Fart forbi os. Vinduerne vare halvt tillukkede, mit Blik faldt paa det Indvendige. Som Banvlied foer det mig gjennem Hovedet — jeg saae Clorinde og ved Siden af hende min Ven Perigon.

"Bon jour, mon ami!" raabte hun med fremraast Ho-

ved. "Allons, nous nous verons à Paris!" og dermed
foer hun afsted.

Jeg troede at døe. Aldrig følte Smerter kom over
mig, det var en Blanding af Fortvivlelse og Glæde, af
Bænvid og Jubel, som overvældede mig. Jeg lo længe
og høit til mine Redsageres Forførdelse. Da jeg blev
roligere, gjennemskuede jeg det hele Sammenhæng: Clo-
rinde selv havde forraadt mig for min Fader, og aftalt
Overfaldet med Perigon, saasnart han var blevet bekjendt
med min haabløse Stilling. Intet opløste sig lettere og
bedre for mig, end dette.

Det jeg anede, blev bekræftet af mine Redsagere.
Overbeviisningen om Clorindes Uværdighed gav mig Ro-
lighed en heel Dag, selv Eidenstabsens Flamme udslukkedes.
Men under den søvnløse Nat i Amboise forvandlede mit
Indre paa ny. Havde hun ikke, maaskee med blødende
Hjerte — taget den eneste Redningsvei, der blev hende og
mig tilovers. Havde hun ikke indbudet mig til Paris? O,
hun elsker Dig endnu, raabte det jublende i mit Bryst
og jeg svor at vinde hende en Verden. Ved denne Be-
slutning kunde jeg ikke holde det længere ud i Sengen,
jeg sprang iveiret, udtrakke Armene efter hendes Billede
og rasede omkring i Værelset. Jeg rystede paa den tilluk-
kede Dør til mit Værelse, jeg maalte Vinduets Høide over
den forneden larmende Lotre — en Undvigelse var umus-
lig. Saaledes nedkjæmpede jeg den paa ny opvakte Storm
og fastede mig paa Leiet. Jeg længtes efter Reisens
Maal, jeg frygtede ikke mere min Faders Mode — jeg

havde igjen Mod og var besluttet paa ikke at give efter, thi Clorinde elskede mig jo!

Da Morgenens kom, betvang jeg mig og anstillede mig venlig mod mine ledsagere, idet jeg drev dem til Hurtighed. Gjennem de skønneste Landskaber, gennem Løvgange af Bindruer og Figentræer naaede vi Orleans i Midten af prangende Enge. Men Naturens Skjønhed var tabt for mig, den evige Himmels Rolighed og Naturens stille Foraarspragt vare mig piinagtige.

Det var næsten Aften, da jeg holdt for min Faders Bolig — de sidste Straaler af den bortdragende Sol skinnede paa hans Vinduer — jeg saa hans ellers saa elskede Billede bag Ruderne — Aftendæmringens Mildhed hvilede paa det og forklarede det. Men min Sjæl var tilluftet, jeg saa kun min Lykkes Fiende, min Forfølger i ham og med Yttringer, der udtalede denne Følelse, steg jeg op ad Trappen.

Bed Gemakfets Dør mødtes jeg af hans Udbrud: "Min Søn!" Godhedens Stemme hos ham opstrækkede mig og var mig modbydelig. Min første Bevægelse drev mig fremad; Trods, Skam og Forblændelse holdt mig tilbage. "Fader," svarede jeg koldt, "jeg er Deres Fange!"

"Ikke sandt," raabte han, "jeg har Dig igjen?" Med disse Ord sluttede han mig i sine Arme. Jeg taalte det koldt, ingen Følelse af Anger opsteeg hos mig. Meget mere stod endog i hans Arme den Beslutning fast, at flygte.

"Alt være forglemmt min Søn!" sagde han. "Du er udmattet. Hvil her og imorgen reise vi til Italien."

Fædrelandets Navn opfyldte mig med Forsærdelse. Paris var min Lykkes Hjem. "Aldrig," sagde det halvhøit i mig.

"Lob mig at være forstandig," vedblev han. "I Italien vil Du lære at forglemme."

"Jeg kan ikke!" trængte det sig fra mine Læber. Min Fader saae min Haands afværgende Bevægelse, han vilde trække mig til sit Bryst, jeg trængte ham tilbage.

"Barn!" raabte han, og Bredden ophidsede hans Blik; "Søn! Vanartige! Vil Du ikke ophøre med at fornærme mig? Vil Du tvinge mig til at bruge Magten?" — "Ja!" skreg jeg, "til Magten! Deres Godhed er mig forhadet. Magten forlanger jeg!" — "Du skal have den!" raabte min Fader forbitret, og aabnede Døren, for at kalde paa Politibetjentene.

Opflammet til det Yderste greb jeg min Faders Kaarde, som jeg opdagede i et Hjørne af Gemakket og raabte: "Altsaa Krig paa Liv og Død. Ingen, der har sit Liv kjær, nærme sig."

"Lad see," skreg min Fader blegnende, "om ogsaa denne Kaarde er skarp nok mod mig," og gjorde Mine til at angribe mig.

Lidenstaben omtaagede mine Sandser — jeg saae intet mere. Med Kaardegrebet stødte jeg min Fader tilbage, banede mig med hævet Vaaben Wei gjennem de vigende Betjente, styrtede til Døren og ned ad Trappen.

"Forbandet være Du — Forbandet!" lød min Faders Stemme efter mig. Men blind og som tilintetgjort

foer jeg ned ad Gaderne, ud i Forstaden, gennem Gauger og Wiinbjerge og styrte endelig udmattet ned i en Grav, ikke langt fra Landeveien til Paris. Her laae jeg, dyb Nat omkring og i mig, den stjerneløse Himmel hvilede ubeirskjellig over mig og i min ængstede Sjæl lød den faderlige Forbandelse. Det var det frygteligste Dieblit i mit Liv.

Jeg hensank i en Slags Bedøvelse, hvoraf først den unge Dag vakte mig. Nu nærmede jeg mig Landeveien — mine Forsølgere jagede forbi mig. Jeg forblev skjult bag Graven — derpå fulgte jeg dem paa Sideveie mod Paris. Med Flamme og Oprør i Hjertet naaede jeg Es-tampes. De saa Pengestykker, som et Tilfælde havde ladet blive i min Lomme, vare ikke tilstrækkelige til at betale en Vogn — jeg tjørte saa langt jeg kunde — piint af Skam og Fortvivlelse tilbagelagde jeg Resten af Veien til Fods.

I fuld Feber naaede jeg Hovedstaden; med flyvende Pulse ilede jeg til Rue de Bac, til Døren af Clorindes gamle Bolig. Jeg var nu en Bettler, uden Haab, uden Udfigt, givet til Priis for Hungeren. Dog Feber, Hunger, Bessjæmmelse og min Faders Forbandelse vare forglemte da jeg bankede paa Clorindes Dør. Min Glendigheds hele Maal gjorde Plads for den ene Følelse: Kjærlighed, glødende Kjærlighed for hende! —

Man aabnede. Ingen i Huset vidste noget om Clorinde, man slog Døren til for den smudsige Bettler og overlod mig til Udbrudene af min Fortvivlelse.

Som en Affindig gjennemstreifede jeg Hovedstadens befolkede Orken, søgte og spurgte efter hende, hvis flammende Billede opfyldte mit Indre, overalt — forgjæves. — Hele Dagen forløb uden Efterretning om hende, i usigelig Angst. Først om Aftenen erfoer jeg ved en af Clorindes fordums Tjenere; at hun rigtignok havde været nogle Dage i Staden, men havde derpaa, ledsaget af en ung Mand, og som det syntes, tvungen, forladt den igjen og sandsynligviis taget Veien til Italien over Lyon.

Ved denne Efterretning vaklede mine Sandser — de funklende Reverberer syntes mig Sole, Menneffene Uhyrer, Verden et Helvede, og Livet en utaalelig Pine. Men snart styrtede jeg til Barrière de Italie, lod Staden bag mig, og løb, saalænge mine Kræfter stode mig bi, afsted paa Veien til Lyon. Men snart styrtede jeg udmattet til Jorden. Feber-Raseri greb mig, jeg laae bevidstløs paa Landeveien.

Hvad der nu skeete med mig, veed jeg ikke. Kun af min Pleiers Fortælling erfarede jeg, at man havde funden mig i denne Tilstand paa Landeveien, først bragt mig til en Forpagter og derafra til Hospitalet i Bicêtre, i hvis elendige Celler jeg, under den Pleie, som bliver en Betler til Deel, efter tre Ugers Forløb fandt mig helbredet af en hidsig Feber. Efterhaanden som mit Hoved paa ny blev istand til at tænke, vaagnede mit Hjerte til ny Flamme. Clorinde forekom mig nu som en uhyggelig Fange, med Magt holdt i Fængsel af en Tyran, og bortført fjernt fra mig til Italien. Jeg svor ham

Hævn og lovede, om det end skulde koste mit Liv, at befrie den Elskede af hans Hænder. Med saadanne gale Forestillinger piinte jeg mit Hjerter indtil det ikke mere lod mig have Ro. Uden Tak, uden et eneste Afskedsord til min Pleier, sneeg jeg mig en Morgen ud af Murene, inden hvilke jeg havde funden Redning for den sikke Død, og vandrede, nu tillige udbortes en Betler, i mine sønderrevne Klæder affted til Lyon. Den synlige Elendighed tjente mig som Opholdelsesmiddel, jeg betlede med fortvilet Hjerter, og sneeg fra det ene Barmhjerthedsleie til det andet, længere frem ad min Vej.

I Nærheden af Autun blev jeg af en riig Engländer, som henrykt over Landskabets Skjønhed, netop stod ved Veien, i et Anstød af stolt Høimodighed, foræret et Guldstykke. Af den Maade, hvorpaa jeg takkede derfor, indsaar han, at jeg var født for en bedre Stand end mit udbortes tiikjendegav, og tillod mig at tage Plads ved Siden af hans Lakai paa Buxen. Jeg modtog denne Maade med ydmyg Tak! Saa vidt, I Benner, var det kommen med mig — saa vidt havde utæmmet Videnskab bragt mig, at jeg kunde glæde mig ved en overmodig Rigmands Maade. Mit, ved Ulykke nedbøiede Sind var blevet saa slavisk, at Grindringen om denne Taksigelse forekommer mig som den skjændselfuldeste i mit Liv.

Dog nok — jeg naaede Lyon paa min høimodige Belynders Bux. Forreven, elendig, vanskabt af Græmselse, slavisk og modløs i Gemyt, og ikke mig selv liig i andet end min glødende Kjærlighed for Clorinde, var

Englænderens Louisdor mit hele Haab. At vende tilbage til min haardt fornærmede Fader tænkte jeg ikke engang paa, naar Clorindes Billede stod for mig. Jeg var besluttet, at opfylde min Skjæbne.

Saaledes gennemstreifede jeg Lyon, for at søge hende, hjælplos og uden Huusly; thi fra min Belgjører havde jeg taget Afked. Længe forskede jeg forgjæves, indtil jeg endelig erholdt Efterretninger, der gjorde mig det sandsynligt, at hun endnu var i Lyon. For at opdage hendes Opholdsted vandrede jeg uafsladelig gennem alle Lyons Gader, Pladse og Spadseregange. Jeg saae intet af Stadsens skjonne Beliggenhed, intet af dens Strømmes Glæde, eller Brimlen paa dens Pladse og Quaier — mit Die søgte kun efter den ene Gjenstand, som det aldrig traf.

Jeg havde forgjæves søgt Clorinde paa glimrende Spadseretoure, i prægtige Equipager, ved Indgangene til Bal og Skuespilhusene, ved Dørene til Museerne og Udstillingerne — da vandrede jeg en Aften sildig, træet af frugtesløs Søgning, med mørk Græmmelse i Hjertet, gennem en smudsig og mørk Gade hjem til mit elendige Logis, udkastende Planer for den følgende Dag. Lydelig Drdverling i det Indre af et uanseeligt Huus, hvis Dør stod aaben, fængslede mine Skridt. — Jeg lyttede, mit Hjerte bankede vildt, thi jeg troede at høre Clorindes Stemme blandt de Stridende. Jeg havde ikke taget feil.

Spar mig, mine Venner, for Skildringen af dette ydmygende Optrin. Det være Eder nok, at vide, at jeg gjenfandt den Elskede, forladt af hendes Tyran, hjælplos, i den

elendigste Stilling, givet til Priis for en begjærlig Værtindes Raseri. Perigon var en Bedrager, som levede af falsk Spil, og, efter her at være opdaget og forfulgt, en Nat havde bortstjernet sig med Clorindes Eiendom, og givet hende til Priis for den meest trykkende Mangel.

Mine Følelser ved dette Gjenstyn ere ikke til at skildre. Efter at jeg ved min Mellemkomst havde sikket den Elskede, og nogenlunde tilfredsstillet Værtindens Pengebegjærlighed med Resten af mit Guldstykke, troede jeg mig det saligste Menneske. Clorinde sad paa mit Knæ og bekræftede under tusinde Kjærtegn mine Formodninger. Hun benægtede ikke Forraderiet om vor Dpholdsted, dette smertelige Skridt var forekommet hende som den eneste Redningsvei af vor fortvivlede Stilling. Hun var selv flygtet med Perigon til Paris, for at kaste sig for min Faders Fodder. Hun fandt ham ikke mere. Her var den skjændige Perigon fra Beskytter paa engang blevet hendes Tyran. Hun havde maattet følge ham til Lyon, hvor han havde styrket hende i Elendighed, medens hun havde grædt Længsels og Kjærligheds Taarer for mig.

Ved disse Ord strømmede hendes Taarer, som jeg med Henrykkelse kyskede af hendes blege Kinder. Hun var skjønnere i sin Bredde end nogeninde før. Alt var forglemmt, det gamle Trylleri kom igjen over mig — jeg var salig, da Clorinde tillod mig at blive hos hende.

Blaendet ved mine Penge, gav Værtinden os en heel Uge hvad vi behøvede, uden at spørge om Betaling. Jeg henlevede Timer og Dage i ubeskrivelig Salighed, vi følte

ingen Betyrning. Endelig tænkte jeg paa min Sjæld og den gamle Pine vaagnede igjen. Imidlertid forblev Værtinden til min Forundring venlig og omtalte ikke min Regning. En Maaned var henrunden — jeg begreb neppe min Lykke og selv den stille Angst over min Armod opskrækkede mig kun sjældent af min Lykkedrøm.

Endelig maatte det dog ske, og jeg greb derfor Anledning til at troste Værtinden med snarlig Betaling. Men til min Forundring lo hun høit og sagde: "Jeg skulde kun være rolig derfor, Alt var berigtiget." Ja, vedblev hun "naar jeg kun havde Tillid til hende, saa var her noget til mine øvrige smaa Fornødenheder," og dermed fremtog hun en svær Kulle Solvmonter af Lommen og stak den i min Haand. Jeg blev som falden ned af Skyerne. I mit Hjertets Genrykkelse trykkede jeg den gamle Kjærlings smudsige, runtkne Haand til mine Læber, ja der manglede ikke meget i, saa var jeg faldet ned for hendes Fodder, som Hengang, da jeg løste Clorinde ud af hendes Ålør.

"Godt, godt," sagde den Gamle, "hvem der har saadanne Venner, som Herren, han behøver ikke at sørge." Jeg forskede efter fra hvem hun havde disse Penge, — men — det blev ved Vennerne. Jeg grublede ikke længe, modtog Belgierningen og forglemte Belgjævereren. Hvo skildrer min Lykke, da jeg i Kullen fandt halvtredsfindstyve svære Fem-Francstykker. I mange Maaneder havde jeg ikke været Herre over en saadan Rigdom. Først her lærte jeg at kjende Penges Værd, for snart igjen at forglemme den. Med jublende Sjæl rystede jeg de blanke,

runde Solvstykker i Clorindes Skjød. Hun kysede mig og intet lignede min Lykke. Vi indrettede os bekvemmere, spælgede i smaa, billige Nydelser og vovede igjen at vise os offentlig. Vi henlevede salige Timer, og paa ny tænkte jeg nu paa, at lade vor Pagt hellige ved Kirkens Velsignelse, der endnu manglede. Ogsaa Clorinde syntes nu tilbøielig dertil, ihvorvel hun ligesom før ansaae det for ligegyldigt.

Da Rullen var tilende og jeg endnu stedse saae Bartz inden ventlig, vovede jeg, under tusinde Smigrerier at spørge, om B e n n e r n e ikke igjen havde været hos hende. Hun smilede, gik til sin Kasse, og rakte mig en endnu sværere Rulle end den første. Den indeholdt hundrede Solvstykker. Jeg greb den hurtigt, som om jeg allerede nu havde en Ret dertil. Hun formanede mig i Spøg til Dekonomi, og jeg ilede til Clorinde, for at bringe hende den ny Rigdom.

Nu bleve vore Nydelser kostbarere, paa de bestedne Fodvandring fulgte nu Kjøretoure, Besøg i Skuespilhusene, Fornøielser i Lyons kostelige Omgivelser. Mit Hjerte var igjen aabnet for Naturens Skjønheder, der mødte os overalt, og som et Barn, forglemmende den soundne Tid og Fremtiden — vankede jeg legende og ube-
kymret om i en Lysthauge af smagfulde Glæder.

Synet af et landligt Bryllup paa Høiene ved Croix rouge havde den Følge, at vi bleve enige om, at feire vor Forbindelse i den næste Uge. Smidlertid vare mine Fornødenheder ogsaa vorede med min sorgfri Stil-

ling; for at behage Clorinde forarsagede jeg mig større Udgifter, end min sidste Kulle kunde tillade mig. Værtinden gav mig en Tredie med den Tilfætning: at det var den sidste hun havde til mig. Den var snart udtømt. Jeg forlangte mere af hende, ligesom om jeg havde fuldkommen Ret dertil. Da jeg ingen Penge fik af hende, følte jeg mig ulykkelig, søgte Udspredelse og forfaldt endelig til Spil. I to Dage vandt jeg og drømte mig en Fyrste — den tredie Nat tabte jeg Alt hvad jeg eiede og var nu igjen en Betler. Dagen til vor Forbindelse rykkede frem, og jeg saae mig nødt til at tilstaae Clorinde, at jeg var ligesaa pengefattig som ellers. Hun skjulte sin Skræk under Eigegyldigheds Mine. Paa denne Dags Aften besøgte jeg, for at adspredde hende, den glimrende Promenade Terreaux. Tusinde af Fodgængere, Ryttere og glimrende Equipager, opfyldte Pladsen som sædvanligt paa skønne Sommeraftener. Ved Enden af Spadsereveien raslede en med fire sorte Heste forspændt Phaeton forbi os; Jokeier i straalende Livree fulgte den. En ung Mand, skjodesløs henkastet paa Gløielspuderne, opfyldte Vognens Indre. Vi saae paa den, saa hurtig den endog raslede forbi — jeg troede at kjende Manden. Det var Perigon. Clorinde skjælvende ved min Arm — men hun taug og lod, som om hun intet havde bemærket; jeg blev ogsaa taus og saaledes vandrede vi hjem. Værtinden viste sig forandret, utjensvillig og ordknap. Den følgende Dag opfagde hun os Leiligheden. Min Forlegenhed vorede; Vennerne havde ikke igjen ladet sig see. Da jeg om Af-

tenen kom trøstesløs hjem, saae jeg Clorinde hurtigt skjule noget — det syntes mig at være et Brev. Jeg var for bekymret til at forske derefter, især da hun blev sig selv lig i smigrende Venlighed. Den følgende Dag forandrede intet, hverken i min Stilling eller i mit Lune. Værtinden trængte paa os at flytte ud af Værelserne og jeg havde ingen Penge til at betale min sidste Gjæld til hende.

Sorgen vorede igjen til den tidligere Angst. Om Aftenen havde vi intet at spise, thi Madame Bertrand nægtede os nu sin Tjeneste lige saa afgjort, som hun før havde paatrængt os den. Denne Nat var plagende for mig, ingen Slummer besøgte mit Dje; Spøgelse, min Rød, bortjagede den. Clorinde gjorde mig ingen Bebreidelser og hendes taalmødige Tausshed forøgede min Sjæls Marter. Jeg forlod hende om Morgen for at søge mig Arbejde eller Erhverv. Vi havde ingen Middagspise og den Tanke, at see Clorinde hungrig, jagede mig sandsestløs fra Gade til Gade. Jeg vendte ikke tilbage — jeg fandt intet Erhverv, jeg forsøgte at betle — omsonst — min Kjole var god, og mine Bæber bævede, naar de vilde forlange Almisse. Da jeg om Aftenen maatte vende hjem, med Fortvivlelse i Hjertet, mødte Værtinden mig ved Døren, nægtede mig at komme ind og rakte mig med Haandslatter en Billet, paa hvilken jeg kjendte Clorindes Haandskrift. Jeg blegnede og vilde med Magt trænge ind til hende. ”Spar Herren sig den

uleilighed," sagde Seren leende; "Mademoiselle er fjort ud og hans Sager ere mine."

Mit Hoved svimlede. Jeg stirrede i Brevet — nu forstod jeg, hvorfor Clorinde havde tiet. Hun skrev:

"To Betlere, min Ven, due ikke tilsammen, og at hungrer har min Kjærlighed ikke lært. Jeg reiser med Perigon til Paris, maaskee bevæger jeg ham til at tage Dig i sin Tjeneste som Schweizer eller Huushovmester. Da er jeg igjen som ellers

Din Clorinde."

Bevidstheden forlod mig — det havde jeg ikke ventet; dette Forræderi var for sort — det var blandet med Haan, det knuste mit Hjerte. Vanvid udstrakte sine Kløer efter mig, jeg flugtede, jeg styrtede affted, uden at see hvorhen. Matten, Himlen, Livet trykkede med Gents nerbyrde paa mit Bryst, jeg forbandede mig, jeg forbandede Verden, ja, jeg troer selv Himlen! O Gud, saa dybt var jeg endnu aldrig faldet."

Guidoboni taug — vi skjælvede. Efter en kort Pause begyndte han igjen: "Lidenstaa, Skinsyge, Had, Tørst efter Hævn, Bevidsthed om egen Synd, Raseri og Anger oversaldt mig fra alle Sider. Min fornærmede Faders Skikkelse trængte sig mellem mine Fiender, Clorinde og Perigon: jeg skjar med Tænderne, jeg rasede med Hænderne mod min Pande, jeg fleg, jeg græd og lo derimellem, idet jeg stormede ned gennem de mørke Gader. Min Glendighed havde overskredet enhver Grændse,

Selvtillintetgjørelse var den eneste Tanke, hvori jeg endnu skimtede Lys.

Pludselig stod jeg stille for et skjærende Lysstín. Jeg saae mig om og befandt mig tæt ved den store Reverbere paa Broen Guillotiere. Den majestætiske Rhonestrøm rullede sine brede Hvirvler under mig, og trængte sig piilsnar gjennem Brobuerne. Himlens Stjernelys brændte mørk over mig; Maanens blege Lys spillede tillokkende paa Strommens Bølger. "Fred i Din vaade Seng!" raabte jeg pludselig, steg i et Spring op paa Broens Rækværk, og vilde styrte mig paa Hovedet ned i det vaade Dyb — da jeg med Kjæmpekraft fælte mig greben bag fra og baglængs kastet til Jorden.

"Ufsalige, hvad vil Du gjøre?" tordnede en velbekendt Stemme i mit Dre. "Uffindige, vil Du tilfalde Helvede? Op, gjenkjend mig!" Jeg saae op, mit Blik var uden Sjæl. Jeg kjendte Ingen. "Gjenkjend mig!" raabte min Overvinder endnu engang, idet han heftigt rystede mig. Jeg stirrede paa ham — det var Petrucci, min Carlo, det var Din Fader. I Overraskelsens første Dieblík kysede jeg hans reddende Haand, hans Knæ og omflængede, som en til Døden dømt Forbryder, hans Fod. Han reiste mig op, han havde en Guddoms Magt over mig; jeg var en villieløs Skygge. "Følg mig," sagde han alvorlig og raa; "nu, eller aldrig er Du moden til Helbredelse." Ydmyg, uden Modstand fulgte jeg ham til hans Bolig.

Mit udmattede Legeme vederqværge sig, nogen Dr-

den vendte tilbage i mine Sandfers Forvirring. Hele Natten vare vi fordybede i Samtale.

Efter den første, nødvendige raa Behandling viste Petrucci sig som han var, den milde, skarptseende Ven, som min Skysaand. Som en saadan havde han længe og useet omsvævet mig. Han havde kjendt min Forblændelse, og hvad han gjorde hos Clorinde, var mere Resultat af hans Venskab for mig, end en Lidenkab for den Uværdige. Han vilde befrie mig af hendes Pænker. Medens jeg opholdt mig i Tours havde han ikke tabt mig af Syne, men erkjendt Umuligheden af at redde mig. I Lyon indtraf han paa Hjemveien til Italien paa samme Tid som jeg. Han havde opdaget mig, var fulgt mig, havde kjendt min Nød og oppebiet Diebliffet til den mulige Helbredelse, det havde været ham, fra hvem Madame Bertrand havde erholdt Pengene, uden at see ham. — Min rasende Unøisomhed overbeviste ham om, at kun en rædsom Nød kunde helbrede mig. Saaledes besluttede han, en Tidlang at overlade mig til mig selv, idet han beholdt mig i Sigte. Af Clorinde ventede han et nyt Forræderi, og havde derfor de sidste Dage fulgt mig paa ethvert Skridt. Det var nærværende at mit Spring paa Balustraden havde overrasket ham — han styrtede til og jeg var reddet.

Jeg laae længe maalkes ved hans Hals, stille grædende, overvældet af Smerte. Petrucci taalte det, thi han saae hvorledes min Sjæl feirede sin Gjenfødelse. Skam, Anger, Tak kjæmpede om min Besiddelse. Endes-

lig feirede den sidste og min glødende Smarmelse udtalte den.

"Nok," sagde Din Fader, min Carlo, Du var forblændet og fangen. Nu har Du indseet, at Du var det og jeg frygter intet mere. Du har erfaret utæmmet Lidsenskabs tunge Forbandelse, saavel som dens korte Velsignelse — vælg nu?"

Jeg sank i hans Arm — vore Sjæle vare for steds forenede, og Bønnetabet velsignede os til dets nydelsesrige Pagt. Min Bøns Aand," vedblev Guidoboni, idet han drog Carlo til sit Hjerte, "see ned paa mig og tilhviidst mig, om Du er tilfreds med mig. Her velsigner jeg din Søn, ved hvem jeg har gjengjældet Dig, idet jeg opdrog ham til Dit udtrykte Billede; thi Du behøver ikke min Velsignelse i Din himmelske Bolig."

Carlo græd rørt ved den værdige Lærers Hals. Men denne fattede sig, trykkede en Taare af sit Øie og vedblev: "Ved min Petruccis Arme vendte jeg tilbage til Italien. Jeg vilde kaste mig for min Faders Fodder og bede om hans Tilgivelse. Vi naaede Florenz, det faderlige Huus stod i Sorg — han var død: men døende havde han tilgivet mig. Mit Hjerte taalte dette Slag med Møie; men det taalte det, som Mennesket taaler Alt. Mine Fætttere vare fiendske imod mig. Rigdom og Rang havde ikke mere Gude for mig. Jeg frasagde mig mit Navn og min Arv til Gunst for mine Fætttere, og forbeholdt mig kun en lille Rente, som bliver mig uordentlig nok betalt. Petrucci satte sig længe derimod —

han forlangte, at jeg skulde virke kraftigt. Jeg formaaede det ikke — Verden var død for mit øde Hjerte. Endelig maatte han give efter og jeg fulgte ham til Rom. Her iførte jeg mig den geistlige Klædning, uden dog at have modtaget Indvielsen og levede for den Kunst og Videnskab der i Rom er naturlig, Oldtidens Forskninger. Dem takker jeg for mine Glæder, thi den Sjælerolighed, som de give, er det bedste Sikkringsmiddel mod Ulykkens Pile. Aldrig elskede jeg mere, og ingen Smerte naaede mig undtagen min Vens Død. Dømt nu selv — hiint Syn i Templet Minerva Medica — var Clorinde!

Hvor meget vi endog vare forberedte paa dette Slutningsord af Guidobonis Fortælling — saa rystede det os dog. Vi forstummede. Abbeden var udmattet, skjunket tilbage paa sit Leie — der henrandt flere Minutter, før end et Ord afbrød Taussheden omkring os. Jeg maatte tænke paa Julie og græd stille.

"Hvad vil I nu gjøre?" afbrød jeg den ængstelige Stilhed.

"Hvad jeg vil gjøre," sagde Guidoboni med bitter Smilen, "det er gjort. Efter min Tilskyndelse har man bragt Clorinde i den hellige Magdalenes Hospital — der er hun død imorges."

Den Gamle taug igjen. Fortællingen havde synlig angrebet ham; vi søgte at berolige ham. Han var syg næsten en Maaned, derpaa syntes han at komme sig; men paa den Dag han første Gang forlod Sengen, hensov han blidt og uden Smerte i sin Lænestol. Aldobrandini,

mere bevæget end jeg troede han kunde være, Carlo og jeg, hans Pleiere i den sidste Sygdom, fulgte hans jordiske Levninger til deres Hvilested i Sancta Magdalena, hvis Belgjører han var, ikke langt fra hans Clorinde, Carlo Petrucci blev hans Arving.

Denne Guidobonis rystende Bekjendelse, havde jeg dybt greben, omhyggelig opstrevet for mig selv. Jeg sagde kun Julie saa meget derom, som var nødvendigt for at gjøre hende nysgjerrig. Hun spurgte ofte efter Guidoboni, jeg gav hende intet bestemt Svar, men erklærede kun, at der var skeet et Slag, som vilde koste den gode Gamle Livet. Hun drillede mig med min naragtige Omsorg for den gamle Knurrepotte, men jeg blev alvorlig og taus. Imidlertid havde jeg dog naaet mit Maal; hendes Nysgjerrighed var opvaakt. Hun bad mig flere Gange om Meddelelsen af mit Skrift; jeg afflog hende det. Men paa den Dag, da Saalsfeld skulde vende tilbage fra Livoli, tog jeg Kullen og lod den, betitlet og forseglet, glide ned i Julies Arbejdskasse, hvor den, som jeg var overbevist om, endnu i Løbet af Dagen vilde blive fundet af hende. Tilfreds hermed begyndte jeg i Stilhed at iagttage hende.

Jeg saae hende den følgende Morgen, bleg og med forgrædte Dine; hun havde ikke sovet den hele Nat og klagede over Hovedpine. Hun var aabenbar i en tung Kamp med sig selv. Om Manuskriptet sagde hun intet, jeg omtalte det heller ikke. Saalsfeld, der vendte tilbage paa denne Dag, turde ikke besøge hende, jeg meddeelte

ham min Hemmelighed og vi besluttede at oppebie det videre. Den følgende Morgen var Julie syg. Hun lod mig kalde til sin Seng, som hun ikke havde forladt. Jeg fandt hende svømmende i Taarer, satte mig hos hende og greb hendes Haand. Det varede længe før end hun taledes. Endelig reiste hun sig op fra sine, af Taarer vadede Puder. "Wilhelm," raabte hun (jeg kjendte neppe hendes Stemme igjen — saaledes var den forandret) "kan Du tilgive mig? kan Du troe mig, naar jeg forsikkrer Dig at jeg er forvandlet, forbedret? Kan Du — kan Onkel, — kan Saalsfeld tilgive mig? Vil han troe, at jeg stedse har elsket ham?" Hun hulkede. — "Dyrebare Julie!" raabte jeg rørt, "Søster! Skal jeg tvivle? Seer jeg Dig ikke allerede forvandlet? Hvorledes vare disse Taarer mulige uden en fuldkommen Omvendelse? Berolig Dig — vi troe Dig Alle!" En lang, taus Omarmelse fulgte, vore Taarer fløde sammen. Opmuntret ved mig stod Julie op, hun kaldte en Tjener, skrev nogle Linier og sendte ham med dem til Aldobrandini. Hun var nu en Anden. Aldrig saae jeg en pludseligere, mere fuldkommen Forvandling. Hendes Sætsindighed var bleven til Eftertanke, hendes Herskesyge til hengivende Kjærlighed, hendes Roketteri til naturlig Gratie. Intet Spor af Forsængelighed var mere tilbage — aldrig mere fandt hun Behag i at krænke Saalsfeld — hun var Blidheden selv og først nu viste det sig hvorledes ogsaa denne stillede hendes Skjønhed i det rette Lys. — Om Middagen kom Svar fra Aldobrandini. Det meldte i mange deeltagende Ord

hans Afreise til Neapel. Vi saae ham ikke igjen. — For-
undret, salig, henreven af Kjærlighed, kaldte Saalsfeld
Julie sin Brud, da vi forlode Rom, og Ankelen velsig-
nede dette lykkelige Pares Pagt.

Det var Frugten af Guidobonis Fortælling.

Wilhelm v. Lüdemann.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Havnfyge og Groesiver.

(Efter en Chronik.)

Det var næsten Midnat, da Judith, den arme, forladte
Forældreløse, frygtsomt seende sig omkring, traadte ud af
den rige Jøde Aarons Huus, og derpaa eensom og bes-
kymret vankede gjennem de øde Gader. Hun var neppe
tolv Aar gammel, og allerede var hendes unge Liv betyn-
get af Sorger. Aaron havde fra hendes tredje Aar op-
draget hende med sine Børn, og elskede hende som disse;
hun var bleven ham overgivet af en døende Jødinde, hvis
Egteskælle allerede forud var gaaet over i Egheden.
Den Hensovende syntes endnu i sit sidste Dieblis bestjæf-
tiget med Omsorgen for det hjælpeløse, forladte Barn;
thi idet hun rettede sine bristende Vine med et Angstraab
paa den Lille, hensov hun. I Aarons Huus levede en
fattig Enke, som bar Omsorg for den rige Hebræers Børn,
da hans Egteskælle stod ham bi i Handelsforretninger,

og hun tog ogsaa den lille Judith under sit Opsyn. Susanne var i Hjertet en Christinde, og kun Frygt for at opbringe sit Folk imod sig ved en aaben Bekjendelse til den christelige Tro, og for at indvikle sig i Farer, om hvilke hun maaskee havde hørt tale med Overdrivelse, holdt hende fra at lade sig døbe. Dog besøgte hun en christelig Familie — som boede i det tilstødende Huus, og som i det mindste havde stor Andeel i hendes Omvendelse, om det ikke ganske var dens Værk — under mangeslags Paaskud, og naar disse ikke lode sig opdrive, fæete det hemmeligt. Judith blev sædvanlig taget med, fordi hun, som den Yngste af Susannes Pleieborn, behøvede meest Tilsyn; saaledes blev hun tidlig fjendisk paa den jødiske Tro. Den Lilles Hjerte vendte sig til disse fromme Menneſker, der med dobbelt Kjærlighed antog sig det forældreløse Barn, da de ved deres Iver troede at have reddet det yndige Bæsen for Himmelen, og hørte hende med Færdighed og med stor Andagt fremsige de af dem lærte Bønner. Det var meget naturligt, at Judith følte sig hændraget til denne gode, kjærlige Familie og sin tro Pleierinde Susanne, da Maron og hans Egtefælle, stedse fordybede og hensejnkne i fortrædelige Forretninger, kun havde liden Tid og Lyst tilovers, til at bekymre sig om den lille Forældreløse, som de vidste var vel optaget under Susannes Pleie. — Saaledes stod Barnet dem stedse fjernt, og kunde hverken fatte Tillid eller en høiere Grad af Kjærlighed for sine Pleieforældre. Men Judith var, uagtet den frygtsomme Susannes Formaning, ikke

forfigtig nok med at skjule sine Andagtsøvelser. Aarons
 Egtfælle og Børn fattede Mistanke, der først var bleven
 opvakt ved Judiths Tilboielighed til sine christelige Na-
 boer; hun overraskede Barnet en Dag, da det i Susan-
 nes Sovestue andægtig bad for et lille Krucifix. Som
 en Rasende styrtede den religieuse Jodinde, som længe
 med mæisommelig tilbageholdt Forbittrelse havde luret ved
 Døren, ind, greb det værgeløse Offer og slæbte det for-
 Husets høieste Ret, for Aaron, der holdt streng Orden
 blandt sine Børn og Tyende. Huusfaderens Forførdelse
 lignede hans Egtfælles; Judith blev for det første in-
 despærret i et bortfjernet, mørkt lille Kammer og Su-
 sanne saaledes overøst med Skjældsord og Trudser, at
 den Frygtsomme ikke kunde finde Ord nok, til at sværge
 sig fri for al Andeel i Judiths Forbrydelse og paabyrde
 de christelige Naboer den hele Synd. At Aaron aldrig
 vilde vove offentlig at udtale sin Uvillie, vidste hun alt
 for godt, og tillige, hvor lidet de Christne brød sig om
 en Mands Brede af det foragtede Folk. Men hvad
 havde hun selv at vente af disse Folk, naar Judith var
 ubetænksum nok til at forraade hende. I denne Angest
 og Nød vidste hun ikke at finde andet Middel til sin Red-
 ning, end Judiths hurtige Bortfjernelse, og ligesaa hur-
 tigt som denne Tanke var faldet hende ind, ligesaa hurtigt
 drev hun paa sammes Ildførelse, uden at give sig Tid til
 modnere Overlæg. Susanne ilede med alle Slags Nøg-
 ler og andre Værktoier, som hun kunde faae fat paa, til
 Fængslets Dør, som var saa bortfjernet og affidesliggende

fra Jødefamiliens Sovestæde, at hun uden Fare for at blive bemærket, kunde anvende sine falske Nøgler, for at aabne Døren. Hun vakte voldsomt den Sovende, berettede hende det Uheld og den Straf, som ventede hende, og skyndte paa den Skjælvende, at redde sig ved den hurtigste Flugt. Judith erklærede: hun vilde for Intet i Verden fornægte sin ny Tro, og den Gasthed, hvormed hun gjentog sin Erklæring, lod intet Haab tilovers om en Gjenkaldelse; saaledes syntes da Flugt at være det eneste Redningsmiddel, der kunde beskytte hende for Mishandlinger og stedsevarende Indspærring. Judith, kun nødtorftig forsynet af Susanne med nogle Smaapenge, blev nu overladt til sin Skjæbne, og paa det Indstændigste formanet af sin Pleierinde, til saa hurtigt som muligt at flygte over dette Lands Grændser i det dertil stødende Gebet, hvor hun efter Susannes indskrænkede Anskuelser maatte finde Beskyttelse og Sikkerhed. — Saaledes skreed den Forladte til den næste Port, uden at vide, om det blev hende tilladt at forlade Staden paa denne Tid. Men det traf sig just, at Liget af en fornem Fremmed, der var død i Staden, med stor Høitidelighed blev ført ud, og Judith kom mellem Mængden af de Sorgende ubemærket ud i det Fri. Hun fulgte Sørgetoget, der ved Fakkeltin i melankolsk Stilhed belgede afsted, over Landets Grændse og ind i det fremmede Gebet til Fæstningen Grauensfels, hvis fordums Besidder nu var forsamlet hos sine Fædre, og skulde finde Hvilkeplads hos dem i Familiebegravelsen. Hans Gemahlinde, Grevinde

von der Gane, var stor Sorg for ham, og alle Vasaller,
 saavelsom en talrig Mængde Nødlidende, hvem han stedse
 havde staaet bt med Raad og Daad, begræd med hende
 hans tidlige Bortgang. Men der havde forsamlet sig saa
 mange Tilskuere ved Fæstningen, for at betragte Gættis
 delighederne ved Bisættelsen, at Ingen just agtede paa
 den unge Jødepige, hvis Dragt forraadte hendes Herkomst,
 indtil endelig, da Alt var forbi, og Porten, ved hvis Ind-
 gang hun havde leiret sig paa en Græsplet, var lukket,
 Grevindens Skriftefader, ledsaget af Husets troe Slotsfor-
 ged, gik forbi hende. De bleve staaende og betragtede det
 vidunderlig skjønne Barn, hvis yndige Skikkelse saaledes
 bestak Begges Dine og Hjerte, at den fromme Præst ikke
 kunde holde sig for at spørge, om hun ikke horte til det
 store Antal, som den afdøde Greve havde overøst med
 Velgjerninger, og som for størstedelen vare forsamlede
 her idag, for at begræde ham med bittere Taarer. Judith
 lod sig snart udspørge om sin Skjæbne, og neppe vidste
 Pateren og Søn, at de havde en tilkommende Troesfor-
 vandte for sig, der brændte af Begjærlighed efter at mod-
 tage Daaben, førend de strax ilede til Grevinden og saa
 indstændig anbefalede hende den stakkels Forfulgte, at den
 medlidende og fromme Frue usfortøvet traf Anstalter til
 den Forladtes Optagelse, og anbefalede Pateren ivrig at
 udøve den fuldkomne Omvendelse og krone den ved Daab-
 en. Dette skete snart; Judith aflagde med sin Dragt
 og sin forrige Tro tillige sit Navn, og fik istedet derfor sin
 Gudmoders, Grevindens, og blev nu som Agnes optaget

blandt de Jomfruers Tal, der betjente Grevinden. Men da hun, formedelst sin unge Alder, behøvede Lærdom og Opføgt, gav hendes fromme Herskerinde hende selv Underviisning, og fandt snart saa megen Glæde og Velbehag i den elskværdige Piges Lærvillighed, Flid og inderlige Hengivenhed, at hun stedse havde hende om sig, og hørte hende over alle sine Døende. Ogsaa Pateren maatte give hende Underviisning i mangeslags Videnskaber, saavidt hans egen Lærdom strakte, og Agnes vidste i kort Tid ligesaa meget, som hendes Lærer og Beskytterinde selv vidste, og kunde meddele hende. — Grevindens Kammerfrue, som for længe siden havde misundt Agnes den tiltagende Naade, fastede snart, da den Forhadtes opblomstrende Skønhed kun altfor meget blev bemærket og høit beundret af alle Mænd, en endnu større Grad af det giftigste Had paa hende, og lod intet Middel, som den nedrigste Ondskab kunde indgive hende, være uforsøgt for at skade hende ved løgnagtige Bagtalelser; men forgjæves, thi Grevinden kjendte Brigittes Ondskabsfuldhed alt for godt til at troe hendes Dretuderier. Langt fra at lade sig tilbagestrække ved det slette Udsald af sine Bestræbelser, udragede nu Brigitte, hemmelige Planer til sin Fiendes Undergang, og haabede af Fremtiden, hvad den nærværende Tid nægtede hende.

Nar henrandt saaledes, da pludselig den fredelige Egn syntes at være forvandlet til en Skueplads for Uroligheder, som en fordærvelig Krig i Rigets langt bortfjernede Dele for længe siden havde udbredt. — Grev Konrad von

der Gaue, den eneste Søn og Arving af den afdøde Greve og den forladte Agnes's ædelmodige Beskytterinde, en herlig Ungling, tjente i Keiserens Hær, hvis Vasal han var, og udmærkede sig roesværdigt ved Mod og Tapperhed. Hans Feldtherre, en af hiin Tids anseeligste Markgrever, der, beslægtet med Keiserhuset, besad stor Magt, og ved Hæren traf snart denne, snart hiin Indretning, som han fandt tjenlig, udmærkede meget den unge Greve, men med denne til samme Tid, Ridder Runo von Kizingen, der mere takkede sin List og sit Hykleri end sin Fortjeneste for denne Udmærkelse. Markgrevens Niece, Mathilde, hvis Skjønhed og Ynde drog en Mængde Tilbedere om hende, var Runos Maal, men med Misundelse og Fortrydelse saa han kun alt for snart, at Mathilde gav Grev Konrad Fortrinet, omendstjændt denne holdt sig i Afstand. Han lurede med lumst Trædsfhed paa en gunstig Leilighed til at skade Konrad. Denne skulde med en Afdeling dække Borgen Gauenfels, som laae tæt ved Grændsen, samt en af de Keiserlige Fæstninger, der ligeledes maatte holde sig beredt paa et Angreb. Det fjendtlige Gebets Nærhed gjorde denne Forsigtighed nødvendig, og da Gauenfels laae ligeover for den Keiserlige Borg, kun skilt fra hinanden ved en dyb, snæver Dal, saa udvalgte den unge Greve sin egen Fæstning til Standquarteer. Grevindens Glæde over den elskede Søns Nærhed formildede hendes bange Betyrninger over Fiendens Bevægelser, hvilken rykkede nærmere frem, saa at et Angreb syntes uundgaaeligt, men som den svage Besætning paa hendes Borg ikke syntes at

være voren. Konrad gjennemstreifede dristigt Egnen vidt omkring, for at udspejde Fjendens Styrke og Nærhed og fangede mangen en Spion, som da uden Naade maatte hænge.

Aaron, der ved allehaande Leverancer tragtede efter at forøge sin Riigdom, vovede ogsaa, indviklet i mangeslags Forretninger, at overskride Grændsen, blev opdaget og taget til Fange. Da han ikke kunde nægte, ofte at have været i den fjendtlige Leir, hvorhen hans Leverancer kaldte ham, blev hans Omflakken i dette Gebet erkjendt som fordægtig, og en Spions Død tiltænkt ham. Forsgjæves vare alle Forsikkringer om hans Uskyldighed; han blev holdt i stærk Forvaring i Gauenfels, og kun Grevens Graværelse gav ham Tid til at forberede sig paa sit Endeligt. Næsten paa samme Tid som han, blev en overbevist Spion fangen, og Begge, saavel den Døgte som Jøden, tilkjendt samme Skjæbne. Agnes maatte ved saamange Mænds Ankomst leve skjult i et eensomt Gemak, fordi hendes Skjønhed havde opvakt Grevindens Betyrninger, hvilken vel vidste, at Mændenes Vilddom ofte blev til Skamme, naar det gjaldt en saadan Prøve; men Zomfruen erfarede, uagtet sin Indgetogenhed, Alt hvad der foregik i Slottet. Rosine, Huusholdersken, berettede hende enhver Nyhed og derfor ogsaa den, at man just nu førte to Spioner i Borggaarden, hvor de skulde modtage Bestræftelsen paa deres Dødsdom af Greven, der just kom hjem; kun beklagede Rosine som en from Christinde, at den Christne skulde døe i Selskab med Jøden. Hun over-

talte Agnes til at see ned i Borggaarden fra et Vindue i Sidegemakket, hvortil Huusholdersten havde Afgang. Agnes saae gjennem det snævre Vindue, skreeg højt og vendte sig gysende bort; grædende sank hun paa en Stol og vred Hænderne. Det var hendes Pleiefader, der skjælvende, med bundne Hænder, stod der. Hans blege Læber bævede, som om han endnu fremstammede en Bøn, forberedende sig paa sit Endeligt, og hans tynde, af Tiden blegnede Haar, flagrede i Binden. Rosine, der ofte havde hørt Agnes rose Arons Godhed, tog, saasnart hun erfarede at det var ham, der skulde døe en saa skjændig Død, stor Andeel i hans Skjæbne, uagtet hans Bantro, og da Agnes vilde ile til Grevinden, for at bede om hans Redning, raabte hun: "Det er forgjæves! Vil Du reddes ham, Barn, saa gaae til Grev Konrad; Grevinden blander sig aldrig i slige Ting og vilde hellerintet udrette. Kom med mig, jeg fører Dig til ham, vi træffe ham i hans Gemak; thi han gik nylig fra Slotsgaarden ind i Borgen." — Agnes, drevet af Frygt for ved at opholde sig, ikke mere at kunne forandre Arons Skjæbne, fulgte Rosines Raad, og Begge ilede ned til Greven, som de fandt bestjæftiget med at træffe allehaande Anordninger. Slotsforvalteren var hos ham og tilhviskede ham: "der kommer den skjønnne Agnes, den døbte Jødinde." Den unge Greve, der allerede længe havde ønsket at see dette Underbarn, vendte sig rask til hende, og blev bestyrtset staaende, overrasket og fortryllet af hendes usædvanlige Skjønhed og regelmæssige Træks Ynde. Bævende begyndte Agnes at

fremstige sin Bøn. Greven modstod længe, men endelig, besejret ved hendes Smerte og hendes Taarer, lovede han at undersøge Arons Anliggende endnu engang, og benaade ham, hvis han ikke fuldkommen overbevistes. Aron blev atter bragt tilbage til Fængslet og den sande Spion blev hængt. Grevinden var yderst utilfreds med dette, thi hun tvivlede ikke alene om Arons Brøde, men foruroligedes endnu mere over den lydelige Beundring, som hendes Søn ydede den skønne Agnes, hvis Ynde, efter Grevindens Mening, havde forledet ham til en Uretfærdighed.

Den skønne Agnes's Billede prægede sig dybt i den fyrige Ynglings Hjerter, og han lod fra nu af intet Middel, ingen Vællighed være ubenyttet, til igjen at see hende; men dette var kun muligt langt fra, naar hun, som undertiden skeete, maatte ledsage hans Moder i Slots-
haugen, hvortil han havde Udsigt fra et af sine Gemakker. — Imidlertid trængte Efterretningen om den jødiske Spions Frikjendelse, uagtet han havde fortjent Døden, til Markgreven, der formedelsk et Saar han havde faaet, opholdt sig hos sin Ven og Beslægtede Biskop Ambrosius, indtil sin fuldkomne Helbredelse. Med ondskabsfuld List lod Kuno denne Efterretning forandret frembringe og saaledes erfarede Markgreven, saavel som Biskoppen, at Jødens Datter befandt sig i Borgen, havde tilsyneladende modtaget Daaben, ved Hyfleri vundet Grevindens Tillid og saaledes besnæret og bedaaet den unge Greves Hjerter,

at han af syndig Kjærlighed til hende hang hemmelig ved hendes Folk og deres Tro, og begik de meest himmelraabende Uretfærdigheder, idet han lod den Christne dræbe og benaadede Jøden. — Ambrosius, den uforsønlige Fjende af alle Christendommens Fjender og Foragtere, trængte med Iver paa at straffe en saadan Forbrydelse og fandt den strengttroende Markgreve kun alt for tilbøielig til efter Lovens Strængthed at straffe Konrad for den dobbelte Forbrydelse: Forræderi ved Forstaaelse med sin Herres og Keisers Fjender, og Forræderi mod Kirken. Allerede vare Begge i Begreb med at ile til Gauenfels, for der at lade Retten domme; men Markgreven, der endnu neppe var helbredet, fik Ordre, hurtigt at lade den Afdeling af Hæren, som stod under hans Befaling, afmarchere, da Keiseren med Hovedarmeen vilde falde ind i en mægtig Fjendes Rige, ved en modsat Kant af sit, for at hjemsege den farlige Nabo. Grevinden blev snart en Fange i sin egen Borg og Agnes ligeledes holdt fangen i samme. Rygtet om at Markgreven ankom, ledt saget af den frygtelige Biskop, paa hvis Undersøgelser der stedse fulgte en blodig Ende, udbredte Skæk og Forfærdelse i Borgen Gauenfels, der endnu blev forøget ved Aarons pludselige og uforklarlige Forsvinden af Fængslet. Dennes Ugteskælle og Børn havde, da de hørte hiint Rygte, ved Guld bevæget en af Grevindens Tjenere til at være Aaron behjælpelig ved hans Flugt, og den Bestukne vidste saa behændigt at bibringe Fangevogteren, der ei lod sig overtale, en Sovedrik i en

rigelig Portion Wiin, at det blev ham let at bemægtige sig Nøglen og befrie den Fangne. Derpaa lagde han Nøglen paa sit sædvanlige Sted og overlod det til den Sovende, efter Behag at udtønde sig Aarons Forsvinden naar han vaagnede. Allerede tidligere havde dennes Egtesælle og Børn ved Tjenerskabets Bestikkelse haft en Sammenkomst med Agnes i Slotskøbenhavn og indstændig bedet hende om, at være dem behjælpelig i deres Forøvhavende; men det stod ikke i Agnes's Magt, som strax derpaa blev sat i streng Forvaring. Neppe erfarede Markgreven og Ambrosius ved Kunos og Brigittes Hjælp, Jødens Flugt, førend deres hele Brede vendte sig mod Greven, der blev truet med Fængsel og Lænker og en endnu skjændigere Straf. Et Fængsel og Lænker i denne krigeriske Tid, der tilbød den tappre, drivtige og ærgjærrige Ungling saa skjønne Udsigter til roesværdig at udmærke sig til sit Fædrelands Held! — Denne Modfætning var for gyselig. Han undveeg og ilede som Frivillig under et fremmed Navn til Keiserens Hær, for ukjendt at fægte under hans Fahne. Den unge Greves Flugt syntes et Beviis for Størrelsen af hans Brøde, der lod ham befrygte det Værste. Han blev erklæret for uværdig til alle sine Besiddelser og Agnes betragtet som en til den skjændigste Død bestemt Forbryderesse. — Den Ulykkelige, piint af den nagende Bevidsthed at være Marsagen til alle de tunge Prøvelser, der traf hendes Belgjørerinde, saavel som til Grevens Ulykke, ønskede selv læng-

selsfuldt Døden, som en Befrier og Forløser fra et kvalfuldt Liv; men — med hvilken Skjænsel forlod hun det ikke snart og hvor frygteligt maatte hun ende det.

Saaledes sneeg tunge, skjæbnespangre Skyer sig forbi, da endelig Keiseren og de fjendtlige Magter, haardt be-
trængte af ham, bød Banbensstilstand for en kort Tid, for i denne Frist enten at slutte Fred, eller samle Kræfter til ny Anstrængelser. Denne Hviletid syntes Biskoppen at have ønsket, for endelig ved en Undersøgelse at bringe den Andeel, som Grevinde von der Gaue havde i sin Søns Hæforræderi, for Lyset, eller frikjende hende; men endnu mere brændte han af Begjærlighed efter at straffe den jødiske Forræderiske, Stifterinden til saa store Ulykker. Markgreven kom selv med ham til Gauensfels, og Undersøgelserne begyndte med den Haardhed, som man kan vente sig af forbittrede Dommere, der have Liv og Død i deres Magt, og paa en Tid, hvor en Dødsdom var let og hurtigt affagt og udført. Agnes var Offeret for hiin haarde Lov, som Dommernes Vilkaarlighed endnu skjærpede; det var lykkedes Brigittes drivtige og opfindsomme Ondskab, at finde Vidner, som skulde overbevise hende om, ikke alene at have bevirket Aarons Flugt, men ogsaa bestandig at have staaet i hemmelig Forstaalse med Jøden i det fjendtlige Gebet. Hendes Sammenkomst med Aarons Egtesælle og Børn var ikke forglemt at anføres, lige saa lidet som Modtagelsen af en lille Pakke, som Aarons Egtesælle havde givet hende. Hendes Brøde var paa denne Maade allerede fuldkommen beviist, førend

endnu hendes egen Tilstaaelse blev forlangt; endelig maatte hun komme selv. Mørk og beredt paa med den geistlige Magts Banstraale at tilintetgjøre den Forstodte, der havde vanhelliget Troen, saae Biskoppen hende imøde, medens Markgreve Albert først da hun stod for ham rettede sit Blik paa hende med kold Foragt. I den blomstrende Ungdoms Ynde, som gjorde en sjelden Grad af udmærket Skjønhed uimodstaaelig, nærmede Agnes sig med frygtfomme Skridt til sine strænge Dommere, i hvis Hænder hendes Liv laae. Hun beholdt en Fatning, som kun Følelsen af hendes Uskyldighed og en from Christens Hengivenhed, i Dieblikke som disse, kan give, og tilstod aabent, at hun ved sine Bønner og Lærere havde bevæget Greven til saalænge at opsætte Arons Død, indtil en nærmere Undersøgelse bekræftede hans Forbrydelse eller fritjendte ham derfor. Thi egentlige tydelige Beviser, formaaede de, som fængslede og anklagede ham, ikke at opvise, og Grev Konrad havde derfor endnu ikke ganske fordømt ham, han vaklede, selv endnu usikker. Arons Egtefælle havde svoret hende til, ved Alt hvad der var hende dyrebart og helligt, at Aron var fri for den ham tiltænkte Forbrydelse, og kun havde betraadt dette Gebets Grændser i Handelsforretninger. Men hvad var alle det foragtelige Folks Forsikringer og Eder i Biskoppens Mening, der erklærede enhver af hendes Eder for Meened. Den af Arons Egtefælle modtagne Pakke overgav Agnes sine Dommere; Markgreven spurgte hvad den indeholdt, og hun erklærede,

at den var hende overgivet som hendes afdøde Moders Efterladenskab.

Ikke uden stigende Deeltagelse havde Markgreven og endog alle Vantroendes Dødsfiende, den strænge, uforsonlige Biskop, betragtet den for saa store Forbrydelser Anklagede. Hendes Ungdom og Skjønhed, forenet med den Aandsnærværelse og Fatning som ikke forlod hende, vandt endog de meest Raa blandt Tilskuerne, og indgjød dem Medlidenshed og Medynk. Men neppe saae Markgreven den gyldne Daase, som Agnes overgav ham omhyggelig indhyllet, førend han taus af Forundring stirrede længe paa denne og derpaa aabnede Laaget ved et Tryk paa en skjult Fjeder. En blond Lok, snoet om en Brillantnaal, der var af stor Værdi, viste sig i Daasen. Markgrevens Blikke flammede. Han kaldte sieblikkelig paa sin tro Livtjener Hugo, som ogsaa ufortøvet kom. "Kjender Du denne Daase, denne Naal og denne Lok?" raabte han ham imøde. Tjeneren forsøgte sig tre Gange, førend han kunde finde Ord til at udtrykke sin Forundring. — "Hellige Somfrue!" raabte han endelig, "saavel Lok, som Naal og Daase, tilhøre den høisalige Frue Markgrevinde, og er den samme, som hun engang gav Eder, sin Herre og Gemahl, til et Grindringspant." — "Saaledes er det," begyndte Markgreven, "jeg modtog dette Pant ved en Skilsmisse fra hende; men da jeg efter endt Fældttog vendte tilbage igjen, overgav jeg hende det til Opbevaring. Strax derpaa mistede jeg hende, — og med hende Alt hvad der var mig dyrebart." Han taug

længe, dybt greben af Grindringen. "Daasen var for-
 fundet," begyndte Hugo; "at den var bortstjaalet, var
 der ingen Tvivl om, og ligesaa vist er det, at den saa-
 ledes maa være kommen i dette Jødebarns Moders Hæn-
 der, thi Jøderne vare stedse Hælere og Svælgere af stjaalne
 Ting." — "Det er kun alt for beklæst og sikkert!" sagde
 Biskoppen afgjørende; "og kunde Du, ugle Datter af et
 fattigt, forkastet Forældrepaar, kunde Du troe, at modtage
 en saadan Arv af dem, naar det ikke ved Tyveri og Be-
 drageri var kommet i deres Hænder? — Som Træet er,
 er Frugten ogsaa, og Begge maa udslettes af Jorden,
 naar de anrette Skade. Din Time er kommet, Dine
 Minutter ere talte! Bekjend Din Synd, forson Dig med
 Gud og dø, som Du har levet, betyngtet med Skjænd-
 sel! — Den uheldige Agnes følte kun alt for dybt
 den uudslættelige Skjændsel, som plettede hendes Foræls-
 dres Grindring og ikke engang skaanede deres Afse. Bleg
 og uden Bevægelse, med dybt sænket Blik, en Billed-
 støtte liig, hørte hun Biskoppens strækkelige Ord. Mark-
 greven, fra den første lidenskabelige Opbrusen vendt til-
 bage til Sindighed, følte Medlidenhed med den Ulykke-
 lige. — "Ikke saaledes, ærværdige Herre!" afbrød han
 Biskoppen. "Lad os først endnu tydeligere gjenneuskue
 denne mørke Bæb, som formørker vort Blik. Det var
 desuden uretfærdigt, at straffe Forældrenes Synd, der
 for længe siden maatte gjøre en højere Dommer Regnskab
 for deres Handlinger. Aaron, der opfog og opdrog
 hende, maa komme hid og give Kundskab om denne

Daase, og da er det endnu Tid at fælde Dommen og fuldbyrde den. Indtil den Tid bliver hun i Fængsel som hidtil," — udsigten til ogsaa at faae den forræderiske Jøde i sin Magt, beroligede imidlertid Biskoppen, omendskiøndt Dofferets Død syntes ham endnu for længe opsat. Hans utaalmelige Iver lod ham ikke hvile med saa hurtigt som muligt at fuldbyrde Beslutninger af dette Slags. De hvilede stedsse tunge paa hans Sjæl, hvori Menneskehedens Følelser kæmpede med den ubetvingeligste Fanatisme, der gjorde ham Strænghed til den helligste Pligt.

Denne indre Kamp foraarsagede ham ofte de meest pinende Følelser, og dog syntes det ham saa fortjenstfuldt ja, for Troens Skyld saa nødvendigt, at rense Jorden for det store Antal af forstøffede Vantroende. Det Fælledsskab, hvori, som det syntes, Agnes havde levet med sit Folk, efterat hun allerede havde modtaget Daaben, og Alt hvad hun havde gjort for at redde Aaron, var i hans Dine den største Forbrydelse, et Høiforræderi mod Troen og Kirken, der fortjente Døden, selv om hun ikke, som hun havde faaet Skyld for, havde fortjent det ved sit Forræderi til den fiendtlige Magt. Markgrevens stigende Deeltagelse i den elskværdige Forbrynderfæses Skjæbne, drev nu hans Iver til det Høieste, og den Befymring, at han kunde, som en af hendes Skjønhed bedaaet Dommer, liig Grev Konrad engang, lade sig henrive til lovstridigt Forhold, bestemte ham endnu mere til at skynde sig med Dommen og strax lade den fuldbyrde. Den eneste Hin-

bring var kun endnu at beseire, og øieblikkelig forlangte han, under Trudsel af Band og Rigets Aft, Aarons Udlevering af Raadet i den nabolige Stad. At begynde en Strid med den almindeligt frygtede Biskop for en Jodes Skyld, var ikke raadeligt, selv om denne var riig som Aaron. Desuden truede Markgreven med verdslige Baaben, som Biskoppen med Kirkens, og lovede derimod, efter villig Udlevering, ved sin Magt og Anseelse at udvirke Staden ved den nære Fredeslutning saa mange ny Rettigheder og Fordele, at snart derpaa Jodens hele Eiendom, med Undtagelse af ham selv, der med eller uden Stadsraadets Hjælp var forsvundet, blev udleveret, dog under Lovte om sikkert Leide. — Men Biskoppen havde alligevel vundet saa meget, at Markgreven, omendstjændt med modstræbende Hjerter, undertegnede Forbryderskens Dødsdom, da, som Biskoppen foresillede ham, den Dømtes Forseelser slet ikke stod i noget Sammenhæng med den bortstjaalne Daase og at denne vel snarere kunne forøge end formindske hendes Brøde.

Hans, den tro Slotsfoged, der i Hjertet deelte Grevisindens og den ulykkelige Agnes's Lidelser, gik martret af Angst, som især pinede ham ved Anstalterne til Henrettelsen, rastløs omkring, ledsaget af Hugo. Den Sidste, som engang levede med sin Herre i dennes nærliggende Borg, speidede omkring for at finde gamle Bekjendte blandt de Nysgjerrige, hvem disse Anstalter havde hidlokket, medens Hans trøstesløs og deeltageude vandrede ved hans Side. Da faldt hans Blik paa Gertrud,

som engang havde været den afdøde Markgrevindes Huusholderesse. Alder og forstyrrende Eidenstavers Magt havde vanziret og fortrukket hendes Ansigt, men disse stærke, modbydelige Træk, som kun Ungdommens Glands engang mildnede, vare for paafaldende til ganske at blive u kjendelige. Man havde engang, formedelst et Tyveri, hun var anklaget for, ikke alene med Skjændsel og Forhaanelse jaget hende ud af Markgrevens Slot, men endog over hans Gebets Grændser. Imidlertid havde man senere seet hende snige sig omkring Slottet, og hun mistænktes ogsaa for at have stjaalet Daasen med dens Indhold. Zugo ilede til sin Herre og forestillede ham, hvorledes nu den sandsynlige Tyv maaskee kunde siges: hvor Daasen var blevet af. Markgreven lod øieblikkelig Gertrud sætte fast og da man strax derpaa meldte ham, at Arons Kone og Børn, tillige med dennes hele Tyende var ankommen, traf han strax Ansialter til Forhør. Gertrud skummede af Raseri, da hun blev grebet og sat fast; men snart derpaa viste den lumske Glæde, som endnu mere vanzirede hendes modbydelige Træk, at hun havde fundet et Middel til at hævne sig. Med den største Forstokkenhed erklærede hun, først den næstfølgende Dag at kunne besvare de hende forelagte Spørgsmaale, og swoer en høj Eed paa at blive taus saalænge. Alle Trudsel, endog Anvendelsen af Pinebænken, som paa den Tid endnu brugtes hyppigt, bleve frugtesløse; endelig maatte hendes Dommere give efter og med Saalmodighed lære at føie sig i en ond Qvindes Luner. Arons Egtefælle, dødelig syg af Angst

og Skræk, maatte ligeledes først faae Tid til at komme sig og saaledes blev ogsaa her sat et Maal for Dommerens Utaalmødighed.

Grevinden, som imidlertid befandt sig i et nærliggende Kloster og i fuldkommen Frihed, fordi hun ganske var bleven friskjendt for enhver Andeel i hendes Sønns Forbrydelse, erfarede ved Sæns Alt hvad der foregik i Gauenfels. Hun ilede til Markgreven og til Biskoppen, og besvoer Begge saa indstændigt og med en saadan Vedholdenhed, at opsætte Dødsdommen, som skulde fuldbyrdes næste Dag, at hendes Bøn endelig blev hende tilstaaet og Henrettelsen opsat til efter Forhøret. Hun forestillede dem, at ogsaa Klogskab bød dem, at lade Gertrud blive i den Tro, at det skrækkelige Optrin virkelig havde fundet Sted til den tidligere bestemte Tid, fordi hun i sin Forbittrelse havde yttret: den ulykkelige Agnes's Død vilde først løse hendes Tunges Baand. Markgreven indsaae Nødvendigheden af denne Forholdsregel og Gertrude blev bestyrket i sin Tro. — Den næstfølgende Dag skulde hun forhøres. Den Fængslede var og blev i synlig Uro og gjentog flere Gange Spørgsmaalene: om Offeret virkelig vilde falde? og senere: om det havde endt? — Hendes Omgivelse hørte til den Klasse, der just ikke tog sig det saa noie med Sandheden, og saaledes fik Gertrude med mange Forsikkringer den Efterretning meddeelt og bekræftet: at Agnes havde udstridt. — Endelig blev hun paa den bestemte Dag ført frem. — "J har altsaa dræbt hende?" saaledes lød den lurende Gertruds Spørgsmaal, hvorefter

Dine ved Synet af hendes Dommere forraadte lumst Trædskhed. Biskoppen, desuden fornærmet ved den Dristighed, hvormed hun frembragte dette Spørgsmaal, holdt det under sin Værdighed, ved en Løgn at formaae hende til at tilstaae Sandheden og aabnede allerede sin Mund for at byde Taushed, da Markgreven forekom ham og spurgte hende: om hun ikke havde erfaret af hans Folk, hvorledes det forholdt sig?" — "Jo jeg har," svarede Dvinden, "og nu vil jeg tale." — "Det maa Du desuden!" raabte nu Biskoppen, "allerede alt for længe have vi haft Taalmodighed med Dig, Du Forvorpne!" — Med en ond Dæmons Grinen saae hun paa sine Dommere og sagde: "Jeg vil tale, og I maa høre, hvad der vil styrte Dig, stolte Markgreve, dybt fra Din indbildte Hæder og Magt! Og ligesom Du engang øste Skam og Skjændsel over mig saaledes øser hun, den Banærede, nu Brændemærket over Dit Hoved! — Jeg var en af Dine Tjeneres Forlovede. Paa en ubeviist Mistanke blev jeg erklæret skyldig i Tyverie, offentlig pidsket og forjaget. Og jeg var uskyldig, uskyldig! Min Forlovede forlod mig med Foragt. Da swoer jeg Dig Hævn og holdt Ord. Blid: at den Du igaar for en ubeviist Mistanke lod dø den skjændigste Død, var Din Datter!"

Markgreven foer forfærdet op fra sin Plads, men Biskoppen spurgte hende rolig: hvormed hun kunde bekræfte Sandheden af sit Udsagn? — "Bekræfte?" hvinede Gertrud leende; "intet er lettere end det! Endnu lever der mange Vidner, som kunne bekræfte, at det er intet falskt Fo-

regivende, hvis det Beviis, at Daasen fandtes hos hende, ikke er fundet kraftigt nok. Markgreven ved at hans eneste Barn i dets tredje Aar pludselig forsvandt med dets Oppasserinde, der gjorde en Spadseretour med det, og enhver Efterforskning blev forgjæves. Markgrevinden døde snart derpaa, man sagde, af Græmmelse over Barnets Død. Jeg fandt den Lille ved Bredden af Floden, hvort det, som man almindelig siden troede, skulde have fundet sin Undergang, legende med Blomster, Stene, og Daasen, medens den ubetænktsomme Oppasserinde letfindig havde bortfjernet sig. Glad greb jeg mit Bytte, thi hvorledes kunde jeg bedre tilfredsstille min Hævntørst? Jeg ilede afsted og hørte endnu langt fra Oppasserindens Sammerskrig, da hun savnede Barnet. Hun vovede ikke at vende ene tilbage til Borgen og flygtede. Da Markgreven strax derpaa forlod denne Egn og drog langt bort, sneeg hun sig under Navnet Brigitte ind hos Grevinde von der Gaue, og anede ikke, at den, som hun nu hadede af Misundelse og drev i Døden, var den samme, som hendes Skjodesløshed havde gjort saa ulykkelig! — "Og Barnet, Barnet?" afbrød Greven hende utaalmelig. "Barnet?" sagde Gertrud, "det var mig til Besvær, og da jeg dog ikke vilde dræbe det, saa overgav jeg det til en barnløs Jødekone, der med Glæde optog det, tilligemed Daasen, som ikke kunde nytte mig, da jeg ved Salget af den let kunde være bleven opdaget. Denne Kone blev strax derefter ved Døden berøvet sin Egtefælle og tog sin Tilflugt til Aaron, hvor hun døde og Barnet blev opta-

get." — "Uhyre!" raabte Biskoppen; "bedre at Du havde dræbt det ulykkelige Bæsen end overgivet dets udødelige Sjæl til Fordærvelsen! En Jødinde overgav Du det, for at det skulde blive opdraget i Bantro!" Markgreven havde imidlertid givet Befaling til at hidsføre Aarons Slægtninge og Birgitte. Aarons Egtfælle bekjendte tilligemed Susanne og endnu en gammel Jødinde, der levede hos dem, at have erfaret af den døende Jødekone, at dette Barn ikke var hendes, men at hun hellerikke vidste hvem det tilhørte. De Klæder, som det havde baaet, kjendte Markgreven diebliffelig, og opfordret af Gertrud, kunde Brigitte ikke nægte Sandheden, thi alt for meget overrasket, havde hun ikke Tid til at fatte sig.

Et Bink af den utaalmodige Markgreve tilkjendegav at man paa Diebliffet skulde befrie og frigive Agnes, men bydende bød Biskoppen Stilhed, thi en Larm blandt Tilskuerne viste, at man havde forstaaet hiin og ilede for at opfylde hans Befaling. "Forblændede!" sagde han straffende til Markgreven, "endnu er hendes Ukyldighed ikke beviist! Hun, som levede i strafværdig Fælledsskab med det-forkastede Folk, som hun holdt for sit, hvilket befriede Forræderen og Espionen Aaron ud af Fængslet og paa en skjændig Maade forraadte Kirke og Land, fortjener Døden, om hun saa end var en Fyrstes Datter. Priis Himlen, der til Din Vre ikke lader Dig agte Dit eget Kjød og Blod og bring det glad Dit Kjæreste til Dffer!" — "Blodtørstige Jorcer!" skreg Gertrud, endnu stedse i den Formening, at Agnes allerede var dræbt, "hvorledes kan Du

saaledes skjule Dine Mordgjerninger under et skinneligt
 Paaskud! Hvor mange Offere ere ikke faldne ved Dig,
 uskyldige som denne, hvem Du saa grusom og uretfærdig
 har dømt! — Vild, at hun aldrig stod i Samqvem med
 Jødefolket, efterat hun forlod dem See, der blandt
 Grevinde von der Ganes Tjenere, der staaer han, den
 nedrige Skurk, som, bestukket af den rige Jødes Penge,
 befriede Aaron af Fængslet. Det kan hverken han eller
 hine Folk nægte, naar I spørger dem. See der paa
 Brigitte, som skifter Farve, af Frygt for at hendes skjønne
 Gjerninger ogsaa skal komme for Dagens Lys! Ja, ja!
 Jeg var Din Raadgiverinde og Din Fortrolige, thi os
 forenede samme Maal: Offrets Undergang! See her de
 af Brigitte bestukne falske Vidner! Forblændede Dom-
 mere, hvad formaae I vel med al Ederes Wiisdom mod
 to listige, ondskabsfulde Dvinder, og nedrige, bestukne
 Tjenere. Naar det kommer dem an paa at føre Eder
 vild, saa udbreder I stedse, som nu, Stjændsel og Død
 over uskyldige!" Saaledes freg den Helvedes Dvinde
 høit, men Sandheden fremstinnede af hendes Tale og
 overbeviste Alle. Ingen af de Angivne hjalp det at
 nægte, thi den onde Samvittigheds Magt viste sig kun
 alt for klart hos enhver, og lod dem strax tilstaae Alt
 hvad de havde gjort. — "Det er godt, saaledes som det
 er;" begyndte Biskoppen, da Undersøgelsen var forbi.
 "Denne ryggesløse Dvinde, som nu i tilfredsstillet Hævne-
 følelse jubler over den Dømtes Død, denne Dvinde mod-
 tager istedet for den uskyldige Anklagede den stjændige

Død, som hun havde tiltænkt hende. Op, Kvinde, be-
 reed Dig til Dit Endeligt, thi Din Time er kommen!" —
 Markgreven vilde tale og gjøre Forestillinger, men den
 tro Hugo tilhvijskede ham: "Lad dog være; den høiervær-
 dige Herre maa have et Offer, det indseer I vel; denne
 er forlængesiden moden og værdig til en saadan Skjæbne,
 om den end er skrækkelig." Den af de heftigste Sinds-
 bevægelser rystede Markgreve saae nu Agnes, som paa
 hans Bink var blevet hidført. — Med ubestrikelige Fæ-
 lleser omfavnede han hende, da hun bøiede sig ned for
 at omfavne hans Kne. Som en forvirret Drøm fore-
 kom hende denne Omvæltning, der hævede hende fra den
 uundgaaeligste Død til Livet, fra den dybeste Skjændsel
 og Fornedrelse til Høihed og Ære, gav den Forældreløse
 en Fader, og med ham en kraftig Støtte i hendes Kjærs-
 lighed til Konrad. Grædende laae hun ved hans Bryst,
 og varme Bønner vare Begges første Ord. Med samme
 kolde Rolighed, hvormed Biskoppen tidligere havde udtalt
 hendes Dødsdom, gav han nu den unge Markgrevinde
 sin Velsignelse.

Grevinde von der Gaue forlod efter Modtagelsen
 af dette Glædesbudskab ufortøvet Klosteret, og vendte
 henrykt tilbage til Fæstningen. Thi nu var ogsaa hen-
 des elskede Sønns Skjæbne afgjort til hans Lykke, og
 Sandhedens Lys gjennemtrængte Alle klar og reen; for-
 færdeligt Mørkes Forviklinger vare lykkelig løste. Til-
 bud, som bleve sendte til Keiseren, meldte denne underlige
 Begivenhed, og Konrads Æres Rødding blev med Bis-

hed ventet af hans Retsfærdighed. Men hvilken Afgjærelse! Markgreven erholdt det Svar, at en ung, ube- kjendt Ridder, der som Frivillig tjente under Keiserens Fahner, og havde udmærket sig ved sine Heltegjerninger, i en saadan Grad havde vundet sin høie Herres Naade, at denne havde tilfikkret ham den undvegne og strafværdige Grev Konrads Arv. Herover opflammedes Markgrevens Brede, som troede deri at see sig selv tilfidesat; han meente, at hans Herre, Keiseren, troede slet ikke hans Forsikkring, at der var skeet Grev Konrad stor Uret, men nærede i Hjertet haanlig Mistanke mod ham.

Agnes og Grevinden vare nu i den største Bedrøvelse og den Sidste besluttede strax selv at reise til Keiserens Hofleir og begjære Retsfærdighed. Men allerede Dagen efter at man havde erholdt det bedrøvelige Budskab, udbredtes Efterretningen om Fæstningens nuværende Giers snare Ankomst, og han kom virkelig samme Aften. Med Ansigtet bedækket af Bisiret, sprængte han munter ind i Borgen, som om han neppe kunde oppebie at modtage sin Eiendom, og ilede strax til Hallen, hvori Markgreven besandt sig med sin Datter og Grevinden. Alle vare saa overraskede ved den overmodige Fremmedes Dristighed og anmassende Paatrængenhed, at de ikke strax kunde finde Ord til at udtale deres Uvillie. Men neppe hævede den forbittrede Markgreve sin Stemme til en straffende Bebreidelse, neppe stode Damerne op fra deres Sæder, for at forlade Gemakket, da aabnede den Rjække sit Bisir og — o Hen-

rykkelse! — det var Konrad selv, som befandt sig i deres Midte. — Ham var det, der ved tapprø Gjærninger for længe siden havde forsonet Keiseren med sig, og var bleven dennes Yndling.

Intet stod nu mere det elskende Pærs Forbindelse i veien og en glædelig Bryllupsfest endte alle de Uroligheder og Storme, som i nogen Tid havde hersket der, hvor der fra nu af kun herskede stille Enkeltighed.

Endnu er at fortælle, at den skrækkelige Scene, som Biskoppens Dom over Forbrydersten Gertrud truede at fremkalde, blev afvendt ved den Glendiges snare Død, og at denne Begivenhed, som endnu længe i Erindringen vilde have rystet og bedrøvet Slottets Beboere, ikke fandt Sted. — Men om Biskoppen herefter er blevet mere forsigtig og mindre blændet af Fanatisme ved sine Undersøgelser og Straffedomme, er ikke bekjendt.

Karoline Stahl.

S k u d d e t.

Vi laae i den lille By K. En Linie-Officers Levnit er bekjendt. Om Morgenen Exercice og Manege, om Middagen til Taffel hos Regimentscommandeuren eller i en jødisk Kippe, om Aftenen et Parti Whist og en Bolle Punsch. I vor lille By var der ikke et eneste Huus, hvortil man kunde have Udgang, ikke en eneste Brud; vi

Officerer besøgte hinanden og saa næsten Ingen, som ikke bar vor Uniform. — Dog hørte der til vor Kreds en Civilist, en Mand paa omtrent 35 Aar, hvem vi flødes kjægt paa 20 Aar naturligvis holdt for en Aldrende. Han havde mere Erfaring end vi og øvede ved sin sædvanlige knarvorne Character, ved Stivfind og skarp Tunge betydelig Indflydelse paa vore ungdommelige Gemynter. Overhovedet svævede der et hemmelighedsfuldt Mørke over ham; han syntes at være en Russer, og dog led hans Navn udenlandsk. Han havde tidligere med Held tjent ved Husarerne; derpaa — man vidste ikke af hvilken Aarsag — taget Afsked og bosat sig i denne lille, kjedsommelige By, hvor han snart levede fattigt, snart med Nødselighed, gik stedse til Guds i en afflidt Overkjole, og holdt aaben Bord for alle vort Regiments Officerer. Hans Dine bestod vel kun af to til tre, af en astakket Soldat tillavede Retter, men Champagnen blev ikke skaanet derved. Omendstjøndt vistnok Mange gjerne vilde have vidst noget Nærmere om hans Stand og Indkomster, saa vovede dog Ingen at spørge ham derom. Hans lille Bibliothek bestod for størstedelen af militaire Værker og af saa Romaner. Enhver, der forlangte det, laante han Bøger, uden at fordre dem tilbage, hvorimod han heller aldrig selv tilbagegav nogen laant Bog, uden at blive erindret derom. Hans Indlingsbeskæftigelse var at skyde med Pistoler, hvorfor Bæggene i hans Værelse vare ganske punkterede af Rugler og fulde af Spalter. En fortræffelig Pistolsamling var den eneste Luxus i det

uanseelige Huus, hvori han boede. Hans Færdighed i dette Fag var utrolig, og hvis han havde havt Lyst til at skyde en af os et Vble fra Huen, vilde vi rolig have holdt vort Hoved for ham. I vort Selskab blev der ofte talt om Dueller. Silvio (saaledes hed den Fremmede) blandede sig aldrig i denne Samtale. Naar man spurgte ham, om han nogensinde havde havt Dueller, saa var hele Svaret et tørt Ja, hvorved man tillige kunde see paa ham, at deslige Spørgsmaale vare ham ubehagelige. Vi vare af den Mening, at et uhykkeligt Offer for hans skrækelige Kunst bebyrdede hans Samvittighed. Iøvrigt faldt det os aldrig ind at holde ham for feig, thi der gives Menneſker, hvis hele Væsen allerede fjerner en saadan Formodning. Et uforudseet Tilfælde satte os i Forundring.

Der befandt sig en Dag omtrent ti Officerer tilbords hos Silvio. Vi drak efter vor sædvanlige Maade temmelig meget, og aftalede at holde en Bank efter Silvios Diné. Han dvælede, da han næsten aldrig spillede, endelig tog han Kortene, rystede omtrent fem Ducater ud paa Bordet, og arrangerede Bankten. Spillet begyndte. Silvio pleiede stedsse at iagttage en stærk Tænhed derved, aldrig at strides, og aldrig at indlade sig i Undersøgelser. Havde Pointeuren tilfældig fortalt sig, saa betalte han enten strax det Manglende, eller noterede Overfluddet. Vi vare vantede dertil; men der befandt sig blandt os en Officeer, som først for nylig var kommen til vort Regiment, og i Udspredelse boiede denne ved

Spillet en Paroli for meget. Silvio ordnede Regningen med Arid, som sædvanlig. Officieren, som troede at Silvio havde taget Felt, vilde oplyse ham. Vor Banguir svarede ikke, men spillede videre. Værgelig herover vidste Officieren det ud, som Silvio havde skrevet; denne skrev rolig paa ny. Officieren troede sig fornærmet, og da han var ophidset af Vinen, saa greb han en Kobber-Ensestige og kastede den i Hovedet paa Silvio, der kun med Nød kunde undvige den. Alt kom i Urolighed. Bleg af Brede sagde Silvio opfarende, med et frygteligt Blik paa sin Modstander: "Jeg beder Dem, min Herre, strax at forlade mig! Tak De Himlen, at dette er skeet i mit Huns!"

Forviskede om hvad der vilde følge efter et saadant Optrin, betragtede vi vor Kammerat som Een, der allerede var Døden hjemfalden. Han bortfjernede sig med den Bemærkning, at han var beredt til at give den Satisfaction Herr Banguiren vilde bestemme — Spillet vedvarede endnu nogle Minutter, men Stemningen var saa trykkende, at den Ene gik hjem efter den Anden.

Da vi den følgende Morgen kom sammen til Tjeneste i Manegen, troede vi allerede vor stakkels Lieutenant hedenfaren, da han pludselig selv lod sig tilsyne og paa vore Spørgsmaal berettede, at han ikke havde den mindste Efterretning fra Silvio. Forundrede gik vi til denne og fandt ham i hans Gaard, meget rolig beskæftiget med at skyde en Kugle efter den anden mod et paa Stalddøren flæbet Es. Han modtog os, som om der intet var fore-

faldet. Tre Dage derefter levede Lieutenanten endnu. Silvio lod sig nøje med en kort Erklæring af sin Modstander og udfordrede ham ikke. — Det var nu noget, som skadede ham særdeles i vor unge Officers Mening. Den frigerste Ungdom, som sædvanlig seer den høieste menneskelige Fortjeneste og Undskyldning for enhver Feil i Bravour, tilgiver mindst Mangel paa Mod. Dog efterhaanden blev Sagen forglemt og Silvio, stod igjen blandt os som forhen. Kun mig var det ikke muligt igjen at sætte mig paa den forrige fortrolige Fod med ham. Min romantiske Phantasie havde tidligere draget mig mere end alle hen til den Mand, som var os en Gaaede, en Hemmelighed. Ogsaa han syntes at elske mig mere end de Dørige, idet han, idet mindste aldrig mod mig tillod sig en biddende Bemærkning, men udtalede sig over Meget, med en hos ham usædvanlig Ynde. Siden hiin ulykkelige Aften qvælted jeg bestandig af den Tanke, at hans Vrede var fornærmet, at han havde ladet Skammen sidde paa sig, og dette hindrede mig ikke alene i min tidligere Fortrolighed mod ham, men tillod mig ikke engang at see dristig paa ham. Silvio bemærkede det og gjættede vel Marsagen, der syntes ogsaa at bedrøve ham. Han vilde, som jeg mærkede, undertiden forklare sig for mig, men jeg undgik enhver Leilighed dertil og vi saaes kun nogle Gange hos mine Kammerater.

Udsprede ved tusinde Ting have Residentens Beboere ingen Idee om saameget i en lille Stad eller Landsby, som f. Ex. Forventningen af en Postdag. Tirsdag og

Freddag brimlede vort Regiments Cancellie af Officerer, af hvilke den Ene lurede paa Aviser, den Anden paa Breve, den Tredie paa Penge. Sædvanlig aabnede man der sin Pakke, meddeelte Nyheder, og saaledes blev Bureauet til et levende Billede. Silvio befandt sig ogsaa steds der ved, da hans Breve ligeledes vare adresserede til Bureauet. En Dag fik han en Pakke, han gjennemlæste den med flammende Blikke. Rast vendte han sig til de forsamlede Officerer: "Mine Herrer! Jeg maa afreise i Nat; jeg beder Dem at spise hos mig endnu engang, i Aften. — Ogsaa Dem venter jeg i ethvert Tilfælde!" sagde han til mig. — Han bortfjernede sig og vi besluttede at modtage hans Indbydelse.

Om Aftenen fandt jeg allerede mine Kammerater forsamlede hos Silvio. Alt var allerede indpakket, kun de tomme, af Rugler gjennemborede Bægge vare tilbage. Ved Bordet herskede almindelig Munterhed, i hvilken ogsaa vor Vært tog Deel. Champagne-Propperne knaldede, Glasene skummede, og først meget sildigt reiste vi os for at skilles. Vi toge hjerteligt Afsked fra Silvio. Ogsaa jeg vilde bortfjerne mig som de Andre. "Jeg har endnu noget at tale med Dem!" sagde Værten sagte til mig, og jeg blev.

Tause sad vi lige over for hinanden og røg vore tyrkiske Piber. Silvio syntes sorgmodig, den frampagtige Glæde var forsvundet af hans Ansigt. Han var bleg, Dinene funkede, den ene tykke Røgsky blæste han fra sig efter den anden. Han havde i hele sit Ansyn noget Dæ-

monist. Endelig brød han Tausheden. "Formodentlig seer vi for sidste Gang!" begyndte han; "og derfor vilde jeg gjerne, førend vi skilles, forklare mig for Dem. At jeg ringeagter Menneffers Mening, vil de have bemærket; Dem elsker jeg, og det vilde derfor smerte mig, at lade en falsk Mening om mig tilbage hos Dem." — Han stoppede sig en ny Pipe og vedblev derpaa: "De vil have undret Dem, at jeg dengang ikke fordrede nogen Satisfaction af den drukne Nar, endstjøndt hans Liv var i mine Hænder, da jeg havde Valget af Baaben og det første Skud. Jeg kunde prale med Høimodighed, men jeg vil ikke lyve. Havde jeg kunnet straffe Lieutenanten, uden at udsætte mit Liv endog for den ringeste Fare, saa havde jeg gjort det." — Jeg maae tilstaae, at en saadan Tilstaaelse satte mig i den største Forundring. Silvio vedblev: "De maa ikke forundre Dem, for sex Aar siden erholdt jeg et Drefsig, og den som gav mig det lever endnu!"

"Hvorledes?" spurgte jeg, "De skjedes ikke med ham?"

"Vi skjedes!" svarede den Spurgte; "og her seer De Grindringen om hiin Duel!" Med disse Ord hentede han en rød, med Tresser besadt Hue, satte den paa Hovedet og viste mig, omtrent en Tomme over Panden et Hul, hvor Ruglen var gaaet igjennem.

"Det er Dem bekjendt," tog Silvio igjen Ordet, "at jeg tjente ved et Husar-Regiment. Ogsaa min Character kjender De; fra Ungdommen var det min Lidenfkab at ville spille den første Rolle.

I min Tjenestetid var det en Militair-Mode at renom- mere; jeg var den første Renomist ved Armeen. Den bekjendte B., hvem D. har besjungen for hans Driften, drak jeg under Bordet. Ved de hyppige Dueller, som foresaldt ved vort Regiment, spillede jeg altid en eller anden Rolle. Mine Kammerater beundrede mig, og Regiments-Com- mandeurerne, som ofte verlede, ansaae mig som et nød- vendigt Unde.

Saaledes nød jeg denne ikke roesværdige Berømmelse, da en ung Mand af høi Familie, hvis Navn jeg fortier, traadte i vort Regiment. I denne Lyffens Søn forenede sig Alt, Ungdom, gjennemtrængende Forstand, Stjønhed, ubekymret Tapperhed, Munterhed, et fornemt Navn og en aldrig udtømt Børs. Min Anseelse vaklede mod ham. Han syntes, tiltrukken af min Berømmelse, at søge mit Vensteb, men han trak sig tilbage, da jeg behandlede ham koldt. Jeg misundte ham allerede, men hans Lykke hos Damerne og ved Regimentet styrkede mig i Fortvivlelse. Jeg søgte at komme i Strid med ham, jeg gjorde Epigrammer paa ham; han betalte mig med lige Mynt, dog vare hans Vers vittigere end mine. Paa et Bal hos en polsk Starost var han Gjenstanden for alle Dammers Opmærksomhed, endog for vor skjønnede Værtinde, med hvem jeg selv stod i et Forhold; det gjorde mig rasende, jeg traadte hen til ham og tilhvidskede ham sagte en Grovhed. Han foer op og gav mig et Dresigen. Vi greb til vore Sabler; der blev et almindeligt Virvar,

Damerne faldt i Afsmagt; — man rev os fra hinanden og om Matten kjørte vi bort for at skyde os en Kugle i Livet.

Dagen brød frem, da jeg og mine Secundanter med Utaalmødighed ventede min Modstander paa den bestemte Plads. Solen var allerede gaaet op og det blev varmt, da saa jeg ham nærme sig. Han havde trukket Unifor-men af og hængt den paa Sablen, en Secundant ledsagede ham. Han kom rolig nærmere og holdt i Haanden sin Hue, der var fyldt med Kirsebær. Secundanterne aftalte tolv Skridt. Det første Skud tilhørte mig, men mit Blod bølgede saa heftigt, at jeg ikke troede min Haand sikker og vilde overlade ham det første Skud, hvilket han dog ikke modtog.

Lykkens Ungling traf Nummer 1. — Han trykkede af og traf min Hue paa det Sted, som jeg har viist Dem. Nu skulde jeg skyde, hans Liv laae i min Haand; jeg saa stivt paa ham, for at udforske hans Uro. Han stod rolig for Mundingen af min Pistol, spiste Kirsebær-rene af sin Hue og kastede Stenene næsten over til mig. En saadan Ligegyldighed gjorde mig rasende.

"Skal jeg jage ham Kuglen gennem Hovedet nu, da Livet er ham ligegyldigt?" — En skadefro Tanke flammede op hos mig. Jeg lod Pistolen synke. "De synes ikke at ville vide noget af Døden nu," sagde jeg til ham. "De spiser Frokost, og jeg vil ikke forstyrre Dem derved!" — "De forstyrrer mig slet ikke," svarede han, "vær saa god at skyde, — dog ganske efter Deres Be-

hag! Skuddet bliver Deres og jeg staaer bestandig til Deres Befaling!" — Jeg sagde Secundanterne, at jeg ikke vilde styde nu, og Duellen var foreløbig til Ende. — Jeg tog derpaa min Afsked og forviste mig til denne By. Siden hiint Dytrin er der ikke hengaaet nogen Dag uden at jeg har pønsset paa Hævn. Timen er kommen!"

Silvio viste mig det om Morgenens modtagne Brev. Han erholdt fra sin Besuldmægtigede i Moskau den Efterretning, at den bevidste Person med det første vilde giøte sig med en smuk, riig Pige. — "De kan tænke Dem," sagde Silvio, "hvem denne Person er. Jeg gaaer til Moskau og vil see om han kort før Brylluppet vil see Døden lige saa rolig imøde, som dengang ved Kirsebær-Frotosten.

Silvio sprang op, kastede Huen paa Gulvet og gik rast op og ned i Værelset, som en blodtørstig Tiger i sit Buur. Egne Følelser bølgede i mit Bryst. — Hans Tjener meldte, at der var spændt for. Silvio gav mig Haanden, vi kysseades, han sad sig paa Vognen, i hvilken der laae to Kufferter, den ene med Klæder, den anden med Pistoler, og idet han endnu engang vinkede mig til Afsked, jagede Postillonnen afsted.

Nogle Aar vare henrundne. Familie=Anliggender bevægede mig til at tage mit Ophold i en Landsby i det

N — ste Gouvernement, hvor jeg beskæftigede mig med Landhuusholdning og, mangengang sukende i Stilhed, ønskede mig mit tidligere, muntre, sorgfri Liv tilbage. Vinteraftenerne vare meest kjedsommelige. Morgenen gik hen i Samtale med Forvalteren, med Besigtigelse af de ny Anlæg og Besøg hos mine Arbeidere; — dog naar Solen gik ned, gik Kjedsommeligheden op hos mig. Nogle Bøger, som jeg fandt paa Gulvet og i Spisekammeret, havde jeg allerede lært udenad; saaledes gik det mig ogsaa med de Eventyr, som den gamle Huusholderske Kirilovna fortalte; og Bønderkonernes Sange gjorde mig reent melankolsk. Jeg drak af Vergelse og kom tids nok til Besindelse for ikke at blive en Drukkenbold af Kjedsommelighed. — Et par Naboer, som boede i Nærheden af mig, vare endnu kjedsommeligere end Kjedsommeligheden, og min Gensomhed mere underholdend end de. Min sidste Tilflugt var, at gaae tidlig til Sengs og spise sildig til Middag; saaledes forlængede jeg mig Dagen og forfordede Aftenerne, og det var godt.

Nogle Brevster fra mig laae et skønt, Grevinde B. tilhørende Gods; dog boede der kun en Forvalter og Grevinden havde blot i Begyndelsen af hendes Egteskab engang opholdt sig en Maaned paa denne hendes Besiddelse. I det andet Foraar af mit Ophold i Landsbyen hørte jeg, at hun til Sommeren vilde komme paa Godset med sin Egtfælle, hvilket virkelig ogsaa skete i Begyndelsen af Juni. — For Landbeboerne er en riig Naboes Ankomst en høist vigtig Begivenhed, om hvilken man

underholder sig to Maaneder iforveien og to Aar efter. Paa mig gjorde Efterretningen om den skønne Naboerskes Ankomst et behageligt Indtryk, og utaalmelig kjørte jeg en Eftermiddag derved, for at forestille mig for Grevinden som Nabo og ydmygsste Tjener.

Medens jeg blev meldt, førte man mig i Grevens Kabinet, som var smykket med megen Pragt; ved Væggene stod der Bogstabe med bronze Buste, Marmorkaminen var ziret med et stort Speil og kostbare Tæpper bedækkede Gulvet. Allerede for længe siden i min Landby vænt fra al Luxus, ventede jeg Greven med saadan Bøven som en Supplikant fra en Provinds Herr Ministeren. Da kom Greven, en smuk Mand paa omtrent to og tredive Aar, som aabent og venligt nærmede sig mig. Blevet modig herved, vilde jeg selv anbefale mig hos ham, men han forekom mig. Hans elskværdige Underholdning forjagede min Frygtsomhed, og vi vare alle rede fortrolige, da Grevinden traadte ind og ved sin Ankomst slyngede mig tilbage i min forrige Forvirring. Greven forestillede mig og jo mere jeg vilde være behændig, desto mere forlegen blev jeg. Det grevelige Wgterpar syntes at bemærke dette og gav mig Tid til at samle mig, idet de talde med hinanden og behandlede mig uden Omstændigheder paa en venstabelig, naboelig Maade. Imidlertid besaae jeg Bøgerne og Kobberstikkene, af hvilke sidste jeg, uagtet jeg slet ikke er Kiender, dog sængsledes af et, nemlig derved, at dette Billede var skudt itu af to Rugler, saa at den ene sad tæt paa den anden.

"Et fortræffeligt Skud!" udraabte jeg, vendende mig til Greven.

"Ja vel! og et høist mærkværdigt;" sagde denne, idet han spurgte mig: "Skyder De godt?"

"Saa temmelig!" svarede jeg, i Stilhed takkende Himlen, at Tølen endelig var om Ting, som jeg forstod. "Paa tredive Skridt træffer jeg et Kort, det vil sige, med bekjendte Pistoler."

"Virkelig?" faldt Grevinden ind, der, som det synes, ogsaa interesserede sig for dette Thema. "Kunde Du ogsaa træffe et Kort paa denne Distance?"

"Jeg skulde tænke det!" svarede Greven. "Forhen skød jeg ikke slet, men nu er det vel allerede fire Uar siden jeg havde nogen Pistol i Haanden."

"Saa vil jeg parere," faldt jeg ind; "at De feiler paa tyve Skridt; for at skyde godt maa man have daglig Øvelse. Jeg veed det af egen Erfaring. I vort Regiment var jeg den bedste Skytte. Engang, da mine Pistoler netop bleve reparerede, skød jeg ikke en heel Maa-ued, og da jeg igjen for første Gang tog dem i Haanden, feilede jeg fire Gange efter hinanden en Blinflaske paa tyve Skridt. Vor muntre Ritmester R. bemærkede ogsaa derover: "man seer, Herr Broder, at Din Haand sætter sig imod at sonderlemme Flasken." — Som sagt, Herr Greve, daglig Øvelse, ellers træffer man ikke. Den bedste Skytte, som jeg nogensinde har seet, skød regelmæssig

før Bordet tre Gange, ligesom han før Maaltidet tog sin sædvanlige Skaal til sig." *)

Min Snaksomhed fornoiede Greven og hans Gemahl inde. "Skjød han da virkelig saa godt?" spurgte Greven mig.

"Ja! naar han saa en Flue paa Væggen, — lee ikke, Herr Greve! Det er paa Vre sandt! — saa raabte han: Ruskka, Pistolerne! Ruskka bragte ham en ladt Pistol og paf! var Fluen paa Væggen sonderknust."

"Det er meget!" sagde Greven. "Hvorledes hedder Skytten?"

"Silvio, Herr Greve!"

"Silvio!" raabte Greven opspringende. "De har kjendt ham?"

"Vi vare Venner, han var hele Regimentets Kammerat. Men siden fem Aar ved jeg ikke mere om ham. Har Herr Greven kjendt ham?"

"Meget godt! Saledes han aldrig med Dem om en forunderlig Begivenhed?"

"De mener vel det Dreffigen, som han engang fik paa Ballet af et Hidsighoved?" spurgte jeg.

"Det Hidsighoved var jeg," svarede Greven synlig forstemt. "Hiint Billede bærer Erindringen om vor sidste Sammentræffen."

"Sael ikke derom, Kjære!" sagde Grevinden, "jeg bærer, naar jeg kun tænker derpaa."

*) Et Glas Brændeviin, som man i Rusland pleier at drikke før Maaltidet, for at opvække Appetiten.

"Jeg tør ikke tie," svarede Greven. "Vor Gæst veed, hvorledes jeg fornærmede hans Ven, han maa ogsaa vide, hvorledes min Modstander hævnede sig!" — Vi satte os og jeg hørte følgende Fortælling af Grevens Mund:

"Da jeg for fem Aar siden formælede mig, henlevede jeg den forfælske paa dette Gods. Her nød jeg det skønneste Dieblis i mit Liv, men ogsaa den meest trykkelige Grindring knytter sig til dette Huus."

"Jeg havde en Aften gjort en Spadseretour med min Kone. Da vi Arm i Arm vendte tilbage, saae jeg i Gaarden en Reiserogn. Man meldte mig, at i mit Kabinot ventede mig en Herre, som ikke vilde nævne sit Navn. Trædende i Værelset, saae jeg i det begyndende Mørke en med Støv bedækket Mand med skjægget Ansigt. "Kjender Du mig ikke mere, Greve?" spurgte han pludselig med zittrende Stemme, da jeg nærmede mig ham. "Silvio!" raabte jeg, idet jeg følte, at mine Haar uvilkaarligt reiste sig. "Det er mig!" svarede han; "nu er Skuddet til mig! Er Du beredt?" — Jeg talte tolv Skridt og bad ham, idet jeg stillede mig i hiint Hjørne, at skyde rask, førend min Kone kom. Han trak en Pistol frem og sigtede — jeg talte Secunderne — jeg tænkte paa min Kone — frygtelige Diebliske! Silvio sænkede Pistolen. "Zammerfskade!" sagde han, at jeg ikke har ladet med Kirsebærstene — Kuglen er svær! Jeg troer, dette er ingen Duel, men et Mord; jeg vil ikke skyde paa en Ubevæbnet. Historien maa begynde paa ny; vi ville trække

Lod om det første Skud." — Jeg vidste ikke, hvad der skeete — om jeg indvilligede? Vi ladede en anden Pistol, fastede Sedlen i hans, af min Kugle gjennemborede Hue, og jeg trak igjen det første Nummer. — "Du har en satanisk Lykke, Greve!" sagde Silvio med et frygteligt Smil. Jeg skød halv bevidstløs og traf dette Billede."

Greven viste med glødende Ansigt paa Maleriet, Greven inden var bleg som et Liig, et Udraab undslap mig. Greven vedblev:

"Jeg havde lykkeligtvis feilet. Nu rettede Silvio med grænselig Venlighed Pistolen paa mig, da Døren blev revet op, Mascha*) styrtede ind og fastede sig skrigende til mit Bryst. Med tilbagevendt Bevidsthed sagde jeg til hende: "Barn, vi spøge jo kun! Du er forkrækket, gaae og drik Dig et Glas Vand, saa vil jeg forestille Dig min gamle Kammerat." — "Taler han Sandhed?" spurgte min Kone Silvio. — "Deres Mand elsker Spøg," svarede denne; "for Spøg slog han mig engang i Ansigtet, skød engang for Spøg gennem denne Hue, forseilede mig igjen i Spøg, og giver mig Lyst til nu ogsaa at spøge." — Ved disse Ord sigtede han paa mig. Mascha fastede sig for hans Fodder. "Staae op, Kone!" raabte jeg rasende; "beskjæm Dig ikke! Det er elendigt at spotte en Kvinde; skyd De!" — "Nu vil jeg ikke!" — svarede Silvio. "Jeg er tilfreds, thi jeg har seet Din Angst og Din Forvirring, har tvungen Dig til endnu engang at skyde paa mig og dermed er jeg tilfreds. Du vil ikke for-

*) Mascha — Diminutio af Maria.

glemme mig; jeg overgiver Dig til Din Samvittighed!" Idet han bortfjernede sig, vendte han sig endnu engang om i Døren, saae paa det gennemskudte Billede, trykkede, uden at sigte, Pistolen af og gik ud. Mine Folk, som betragtede ham med Forsærdelse, vovede ikke at stoppe ham. Udenfor Døren kaldte han paa Postillonen og var allerede borte, førend jeg kom til Besindelse." —

Saaledes endte Greven Fortællingen, der havde grebet mig dybt. Silvio saae jeg heller aldrig mere. Han skal have søgtet under Alexander Xpsilanti og være falden i Træfningen ved Skuliany.

(Af: Der Gesellschaft, 1833.)

Sydens Nors.

Novelle af B. von Guseck.

1.

Fandtes vel en Ulykkelig,
Uden at ham Uheld stødse
Ret med Magt hen til ham draget,
Som hans Skygge trolig fulgte?

Calderon.

En munter Eftermiddag seilede et Fartoi med mange Reisende op ad Rio Paraguays Floder. Det var i Foraaret, Luften blæste mild og reen, paa Flodens buskfrige Breder prangede de herligste Blomster, til venstre ud-

strakte Orkenen Gran Chaco sig med lange Heder, begrændset af fjerne, ældgamle Skove, til høire grønne-
rige Plantager i velgjørende Afverling og venlige Bønder-
gaarde, Estancias kaldede, skinnede indbydende herover.
Skibets Dæk var besat med mange brogede Grupper, saa-
ledes som Bekjendtskab eller Tilfælde havde sammenføiet
dem, og de fleste glædede sig, da de langt borte såede
Maalet for deres Reise. Paa Strømmens venstre, steil
nedløbende Bred viste Staden Asuncion sig, klart belyst
af Solen. Dens lave Huse, amphitheatralisk adspredte paa
Bjergsraaningen, omgrønnede af tropisk Vegetations Un-
derværker, gav den et landligt, muntret Udseende, og de
Reisendes Blikke hang med beroligende Følelser ved det
langt fra vinkende Asyl, hvorhen de meest forskjellige In-
teresser havde ført dem.

"Staae op, Juanito!" sagde en ung Spanier af
ædelt Udvortes til Bennen, der med dybsindige Blikke saae
ned i Bølgerne, hvor en gammel Kaiman rovbegjærlig og
hungrig snusede om Fartøiet. — Den Tilstalte viste taus
paa Uhyret. — "En Kaiman, hvad mere?" sagde den
Første, "vi ere sikke for den."

"Den omkredser os som Skjæbnen," svarede Bennen,
"sig, Alvaro, ligner den ikke Skjæbnen, som paa alle
Veie forfølger sit Offer, aldrig slipper det?"

"Eiig hellere, at Dyret ligner Synden, som drager
det forlokkede Meeneste ned i evig Fordærvelse!" tog en
aldrende, klosteragtigt klædt Dame Ordet.

"Til en lokkende Synds Billede paafer den affhyelige Kaiman nok ikke!" bemærkede Alvaro smilende.

"J er en Haarkløver," raabte den Fromme, "saadant fører til ugudelig Bantroe, til timelig og evig Fordømmelse! Optag i Barnlighed og Tiltro hvad min Mund taler til Eder, thi min Mund er Livet!"

"Vaas!" brummede en Basstemme, som tilhørte en tyk Englænder, der i Nag lænede sig til Masten. Skibsfolket, som stedsse med andægtig Stupiditet havde lyttet til den Frommes mørke Tale, hvem man her tillands kaldte Beate, begyndte at knurre, truende Blikke fløi over til den phlegmatiske Britte, der nu gik hen til Kanten af Dækket og affyrede en Pistol paa Uhyret. Det forsvandt, men vendte snart tilbage, mere rasende end forhen og endnu flere grønne Hoveder hævede sig snappende op af Floden. "Smukt Slægtskab!" sagde Englænderen og hans Nabo, en høj, ung Mand med militair Anstand, lo høit over den underlige Varm af de hæslige Rordyr, der havde tiltrukket sig hele Reiseselskabets Opmærksomhed. Alvaro lod af Uagtsomhed en Handske falde i Havet, hvilken øieblikkelig blev sluget.

"Forfærdeligt!" raabte hans Ven gysende, "Alvaro, det betyder Ulykke!"

"Skam Dig, Juan!" sagde Alvaro, "hvorledes kan Du give Overtroen Næring hos Dig? En saakaldet Skjæbne, efter de Gamles Idee, gives der ikke, paa Omina troer jeg aldrig, og hvad der kommer, maa, naar det kommer uforstyldt, bæres med Hengivelse og Værdighed."

"Hengivelse, ja!" sagde Beata, "men Værdighed? Nei! Ulykken maa bæres med Græmmelse i Bøn og Bod, thi uforstyldt kommer ingen Lidelse over os syndige Mennesker!" — Hun slog sig sukkende for Brystet. Alvaro saae munter og tillidsfuld mod Himlen og Juan boiede sig med sænket Blik til ham.

Kaimanerne vare forspundne, da et andet Bytte, som var lettere at opsnappe, frembød sig. Paa Bredden traavde en anseelig Mængde Heste, drevne af deres ridende, halvnøgne Hyrder til Vandingsstedet, hvor de kun med den største Forsigtighed kunde slukke deres Tørst og mangelgang maatte lade Hoven og det underste af Benet til de graadige Røddyr for deres Drik. "Heste! Heste!" skreg en stærk Mand paa Skibet til Herren med det militaire Udseende. De andre Reisende hørte Lyden af et fremmed Sprog og saae nysgjerrige paa Begge, der med deres store, kraftfulde Udvores og lyse Hudfarve stak betydeligt af mod de mørke Spaniere og Creoler; kun den tykke, blege Englænder syntes ikke at forundre sig.

"Seer De de Katte af Heste, Herr Ritmester!" vedblev den Fremmede, uden at bekymre sig om de Andre; "naar man derimod tænker sig Cavalleriet hos os, Grenadererne til Hest, Cuirasserverne, det er ganske forunderligt! Hvorledes kan man ride paa disse Katte?"

"Nu, jeg meente, Troll," svarede den Tilstalte, "de sidste, som vi havde i Buenos Ayres, vare heller ikke større."

"Hvor tænker De hen?" raabte Troll, "De Linge-

ster der ere jo ikke høiere end Lithaueren, som vor gamle Oberst lod bringe med Remonten til sin Dreng."

"Men de løbe godt, Troll!" bemærkede Officieren.

"Det kan enhver Mynde!" svarede Tjeneren ærgerlig, "Tempo, Gangmaade, det gjør først en Hest. De Karle her ride saa det er en Ynk at see. Intet Menneſke i hele Amerika kjender Hünersdorf."

"Desuagtet ere de dog flinke og behændige paa Hestene!" sagde Officieren.

"Men, Herr Ritmester," svarede Troll næsten veemodig, "De roser disse uſle Karle? See dog blot paa en Attaque! Hvor er der Rolighed og Retning? Og det have vi dog ofte nok hørt ved de store Revuer, at det er Hovedsagen. Her rider Enhver som han vil og kan; Piben og Skrigen ere Hjælpemidlerne. Og hvor er Couragen? De fange hverandre langt fra med Slinger, istedet for at see hinanden i det Hvide af Diet, og Sablen bruge de, kun til at skjære Struben over paa de Fangne."

"Du er uretfærdig, Troll!" sagde Officieren.

Landingspladsen viste sig allerede i ringe Afstand og Skibskapitainen raabte: "Søg Eders Papirer frem, Caballeros! De blive affordrede strax ved Landgangen."

"Gaaer det saa strængt til?" spurgte en lille Mand med skarpe, listige Dine.

"J maa jo vide det bedre end jeg," svarede Somanen kold — "J er jo langt ſildigere afreist fra Uſuncion."

"Jeg, Capitain?" sagde den Lille forundret. "Jeg er fra Corrientos."

"Af gaar, Tomas Arredon, jeg kjender Eder," sagde Capitainen og brød af. Den Lille kastede et giftigt Blik til ham.

"Fortæl dog noget om den ny Dictator paa Livstid," tog en gammel, sletklædt Mand med et klogt Ansigt, Ordet; "jeg er selv en Paraguayer, men har i mange Aar ikke seet mit Fædreland og haaber at finde det lykkeligt."

"Hm!" brummede den Lille, "der ytrer sig allehaande Stemmer derimod."

"Ytrer sig?" spurgte den Gamle rask, "Doctor Francia har Kjender, ikke sandt?"

"Som enhver Hersker," sagde Skibs-Capitainen.

"Som ethvert stort Menneske!" raabte Alvaro fyrig. Paraguayerne saae tause paa ham og forstummede.

"Men Dictaturet," begyndte Juan frygtssom, "Dictaturet er, saa vidt jeg veed fra Oldtiden, et frygteligt sidste Middel, som man kun lod udstrække sig for den Tid Faren vedvarede, aldrig paa Livstid.

"Deri har I Ret, Caballero," greb den Lille hurtigt Traaden, "og I mener sikkert, at det har fra Republikkens Side været en stor Uforstandighed og at dette Onde maatte snarest muligt afhjælpes?"

"Jeg kjender sletikke Forholdene," svarede Juan besteden.

"O, betænk dog," raabte den Lille, "fra Dictator til Tyran er der kun et Skridt og Exemplet —"

"Tomas Arredon! faldt Skibskapitain kraftigt

ind, da han saa at Juan nikkede bifaldende, "vil I lægge Slynger eller taler I saaledes af Dverbetviisning? I sidste Tilfælde vilde jeg overgive Eder til Alcalden, som venter os hist paa Strandbredden."

Arredon taug frygtfuld og nedslugede sin Græmmelse idet han gik mod den anden Side af Dækket.

"Tag Eder iagt, Caballero!" hvidskede Semanden til den forundrede Juan, "hiint Menneske er en Beladors Hjelper." — Men Ynglingen forstod ikke Ordets Betydning.

Da Alcalden af Asuncion erholdt Skibs-Capitainens Melding, var det usædvanlige Antal Reisende ham paa-faldende og han befalede, at føre dem Alle for ham, for at han kunde aflægge Dictatoren nøiagtig Beretning om dem og indhente hans Bestemmelse. Tomas Arredon traadte først frem; Alcalden nikkede til ham, han gik uden at blive spurgt, sin Vej. Derpaa kom den Gamle med det alvorlige, kloge Ansigt.

"I hedder Valta Vargas?" spurgte Dommeren, seende i Passet; "født i Paraguay, Oberst i Buenos Ayres Tjeneste —"

"Har været!" sagde den Gamle. "Jeg vil ende mine Dage i Fædrelandet."

"Hvor agter I at boe?"

"Hos Don Fulgencio Negros, den forhenværende Consul."

Alcalden rystede betænkelig paa Hovedet, noterede sig noget paa sin Skrivertavle og sagde: "Førend jeg har

indhentet Hans Excellences Befaling tør Ingen bortffjerne sig. I sørger derfor Sergeant!" — Sergeanten, som med en Afdeling Dragoner til Fods havde ledsaget Alcalden, lagde Haanden paa Hovedbedækningen.

"Og I, Sennora?" vedblev Dommeren sit Forhør, vendende sig til Beataen; "Eders Navn er Magdalena Mataearnes, som jeg seer; men Eders Kelses Die-meed?"

"Det ligger i mit Navn!" raabte den Fromme med Salvelse. "Jeg vil dræbe Kjødet overalt, paa det at Nanden, som gjør levende, kan svælge ved Glædens Kilde."

"Tillad, at jeg ikke forstaaer Eder," sagde Alcalden skuldertrækkende, "I taler om Kjød og om Glædens Kilde, og om Svælgen — ei, ei Sennora!"

Hun var bleven glødende rød. "I forstaaer mig falsk, Herr Alcalde," svarede hun ivrig, "jeg vil aabne et Huus hvor Kjærligheden, den guddommelige Kjærlighed skal finde sit Tempel." — Han forsede sig. — Men hun raabte: "Et Andagtshuus til den sande Troes Befordring, til Bod og fromme Betragtninger."

Dommeren tog Hatten af. "Tilgiv, Sennora! Det er noget Andet! Dog tvivler jeg meget. — Nu videre! I da!" — Det gjaldt den ærlige Troll, der med største Opmærksomhed betragtede Dragonernes Mundering og Bevæbning. — I hedder?"

"Hans Troll."

"Eders Fædreland?"

"Mylendont ved Crefeld."

Alcalden saae stift paa ham, derpaa nikkede han med Hovedet, som om han besindede sig og pegede paa god Lykke og Fromme mod Norden. "Hvad vil I her?"

"Jeg er Rideknægt eller Staldmester hos den Herre, der!" svarede Troll i temmeligt flydende Spansk.

"Ah saa!" brummede Dommeren. "Træd da nærmere, Caballero! Eders Navn er svært at udtale."

"Don Gastendoerk."

"I er ligeledes fra —?"

"Fra Rhinlandene."

"Og Eders Hensigt i Asuncion?"

"Ansættelse i Republikkens Hær."

"I har allerede tjent?"

"I mange Armeer, sidst ved Jægerne i Buenos Ayres."

Dommeren saae mistroisk paa ham, skrev i sin Lembog og vinkede Alvaro at træde nærmere. "Eders Navn?"

"Alvaro de Luna."

"En Chapetoner?" spurgte Dommeren foragtseligt.

"En Castilianer!" sagde Alvaro med rolig Værdighed.

"I kommer fra Cordova del Tucuman; hvad fører I eder til Asuncion?"

"Jeg vil til min Onkel, Don Nuño Gomez."

"Men I Caballero," vendte Alcalden sig til Juan, der stod frygtssom ved Siden af, "hvilket Familienavn har I? I Passet staaer kun Juan."

"Jeg har intet andet Navn," sagde Ynglingen forlegen.

"Jeg forstaaer Eder!" brummede Dommeren, og vendte sig hurtigt til de andre Reisende, som han examinerede flygtigt; thi det blev fildigt. "Nu, Sennor Ingles!" raabte han endelig, "I er den Sidste. Eders Navn kan Djævelen udtale!"

"James Thougwell!" sagde Englænderen rolig.

"I hvilken Hensigt besøger I vort Land?"

"For at see Naturmærkværdigheder, kjøbe Paraguayan-Thee og en Abe, samt tegne Doctor Francia."

Alcalden traadte bestrøtt tilbage, saae med store Dine paa den tykke Englænder og skrev i sin Bog; derpaa steg han til Hest og reed op i Staden. Det blev Reiseselskabet overladt at indrette sig saa godt det kunde til hans Tilbagekomst.

Solen var sjunken ned bag de fjerne Skove, og den hurtigt forbigaaende Dæmring blev til Nat. Med ullaalmodighed saae de Reisende Alcaldens Tilbagekomst imøde, og Troll, som havde indladt sig i en Samtale med Dragonvagtens Sergeant om Tjenesten, var vel den Eneste, som nogenlunde beroligede sig. Afstedtravende Heste havde allerede flere Gange skuffet de Ventende, da raabte Troll endelig: "Nu kommer han! Jeg har mærket mig det uæle Fodslag, da han reed bort."

En Laterne blev synlig og Alcalden holdt for Selskabet for at forelæse Dictatorens Befaling. Den lod:

"Oberst Valla Vargas kan blive, Magdalena

Mataearnes bringes strax til Sabeo, hvor der staaer en stor Virketreds aaben for hende. Jægerofficeren og hans Staldmester vil jeg tale med. Alvaro de Luna tjener til Efterretning, at hans Onkel nylig er fængslet for Høisforræderi; fire Dages Ophold forundes ham i Asuncion, derpaa afgaaer han med sin Kammerat Juan til Villa del Pilar og forlader ikke dette Sted uden min Tilladelse. Englænderen fængsles strax."

"Hvad?" freeg Mr. Thongtwell, "jeg protesterer! Jeg klager for Retten, en fri Britte —"

Dragonerne førte ham allerede bort.

"Hvo som ikke er nævnet," endte Alcalden, "kan efter Behag gaae til sine Forretninger."

Reisefammeraterne adspredte sig, kun Alvaro og Juan stode endnu raadvilde, da vendte Valta Vargas sig i Bortgaaende til dem og hvidskede: "Kom kun imorgen til Don Fulgencio Negros, han vil nok hjælpe Eder frem."

De vare nu alene.

"Seer Du Skjæbnen?" spurgte Juan i bærende Tone. "Har den ikke grebet Dig nær ved Maalet, da Du mindst ventede det? Hvilken Fremtid forestaaer os."

"Forsagte!" svarede Alvaro fattet, "Fremtiden ligger i den Algodes Haand. See op til hans høie Ruppel, hist flammer jo Lykkens Tegn, Frelsens; hvo som holder tro ved ham, vil det aldrig farlade."

Juan kastede et frygtsomt Blik paa Stjernepragten, hvor det sydlige Kors brændte med sine underfulde Lys,

men ingen Trøst strømmede ned i Unglingens Barm og han fastede sig gysende til Alvaros Bryst.

"Du underlige Juan!" sagde Alvaro og klappede ham paa Kinden, "hvorledes kommer kun den onde Frygt og Mangel paa Tiltro i Dit Gemt? Du er i alle Ting saa barnlig, uerfaren, og har dog ikke i Din Skoveensoms-
hed oplevet noget Ondt, der kunde røbe Dig Din glade Tiltro. Vor Indtrædelse i dette Land er paa ingen Maade gunstig; dog, hvo veed, om den ublide Skjæbne ikke falder ud til Gunst for os? Kun altid Hovedet ivær-
ret og hold fast ved Haabet!"

De gik en Tid tause gennem de mennesketomme Gader, som snævre og krumme, uden Brolægning og fordærvede af Regn, snoede sig op ad Bjerget.

"Intetsteds et Lys at see!" sagde Alvaro. "Hvor skal jeg opspørge Onkelens Huus? De ulykkelige Forladte!" — Han blev staaende. — "Vi maa tilbringe Natten i det Frie. Hvad gjør det! Vi søge os et blødt Leie under hiin Palme, som strækker sin mægtige Bladkrone mod Himlen."

Træet stod foran en mørk Bygning med høie Taarne, paa hvilke forgyldte Kors glimrede i Stjernelyset.

"Det er et Kloster!" hvidskede Juan, og greb ligesom i Skræk Alvaros Arm.

"Sikkerlig!" bekræftede denne. "Desto bedre hvile vi i Nærheden af det hellige Sted."

De lagde de saa Sager, som de bare paa Skuldrene,

paa Jorden, udbredte deres Kapper og strakte dem hen derpaa.

"Holder Du endnu dette Land for lykkeligt?" spurgte Juan.

"Det er lykkeligt!" sagde Alvaro tillidsfuld. "Rundt omkring raser Borgerkrig ødelæggende gennem Landene, som ere sonderrevne af Partier; her er Orden og Rolighed, Markerne prange i rigeste Flor, og fra alle Sider strømme de Vengstede til Paraguay, som til et sikkert Asyl. Kommer nogensinde Een, hvilket dog skeer overalt, misfornøiet tilbage? O nei, de blive Alle gjerne, og afbryde hellere enhver Forbindelse med det ulykkelige Hjem.

"Hvad er det, som bevæger sig hist bag Stivningspillen?" afbrød Juan ængstelig Bennen.

"Du seer Spøgelse, Juan!" sagde Alvaro, efter at han et Dieblisk havde seet skarpt derhen. "Mattens Lys skuffer Dig; det er vel den første, som Du tilbringer i det Frie, derfor betragter Du ogsaa Landet med saa fiendtlige Bine. Du vil lære at kjende det anderledes, Du vil som jeg beundre den Mand, der med sin mægtige Kraft har bevirket det Overordentlige."

"Dictatoren!" sagde Juan, hans Tone lød som Bebreidelse.

"Ja, Dictatoren!" vedblev Alvaro. "Kun som saadan, uhindret af smaalige Hensyn og stridende Interesser, ophøiet over ussel Middelmaadighed og egenkjærlig Skisfyge, kun saaledes var det ham muligt, at redde sit Fædreland, saa det nu ligger som en lykkelig Ø midt i

den bevægede Strøm. Rodrigues de Francia var det Pharus, som viste mig den firkte Havn, da jeg begravede den sidste af mine Slægtninge i Cordova. Min Onkel fortalte mig ofte om ham, hvor retscaffen han havde levet som Advocat, hvorledes han aldrig havde forsvaret en uretfærdig Sag, stedse været en Støtte for den Svage og Undertrykte og senere som Medlem af Retten en ubestikkelig Dommer. Hans Exempel begejstrede mig i mine Studier og jeg haabede engang at tjene ham, dog min Onkels Bilsfarelse —"

Pludselig skinnede der Lys om Hjørnet af Klosterbygningen, Godtrin nærmede sig og en Patrouille omringede øieblikkelig Bennerne.

"See der!" raabte Anføreren, "et par Ugler i Røden! Staae op, I Knøse! Vi ville anvise Eder et bekvemmere Leie."

Alvaro sprang opbragt op. "See først hvem I har for Eder!" raabte han, "førend I betjener Eder af Eders flauv Bittighed."

Fattelen belyste Castilianerens fornemme Stikkelse og Soldaten svarede noget høfligere: "Befalingen byder at arrestere Enhver, der træffes paa Gaden efter Klokken ti. I maa altsaa følge mig."

Medens Bennerne endnu underhandlede, traadte en Mand i Combrero og Kappe frem fra Skyggen af Klosterpillerne og sagde: "Det er godt, Christoval, jeg indestaaer for disse."

Soldaten gjorde taus sin Honneur og gik bort med

Patrouillen; Alvaro saae fuld af Forundring paa den gaadefulde Fremmede, som med dæmpet Stemme sagde: "J har intet Huusly fundet, og er dog ganske nær ved Ederes Onkels Hus; det hvide der under Pisangen har tilhørt ham, hans Familie beboer det endnu. Bank kun paa."

"J kjenner mig, Caballero?" raabte Spanieren. "J har vel beluret os? Løv jeg spørge?"

"J vil ogsaa lære mig at kjende, Alvaro de Luna!" afbrød den natlige Fremmede ham. "Løv nu ikke længere; en anden Patrouille vilde uden videre fængsle Eder."

Han vendte sig bort og gik dybere ind i den øde Stad.

"Det var ham!" raabte Juan.

"Hvem mener Du?" spurgte Alvaro.

"Dictatoren!" svarede Bennen, "hvem havde ellers haft Magt til at befrie os ved et Ord? Jeg gyser!"

"Og dersom det har været ham," sagde Alvaro, "saa har han hørt, hvad vi have talt og Tilfældet kan være mægtigere end min Onkels forstjærtsede Ubefaling. Men hvilken Mand! Alene, uden Vagt gaaer han sikker gjennem Gaderne og seer ukjendt efter, som Sarun al Raschid."

De stode under den kjæmpestore Pisang foran Onkelsens Hus, ingen Lyd hørtes fra det Indre, det var som uddød. Alvaro vilde banke, men Juan holdt ham tilbage.

"Forstyr dem ikke!" bad han, "De ere maaskee nylig indslumrede af Udmattelse og Jammer, og have for Dødsbliske forglemt deres Lidelser. Sønnen gjør jo den Fattige riig, Synderen uskyldig. Lad os tilbringe Resten af den korte Nat i det Frie."

Alvaro udsøgte en hemmelig lille Plads under dustende Buske, hvor de kunde blive ubemærkede, der leirede Bencherne sig. Alvaro faldt snart i Søvn, men Juan sad endnu bestandig og hans Blik hang bedende ved Stjernerne.

2.

O! fra Dit Ansyn, reent og underkønt,
 Fremspringe Aander, fyrige, dog milde;
 Indtrængte i mit Dø, hen de ville,
 Hvor Smertens Kilde vælder frem i Len.

Garcilaso.

Naar det stakkels Menneskebryst, sonderrevet af Græmmelse aander i Drømmenes Rige, naar Saarene lukke sig, Lykke og Fred igjen synes at qvæge den Helbredende — hvor skræffelig er det da ikke at vaagne! Hvor heftig mod sætter den tilbagevendende Bevidsthed sig den qualsulde Virkelighed! Hvor smertelig bryde Saarene op paa ny og bløde stærkt! Saaledes folte Don Nuno Gomez's Ægtefælle om Morgenen, da Solens første Straaler kysede Toppen af Pisangen uden for hendes Vinduer. Hun fæstede et smerteligt Blik paa sin Datter, der endnu smilede

i Slummer, medens Moderens Hjerter var nær ved at bryde af Smerte. — "Stakkels Ines!" sukkede hun. Da slog det yndige Barn de sorte Dine op, i hvilke endnu den harmfri Droms Glæder smilede; men pludselig bød vrede hun, da ulykken duggede op i Grindringen.

"Moder, Moder!" raabte Ines, "jeg har sovet saa godt, saa lykkeligt, og Fader — hvilken Nat maa han ikke have henlevet i Fængslet?!"

Moderen var staaet op, hun bøiede sig over det elskede Barn og Begge blandede deres bittere Taarer. "Og lad os nu skilles herfra!" sagde hun, "rask og uden Klage! Bødlerne maa see, at vi kunne bære vort Lod med Værdighed."

Datteren klædte sig hurtigt paa og kastede et værdigt Blik ud af Vinduet paa hendes brogede Blomster. Endnu vare deres Bægere lukkede, men Sollyset steg ned ad Pisangens Stamme og dets Hilsen vakte Floras drømmende Børn. "Lev vel, mine Indlinge!" hvidskede hun hen for sig, "Ingen vil mere pleie Eder, I ville sørge for mig, — Moder!" raabte hun pludselig og pegede ud.

De to unge Mænd traadte ud af Bustene og gik lige mod Huset. De bankede paa, Grenaderen, som skulde bevogte Døren indvendig, laae i dyb Søvn og Donna Leonor aabnede Vinduet, for at spørge efter den Fremmedes Forlangende.

"Det er jo Eder!" raabte Alvaro, "jeg har ikke

seet Eder i tolv Aar, men Eders ædle Afsyn er blevet uforandret. Gjenkjender I mig ikke, Tante Leonor?"

Hun saae længe forstøende paa ham, pludselig raabte hun derpaa: "Alvaro! Ja, ved Gud! O, min elskede Neveu, til hvilken Tid kommer Du!"

"Jeg veed det, dyrebareste Tante," sagde han med synkende Stemme, "jeg veed det, og vil trøste og beskyrme Eder. Optag mig og min Ven i Eders Huus."

Den gamle Dame saae hurtigt paa Juan, der med flammende Blikke hang ved Ines, hvis Engleaaften fluede hen over Moderens Skulder. "Ines, lad lufte op!" sagde hun til Datteren, denne forsvandt. "Saalænge dette Huns endnu er mit, Alvaro, optager jeg hjertelig gjerne Dig og Din Ven; jeg vilde allerede idag forlade det, thi det bliver confiskeret af Regjeringen, men for Din Skyld bliver jeg nu de fire Dage, som det er mig forundt at blive her.

Dorene sprang op, en Grenadeer af Dictatorens Garde sukkede, noget tvivlsraadig om han ogsaa turde, Bennerne ind i Huset, og de stode for begge Damerne. Donna Leonor omarmede sin Neveu, hvis Ankomst hun allerede havde ventet, paa det hjærligste og glædede sig ved i hans høie, ædle Skabning, i hans aabne Pande over Aldoinene, saavel som i hans skønne Ansigt at gjenfinde sin forevige Søsters Billede. Ganske anderledes fremstillede Juan sig. Hans Figur var lille og net, hans Ansigt regelmæssigt og skønt, men blegt som en Blomst, der er opvokset fjernt fra Sollyset, hans svær-

meriske Dies lange Blik havde noget Hemmelighedsfuldt, og det sorte Klæde, som omhyllede hans Hoved, syntes at tyde paa en sygelig Lidelse. Men saaledes som et saadant Udvortes stedse er egnet til at vinde Fruentimmernes Deeltagelse, saaledes skeete det ogsaa her, at Juan blev betragtet af Moder og Datter med velvillige Bine.

Efterat Alvaro havde hilset Ines med Hjertelighed, sagde han hemmelig til Tanten: "J vil faae den stakkels Juan kjær. Han har haft en forunderlig, om end meget simpel Skjæbne. Fra den tidligste Barndom opdraget i en affides liggende Skov, veed han intet om sin Herkomst. Mangeslags Omstændigheder, maaskee ogsaa Nysgjerrighed, thi han veed ikke engang selv Foranledningen, der bevægede ham til Flugt, saa at han pludselig saae sig henfat i en ubekjendt, for ham ganske forunderlig Verden, og det var en Lykke for ham, at han strax i Cordova, den første Stad han betraadte, fandt en Beskytter i min nu afdøde Onkel, som tog ham i sit Huus, og behandlede ham med den største Kjærlighed. Han har sluttet sig til mig, jeg har ham ogsaa hjertelig kjær, og saaledes kunde jeg dog ikke igjen støde ham ud i Verden; J maae derfor tilgive."

"O, kunde jeg kun optage Eder Begge saaledes som jeg vilde, men som en stakkels Forviist, maa jeg forlade vor skønne Eiendom. Hvor glædede ikke min Gemahl sig til Dig!"

Alvaro saae efter Ines og Juan, som vare ind-

viklede i en levende Samtale, og spurgte sagte: "hvori bestaaer da min Onkels Forbrydelse?"

"Jeg veed det ikke," svarede hun trostesløs, "og han selv veed det ikke engang, thi hans Uskyldighed vil jeg bekræfte med tusinde Eder. Den kjære, herlige Mand levede jo kun for sin Familie, og Landets Anliggender berørte os aldrig. Vi havde ikke Omgang med Nogen. — Gud! hvor lykkelige vare vi, og det er altsammen saa grusomt, for evigt sonderrevet!"

"O, vist ikke, Tante," raabte Alvaro. "Uskyldigheden maa komme for Dagen, Dictatoren er retfærdig." Den blege Kone traadte et Skridt tilbage, maalte Ingingen med forundrede Blikke og taug. "Eivler I?" spugte Alvaro

"O nei!" svarede hun forsigtig. "Men han kan blive bedraget." Hun skreed til det yngre Par, som endnu stod pluddrende ved Vinduet. Imidlertid traadte en af Dictatorens Grenaderer ind i Værelset og overrakte den bestyrtsede Kone en Skrivelse, hvorpaa han strax igjen bortfjernede sig. Hun aabnede den med bævende Haand, men en klar Glæde fløi over hendes Ansigt, da hun læste: "Don Nuno Gomez's Formue bliver ikke confiskeret, hans Egteskælle kan altsaa blive i Besiddelse af den. Undertegnet: Rodriguez de Francia."

"Eivler I endnu?" raabte Alvaro. "Er denne Naade Eder ikke et Tegn paa at Dictatoren ikke ubesttinget holder Eders Gemahl for skyldig?"

"Gud! Gud!" sagde Donna Leonor i høieste Be-

vægelse, "dersom det var muligt! Dersom min Nuno, min hele Jordelykke blev mig gjengivet! Jeg vilde jo bede for den skrækkelige Mand af Hjertensgrund, maaskee den eneste Stemme, som nedbeder Betsignelse over ham!"

"Moder, for Guds Skyld!" raabte Ines angstfuld.

"Formedelst hendes Smerte er Uretfærdigheden tilgivelig," sagde Alvaro undskyldende, "desuden ere vi jo alene og behøve ikke at frygte for Forræderi; iøvrigt troer jeg ikke at den ædle Love agter saadant."

"Jeg vil til ham," sagde den værdige Kone efter nogen Eftertanke. "Jeg vil forsøge hvad der staaer i min Magt, maaskee erholder jeg i det mindste Tilladelse til at besøge ham i Fængslet.

"Dersom I tillader, saa ledsager jeg Eder," svarede Alvaro.

Hun tillod ham det, tog Elor og Mantilla og Begge forlode Huset, hvilket Bagten ogsaa havde forladt strax efter at Dictorialskrivelsen var indtruffen. Ines og Juan befandt sig alene.

"Nu maa jeg vise Eder mine Blomster!" raabte det muntre Barn, "De staae pragtfulde og nu kan jeg jo beholde dem; Fader kommer vistnok ogsaa snart igjen, hvorfor skulde jeg altsaa ikke være munter?"

Juan fulgte hende, hans Die hang ufravendt ved hendes alfelette Skabning, i hans Indre fremspirede aldrig anede Følelser, til hvilke han overlod sig med berusende Salighed. Saaledes skreed han næsten ganske taus ved

Siden af hende, medens hun harmfri pluddrende viste ham sine brogede, duftende Yndlinge.

"Dg fortæl mig nu ogsaa, hvad der feiler Eder!" sagde hun, da Beien havde ført dem til et skyggesuldt, af Løv omgivet Sæde, "hvorfor bærer I det sorte Klæde om Hovedet?"

Juan folte med Haanden derefter, som truffen af en hæslig Erindring.

"Et Saar, som endnu ikke vil lukke sig," sagde han frygtsom, "jeg haaber at læge det paa denne Maade.

"Åh, I er sikkert ret sygelig!" svarede Ines, "Eders blege Udseende og Eders Gang — var det ikke syndigt at spotte, saa kunde jeg sammenligne Eder med min Veninde Estrella. Da hun engang for Spøg havde klædt sig i Mandfolkedragt, thi vor Klædning gjer en Forskiel i Gangen, I troer det vel knapt."

Juan syntes at være meget bestyrtset og forlegen.

"Min Gud, det krænker Eder vel!" raabte Pigen godmodig. "D, det skal det jo ikke! Jeg vil opmuntre Eder, Juan, og pleie Eder, naar I betroer mig Eders Lidelser."

Hans Hjerte svulmede. "Ines!" sagde han sværmerisk, "I har idag ladet Eder tilsyne for mig, som en Stjerne i mørk Nat, der kan lede mig igjennem mit Livs Drken. Ja, jeg vil betro mig til Eder, jeg vil sætte alt mit Haab paa Eder, jeg vil meddele Eder hvad jeg kan og tør. Dog ikke idag, jeg behøver Fatning og Mod dertil. Men tager I ogsaa Andeel i min Skjæbne?"

"Den inderligste," sagde hun oprigtig.

"O, følte I kun halvt saaledes som jeg," vedblev han lidenskabelig, "var kun en lille Deel af Eders Tilboilighed mig tilvendt, hvor lykkelig vilde jeg ikke være og forglemme Alt! See, Du hulde Gudsbilledet, da jeg stuede i Dit Ansyn, som i en Himmel fuld af Salighed, da opgik først for mig det rette Liv, en Verden fuld af Glammer og Lys! Kun i Dig lever jeg fremtidig, Du min Tilværelses Soel! Inden hvilke jeg jo maatte forgaae i Dval og Fortvivlelse, hvis Tab vilde kaste mig tilbage i Angerens forfærdelige Storm, som Dit milde Diefast har besværges! Hvorledes skulde jeg inden de mørke Mure, hvor jeg hensørge min Ungdom, kunne drømme, at Verden kunde antænde en hellig Følelse, ophøiet som den rene Andagt? Ja, Du min Helgen, vend kun altid naadig Dit Ansyn til mig! Giv mig et Tegn, at mine dristige Ord ikke have fortorret Dig."

Ines havde i Begyndelsen lyttet til Unglingens inderlige Tale med sænket Blik, men hans udtryks voxende Fld forstrækkede hende og ængstelig søgte hendes Die det Fjerne; hun vidste ikke, om hun skulde blive eller flygte. Af, Juans Sjæl kjendte jo ingen Form, ingen Lænker som Conventionsen paalægger Følelsen! — Som Klippefilden fri og klar udspringer fra Bjerget og uhindret bruser gennem kunstig Ledning ned til Dalgrundens Blomster, saaledes giengav Unglingens Mund i Ordets frie Strøm den sydlige, glødende Sjæls Følelser. Livet laae jo saa klart og lyst for ham, den vredende, tilhyllede

Gud bag den uveirtruende Sky syntes forsonet, thi Frygten for ham var smeltet i Kjærlighedens Blod, der reen og skøn, som flydende Solv gennemstrømmede hans Indre. Haabet prægede i riig Blomstring, og salige, smilende Drømme omgjeglede ham. Hvad ligner denne Tid i det ungdommelige Liv!"

Pigen svarede ham kun ved et stumt, rørt Blik og begge gik til Huset; da bemærkede de en Fremmed, der sneeg omkring det som en lurende Jaguar. Juan gjenkjendte ham, det var den lille Mand, hans Rejsekammerat, som havde talt saa meget med ham om Dictatoren.

"See der, Caballero!" raabte Tomas Urredon, da han bemærkede Parret. "J har jo allerede funden Lykken, Signora, til Eders Fødder!"

Hun besvarede Hilsenen let. "Hvad bringer J, Mester Tomas?" spurgte hun.

"Noget Vigtigt!" sagde den Lille. "Vil J forunde mig et par Diebliffes Samtale i Genrum eller mener J, at denne Caballero kan høre Alt? Efter de Anskuelser, som han har yttret paa Skibet, troer jeg at kunne indektaa for ham. Jeg bringer Efterretning fra Eders Fader."

"O tael, kjære gode Tomas!" raabte Ines med lysende Blikke. "J har været hos ham? Lever han? Er han meget bedrøvet? Hvorledes bliver han holdt? Har han et godt Natteleie? Er der ingen Fare for hans Liv?"

Tomas Urredon trak ved det sidste Spørgsmaal, betænkelig paa Skuldrene og sagde: "Derom kan jeg ikke sige Eder noget, jeg veed ikke, hvad han har begaaet; men

at Fængslede frikjendes, hører man, som I veed, meget sjældent i Ufjuncion. Derfor handle man for sig selv saa længe man kan; Skade at Don Diego de Elvira er borte! Maaſkee gjør I ogsaa noget for denne Dames Fader, Cabellero?"

"Mit Blod, mit Liv vil jeg offre for ham! raabte Juan ſyrig."

"Nu, ſaa forund mig et Par Minutter i Eders Huus, Sennora," ſagde Arredon, "thi her i det Frie kan enhver Buſt ſkjule Forræderen."

De traadte ind; Moderens Graværelſe ſyntes allerede at være Arredon bekiendt, thi han ſpurgte ſlet ikke efter hende, men begyndte, paaſkyndet af den ntaalmødige Datter, ſin Meddelelſe: "Det er lykkes mig, at beſøge Eders Fader i hans ſorgelige Fængſel; Slutteren er min gode Ven —"

"Hvoraf vidſte I hans Dpholdsſted?" ſpurgte Ines.

"O Sennora, kender I ikke bedre den Andeel, ſom jeg tager i den ædle Herres Skjæbne?" ſvarede Arredon, "Jeg havde jo ſelv ſadt min Frihed paa Spil for at nærme mig ham. Han er bragt til et Statsfængſel, hvor han ganſke ene beboer en Celle under Jorden."

"Under Jorden!" gjentog Ines gysende, "Gud, og jeg kunde være glad i Dag."

"Vi maa befri ham!" ſagde Arredon raſt og for-
trolig, jeg har allerede ſtuet en Fiil til ham, hvormed han kan gjennemſile ſine Lænker. I Aften beſøger jeg

ham igjen, til den Tid er vor Plan moden og jeg bringer ham den glade Efterretning."

"J er vor Skytsengel, Mester Tomas!" raabte Pi-gen og greb hans Haand. — "O, hvorledes kunne vi gjengjælde Eder det? Kun Gud og Eders egen Bevidsthed formaaer det." Han trak noget forlegen Haanden til sig. "Og han har dog engang tilføiet Eder en saadan Uret!" klagede hun.

"Just derfor!" sagde den Lille modbydeligt smilende, "jeg sanker gloende Kul paa hans Hoved."

"Edle Menneske!" raabte Juan. "Hvor vil Alvaro og Eders Moder ikke glæde sig, Ines, thi hendes Gang er dog vist forgyæves."

"Alvaro?" spurgte Tomas, "det er den unge Cha-petoner, som reiste med Eder?"

"Min Fætter," sagde Ines.

Arredon lagde eftertænkksom Haanden paa Kinden. "Eders Fætter er begejstret for Doctor Francia," sagde han langsomt, "det passer slet for os. Vær forsigtig med ham og sliig ham hellere intet; han kan kun skade os."

"Men nu Eders Plan, forsøgte Ines.

"Den finder sig let!" forsikrede Tomas, "Eders Fader sidder i Jæger-Casernen. Vi bestemme Dagen til Flugten og holder Alt beredt. I giver mig Guld, for at jeg kan bestikke Bagterne; imidlertid har Eders Fader befriet sig for Lænkerne, vi aabne hans Fængsel og fører ham bort med os."

"Tillad, mig synes Eder's Plan er taget noget let!" bemærkede Juan, "Hvorfor undskylder ikke alle Fanger, naar deres Befrielse finder saa faa Banfeligheder."

"Hvorfor?" gjentog den Lille, idet han betragtede Juan med forstende Blikke. "Fordi de mangle en Tomas Arredon, fordi der ikke findes Nogen, som vil sætte Frihed og Liv paa Spil for deres Skyld. Heller ikke vil det blive os saa let, I skal see det! Genimod Af- en kommer jeg igjen, I giver mig en Seddel med til Don Nuno, eller maaskee ledsager I mig, Caballero?"

"Hjertelig gjerne!" sagde Juan.

"Overlæg nu Alt nøie!" raabte Arredon, "udkast ogsaa en Plan for Fremtiden, thi for Don Nuno er der ingen Sikkerhed mere i Paraguan; han maa afsted til Brasilien eller til Banda Oriental og I ville gjøre vel i at ledsage ham allesammen, for ikke at udsætte Eder for Dictatorens Hævn. Overlæg alt dette med Eder's ædle Moder og vær forsigtig mod Fætteren. Adieu!" Han smuttede ud af Døren.

"Et fortræffeligt Menneske!" sagde Juan til Ines, "Dg dog vilde man advare mig for ham; Skibskapita- nen sagde at han var en Zeladors Medhjælper; men jeg forstaaer ikke hvad han vil sige dermed."

"En Zelador?" gjentog Ines forstræffet. "Umul- ligt! Den gode Mester Tomas! Zeladores ere Politiets Underbetjente, som allerede have anrettet mange Ulykker; men Mester Tomas kan ikke være nogen Zelador, hvor- ledes vilde han da hænge saa tro ved vor Familie? Det

var jo ham som advarede Fader, som drev ham til Flugt, paa hvilken han desværre blev fanget."

"O, fortæl mig dog, hvorledes Alt er gaaet til," bad Juan.

"Mester Tomas kom igaar Middags og fortalte Fader, at han var anklaget hos Dictatoren, og skulde fængesles samme Dags Aften. Fader vilde slet ikke troe det, da han ikke var sig nogen Skyld bevidst; og i Begyndelsen viste han ogsaa Arredons Raad, at undgaae Ulykken ved Flugt, med Uvillie fra sig, indtil vore forenede Bønner bevægede ham til, i det Mindste at ride til en Estancia, der tilhører os, fire Mile herfra, for der at oppebie Enden paa Tingene. I Tusmørket kom en Hob Grenaderer, for at fængse Fader, og vi vare meget glade over at vide ham sikker for Diebliffet. Ak, han var allerede i sine Fjenders Hænder, til hvem hans Opholdssted maatte være forraadt! Vi fik denne Efterretning fort for Matten, Gud! min stakkels Moder!"

Hun græd smertelig, Juan søgte at trøste hende. Efter et Dieblif spurgte han: "Mester Tomas nævnte en Diego —"

"Det er en Bekjendt," afbrød hun med hurtig Lige-gyldighed, "han kommer undertiden i vort Hus, men er slet ikke beslægtet med os."

Han glædede sig ved denne kolde Tale, men havde med mere Menneskekundskab kun høvt liden Årsag dertil.

Moderen var endnu ikke kommen tilbage med Alvaro, omendstjondt de havde været temmelig længe borte;

derimod kom to til hinanden smedede Statsfanger, bevogtede af en Grenadeer, uden for Husets Port, og tiggede Lernetemidler, saaledes som Regjeringen har foranstaltet og tilladt. Ines rakte de ulykkelige mere end sædvanligt, hendes Hjerte blødte, naar hun tænkte sig sin Fader i en lignende Stilling, thi inden de forfærdelige Fængselsmure gjaldt ingen Rang, intet Hensyn til Alder og Svagelighed.

3.

See vil jeg det, hvor gru'ligt det end er;
 Thi Dviolen martrer meer end største Uheld,
 Meer det at vente, end det at udholde.

Lope de Vega.

Paraguays Dictators Pallads er bygget af Jesuiterne fort før deres Fordrivelse og senere beboet af de spanske Gouverneurer. Med et temmeligt godt Udvortes, stuer det, beliggende paa en frie Plads, i brede Gader, hvilke dog for det meste ere mennesketomme. Her ventede Donna Leonor med forsagt Hjerte Tilladelse til at træde for den Frygtede, i hvis Haand hendes Egtfællens Skjæbne laae. Hun samlede alt sit Mod sammen, gjenkaldte i sin Huskommelse Alt hvad hun vilde sige til den Fængnes Gunst og bad stille og inderligt til Himmeldronningen om hendes Bistand. Man havde ved hendes Indtrædelse i Palladset sagt hende at Capatazen var hos Hans Excellence og at alt Øvrigt maatte staae tilbage i et saadant Tilfælde.

Det var en bitter, trostesløs Forestilling, at Dyret altsaa paa en Maade havde Fortrinnet for Mennesket. Alvaro tog det anderledes; de særdeles, individuelle Hensyn maatte staae tilbage for Statshuusholdningens almene Interesse, det var smerteligt for den Enkelte, men til Nytte og Indflydelse for det Hele.

Ogsaa Officieren og hans Rideknægt, som med Alvaro havde gjort Reisen til Asuncion, ventede i Grenadeervagters Sal paa at blive indladte; Alvaro hilse dem langt fra; den ærlige Troll havde efter nogle forulykkede Forsøg endelig fundet en Soldat, der talede tilstrækkelig Spansk, for at underholde sig med ham, thi i Paraguay havde Erobrerne i gamle Tider antaget de Besejrendes Sprog, og endnu i vore Dage finder man Guaranys Idiom som Almuens Sprog, da denne kun nødtorftigen forstaaer Spansk.

Nu gik Salsdøren op, en Officer kom ud og sagde de Ventende: "Hans Excellence befaler dem Alle paa engang."

De steg op ad Trappen, gik gennem flere Værelser og stode endelig for den Mand, hvis Charakteer er ligesom tilhyllet af et mystisk Mørke for hans Samtidiges Blikke. Af Middelstørrelse, kraftig bygget, med et regelmæssigt Marmoransigt og den sydamerikanske Creols Kionne Die, som mere end tredsindstyve Vintres Frost ikke havde berøvet sin Jld — saaledes fremstillede sig Don Jose Gaspar Rodriguez de Francia. Han bar en blaa, guldbroderet Uniform, der lignede en spansk Brigadiers, en hvid Vest, hvide Silkebeentlæder og Strømper, Sko med Guldspænder og en kostbar Kaarde. Paa Bordet laae hans store

Militairhat og et Par Pistoler med dobbelte Løb; Værelset var meget simpelt meubleret og dets kostbareste Prydelse dannede et lidet Bibliothek, her tillands noget Sjældent.

Efter at Dictatoren med prøvende Blikke havde betragtet de Indtraadte, som vare blevene staaende ved Døren, vinkede han Officieren frem. Herr von Zastendoerf nærmede sig ham med ziirlig Anstand, bukkede sig dybt og fuld af Værfrygt og ventede i en halv opreist Stilling Dictatorens Tilsale.

"J har allerede tjent under alle Fahner?" spurgte denne ringeagtende.

"Jeg har forsøgt min Lykke i flere Armeer, Eders Excellence?" svarede Officieren forlegen.

"Hvem har J tjent sidst?"

"Republikken Buenos Ayres."

"J tjener vel samme endnu"? spurgte Dictatoren barsk og betragtede Officieren med gjennemtrængende Blikke.

"Eders Excellence tillader, at jeg forlægger min Afsted.

"Allerede godt! Jeg holder ikke af at man saa ofte skifter Kjole; den tro Pligt, det Samvittighedsfulde i Tjenesten maa lide derunder. J Herrer fra den gamle Verden søge her kun Guld, ikke Ære. Gives der da ingen Krige mere i Europa?"

"Forhold," stammede Officieren i høieste Forlegenhed over den uventede Modtagelse.

"J oppebier i Villa Real mine Bestemmelser!" sagde Dictatoren kort affærdigende.

Herr von Zastendoerf trak sig tilintetgjort tilbage, hans Troll vilde følge ham ud af Bærelset.

"Staldmester, hvorhen?" raabte Dictatoren, "jeg har endnu ikke befalet Dig at gaae bort." Den gamle Soldat gik dristig hen til ham, stillede sig opreist med militair Holdning for ham og saae ham stift og usorfærdet i Dinene. Den kraftige Mandeskikkelse behagede Dictatoren, han spurgte meget mere nedladende end han havde gjort ved Trolls Herre: "Hvorledes kommer Du i en saadan Rykkeridders Tjeneste?"

"Herre!" sagde Troll, "Baron von Zastendoerf er en brav Officeer; jeg har gjort mangen Attaque med ham, og hvis han kun reed en Smule bedre, saa var der intet at udsætte paa ham, thi her mangler han intet!" Den Gamle lagde Haanden paa Brystet og traadte Dictatoren et Skridt nærmere.

Francia veeg noget tilbage, greb efter en af Dobbeltpistolerne og spurgte: "Vil Du drage en Dolk?"

"Jy, Excellence!" sagde Troll fortrydelig, "det er ikke Skik i juleske Lande.

"Godt, godt!" svarede Dictatoren, "Har Du ogsaa været Soldat?"

"Det skulde jeg troe!" raabte Troll. "Jeg har først tjent under Preusserne, derpaa under Franskmændene ved de bergske Landsenerer, derpaa igjen under de preussiske, endelig hos Brasilianerne, tilsidst i Buenos Ayres, og nu tænkte jeg at tjene her med min Herre, men den Spas bliver der vel intet af."

"Ben," sagde Dictatoren forundret, men ikke forbitret, "Du fører et dristigt Sprog."

"Excellence, I er en Soldaterven," svarede Troll, "og vil ikke forlange Hofmands Taler af en gammel Karl. Jeg har ogsaa talt saaledes med Napoleon, vor store Kæiser, og Gud veed, naar jeg betragter Eder i Eders undersættelige Positur, med den fremstrakte Fod og de foreslagte Arme, saa troer jeg endnu at see vor lille Corporal."

Over Dictatorens alvorlige Ansigt fløi et let Smil, thi han sammenlignede sig alt for gjerne med Karhundsredets Kjempe. "Hvoraf kommer det, at Du ikke er avanceret hos Franskmandene?" spurgte han muntert.

"O Excellence!" raabte den gamle Soldat med Ild, "en Karl som jeg vilde ikke sige meget i denne Arme. Herre Gud, hvor vender mit Hjerte sig i Livet, naar jeg tænker paa, hvorledes tilsidst de Brave bleve nedstrakte i Tusindvis. Nu, det skulde være saaledes og Preusserne kan man hellerikke fortænke deri, formedelst den jenaiske Historie og den slette Behandling, men en gammel Garde vil man ikke see igjen, Bryst til Bryst Croix d'honneur, som om det hørte til Uniformen, og naar engang et fiendtligt Cavallerieregiment vilde falde an, stode de gamle Bjørnehuer med Geværet ved Foden og Io."

Dictatoren hørte med Velbehag paa den Begeistrede. "Jeg vil ansætte Dig," sagde han, "Du har staaet ved Landsenererne; jeg agter at danne et saadant Corps, Du skal blive Officeer derved."

"Men, min Herre, vil I da vel ogsaa —? Han er dog engang min Ritmester!" yttrede Troll.

"Intet om ham!" sagde Dictatoren kort, igjen antagende sin tidligere Høihed. "Træd af, Du bliver i Ciudad og venter mine Befalinger." Troll gjorde omkring og gik ud.

Donna Leonor var afverlende bevæget af Frygt og Haab, Røden stod nu til hende, hun ventede med bankende Hjerter paa Magthaverens Tiltale. Francia gik flere Gange op og ned, derpaa stod han pludseligt stille og sagde: "Ja, gode Kone, jeg kan ikke hjælpe Dig; Loven maa adlydes, hvorfor var den ellers givet? Din Mand er en Forræder, det beviser allerede hans Flugt, havde han haft en god Samvittighed, saa var han ikke undveget førend han havde hørt sin Anklage. Retten maa have sin Gang. Jeg vil dog tillade Dig at forsyne ham med de sædvanlige Næringsmidler. Gaae med Gud!"

Hun kastede sig heftigt grædende for hans Fødder og vred bedende Hænderne op til ham. "Hav Forbarmelse, naadigste Herre!" hulkede hun, "tag alt vor Guds og Eiendom, men giv kun min arme uskyldige Ægtefælle fri, han er uskyldig, saa sandt der lever en Gud, han har intet forbrudt.

"Staae op!" sagde Francia koldt. "Naar Din Mand er uskyldig, saa har han intet at befrygte. Ved min Brede, staae op; gaae hjem, jeg har endnu et Ord at tale med Din Næve."

Den ulykkelige Kone stod trostesløs op og vaklede ud

af Værelset. Alvaro følte dyb Medlidenhed for hende, dog kunde han ikke gjøre Dictatoren nogen Bebreidelse fordi han ikke vilde standse Rettens Gang.

"Træd nærmere, Alvaro de Luna!" sagde Francia til Unglingen, "Du er ogsaa fra den gamle Verden?"

"Jeg er født i Castilien, men allerede som Barn kommen forældreløs til Cordova del Tucuman, hvor min Onkel, Donna Leonors Broder, opdrog mig."

"Jeg har studeret i Cordova, hos Franciskanerne," sagde Dictatoren, "de gjorde mig endog til Doctor i Theologien, jeg var dengang endnu en god Catholik. Derpaa lagde jeg mig efter Retsvidenskaben. Jeg var ofte i Huset hos en Luna, og blev beviist megen Venskab."

"Det var min Bedstefader," sagde Alvaro bekræftende.

"Din Onkel var min Ven," vedblev Dictatoren, "lever han endnu?" Unglingen trak bedrøvet paa Skuldrene.

"Du har studeret Retsvidenskaben," sagde Francia igjen, "og vil her ved Din Onkels Forbøn søge en Ansættelse; han er jo rigtignok nu blevet en Forræder mod Fædrelandet, men Du kan allerede tale for Dig selv, som jeg har ladet mig sige, og," foiede han til med et smil "den Pharus, som viste Dig den sikke Havn, skal ikke have ledet Dig vild." Alvaro tænkte paa de Ord, som han i den henrundne Nat havde sagt til Juan under Palmerne og var nu ligeledes overbevist om, at Dictatoren der havde beluret ham.

"Jeg udnævner Dig til min Secretair," endte Francia, "meld Dig hos Fiel de Secho,

der vil indvie Dig i Dine Forretninger." Han affardigede Ynglingen med et naadigt Blik.

Donna Leonor ventede paa sin Brodersøn i Gaarden, han forkyndte hende sin Lykke og hun øste deraf et svagt Haab for Fremtiden. "Vær ubekymret, dyrebare Tante," sagde Alvaro paa Hjemveien, "Dictatoren vil ikke fordomme Eders Gemahl uskyldig. Han har ganske svaret til det Billede, som jeg har udkastet mig af ham — denne Klarhed og Rolighed, som er udbredt over hans hele Væsen, og dette ubøielige Retfærdighedsfind, kunne ikke skufse; hvor værdigt talede han til den fremmede Eventyrer, hvor huldсалigt til den gamle, fortjente Kriger! Staaer hiin ikke der?"

Den fornærmede Officeer stod virkelig ved et Gadehjørne i ivrig Samtale med en Mand; Alvaro kjendte nu ogsaa denne; det var Valta Vargas, den afskedigede Oberst fra Buenos Ayres. De hilsede dem, og da Damen med sin ledsager var gaaet forbi, sagde Valta Vargas: "Jeg har sagt Eder det i Forveien, Capitain, Dictatoren er en egenfindig opblæst Mand, han træder al Verden med Fødderne og hans Tyranni er her saa forhadet, at det snart maa faae en Ende. Har han sagt Du til Eder?"

"Herre," foer Officieren op.

"O, han kalder Alverden saaledes, Gode som Løve," sagde Valta Vargas. "Nu, paa Gjenfyn! I kommer dog i Eftermiddag til Don Fulgencio?"

"Jeg har Befaling til at gaae til Villa Real," svarede Gastendoerk drøelende.

"Befaling!" lo Valta Vargas. "Det kommer kun an paa, om I tilstaaer ham den Ret at befale Eder."

"Jeg kommer i ethvert Tilfælde!" sagde Rhinlænderen heftig. De stilledes.

Aftenen sank hen munter og klar, iført den ubeskrivelige Gnde, som hiint Paradiis's herlige Klima frembringer. Donna Leonor sad i Haugen ved Huset og talede med Alvaro, hvis ædle Tænkemaade, stedse lyst mere og mere frem af hans forstandige Tale. Ines og Juan holdt sig stille; de saae flere Gange bekymrede ned paa Gaden, thi Mester Tomas havde endnu ikke ladet sig see; tillige vare de forlegne for hvorledes de for Alvaro, hvem de paa Efterretningen om hans Befordring havde nægtet deres Fortrolighed, skulde finde en Undskyldning for Juans Udgang; Juan var fast besluttet at besøge sin Elskedes Fader med Arredon og bringe ham Trøst. Moderen havde optaget Planen til hans Befrielse med Gld og knyttet en anden dertil for Fremtiden. Hun eiede i den nordlige Deel af Landet en betydelig Hacienda, vel i de vilde Mayas farlige Naboskab, men dog langt nok borte fra Asuncion, for at være sikker. Banskkeligheden bestod kun deri, at komme saa langt uden Pas; dog haabede hun ogsaa at overvinde denne Banskkelighed.

Paa Gaden, hvor flere Menneſker nød den milde Aftenluft, opstod pludseligt et Løb, som Frygt for Fare. To Husarer kom hidspærgende, som bortjagede de nye-

gjerrigt Dvælende med flade Klingehug, saa at Gaden i et Dieblisk blev tom som en Drken. Langsomt reed Dictatoren nu frem, hvis Falkedine rastløs spævede omkring, og en Husar med dragen Sabel sluttede Toget. Alvaro saae forundet og ubehageligt berørt efter sin Hæree, de tvende Fruentimmer vare smuttede ind i Huset, og Juan havde benyttet Diebliffet til at slutte sig til Tomas Arredon, der langt fra vinkede ad ham, og forsvandt strax med ham bag Hækken.

"Det har kostet mig Umage, at faae Eder fat," sagde Arredon, da de gik ved Siden af hinanden. "Jeg veed Alt; Eders Ven er blevet Secretair, en Chapetonier! Det er uhørt! Tag Eder i Agt for ham; han veed dog Intet?"

"Jeg har skjult vor Hemmelighed for ham," svarede Juan, "saa tungt det end var mig, thi Tillid er jo Ven-skabets Grundsteen."

Den Lille lo. "Det er Snak!" sagde han spottende, "i Eders Alder tænker man overalt at have Venner, og dog har Enhver kun een paalidelig Ven, nemlig sig selv."

"Og Gud! hvem denne ikke forlader!" bemærkede Juan sagte; den Lille fløitede ligegyldigt hen for sig."

De vare imidlertid komne til Casernen, hvor Don Nuno Gomez sad fangen. Statsfængslerne befinde sig nemlig i Ufuncion i det Indre af Casernerne; det er smaa, underjordiske Celler, uden Binduer, hvori Fangerne enkelte, i det højeste To sammen, leve bevogtede af en Skild-

vagt. Om Dagen blive disse Hvalbingers Døre halvt aabnede, men lukkede med Solens Nedgang, uden at der er tilstaaet Fangerne Lys eller nogensomhelst Beskæftigelse. Naar deres Familier tør forsyne dem med Spise saa maa det kun bestaae i Maniokrødder og daarligt Kjød, hvilket sidste desuden bliver foragtet der.

Tomas Urredon fortalte sin gysende Ledfager mange græsselige Begivenheder af disse Fængsels Historie, og Unglingens Hjerte var tungt og bedrøvet da de stode for Bygningen, hvor Vagten indlod Mester Tomas med grinende Smil. De traadte gjennem en hvalvet Port i den indre Gaard, mange Soldater hilste Tomas Urredon, ingen spurgte efter hans Begjæring. Han gik hen til et Hjørne, hvor en Soldat med Geværet paa Skulderen stod for en lav Dør, og ved de Fremmedes Komme laae an paa dem. Men Tomas tilraabte ham et par Ord i Guavanysproget, hvorpaa hiin satte af og lod dem gaae. Hurtig fremtog Tomas nu Nøgler under Rappen, lukkede op og sagde til Juan: "Vi kunne tale frit, Karlen forstaaer intet Ord Spansk. Nu, Døren er aaben, kryb ind!"

En hæsleg Dunst, kom Unglingen imøde, hans Dørformaaede ikke at skjælnø noget i den mørke Hvalving, til hvilken en Stige førte ned.

"Hvem kommer?" raabte en kraftig Mandestemme neden fra.

"Don Nuno, det er mig!" hvisttede den Lille, "Eders Tomas Arredon jeg bringer Efterretning fra Eders Familie og en god Ven, der vel er Eder ubekjendt, men Eders Familie meget hengiven; han vil meddele Eder det Nærmere. Nu, bestandig foran, Caballero jeg følger efter."

De flabrede forsigtig ned, Skildvagten lukkede Døren bag dem, og Tomas fremtog under sin Kappe et Fyrstøi og en Kjærte, hvilken han hurtigt tændte. Da saae Juan en trivelig Mand i Læsker, med et rundt behageligt Ansigt og lynnende Dine, der opmærksomt betragtede ham.

"Hvad bringer I, Caballero?" spurgte han, "Ere Mine i stor Frygt? Har man fordrevet dem af vort Huus?"

"De blive i fuldkommen Besiddelse deraf," svarede Juan. "Eders Neveu Alvaro er kommen, jeg har ledsaget ham og fundet en venlig Optragelse i Eders Huus."

"Alvaro!" raabte Don Nuno, "jeg havde glædet mig saa meget til hans Komme. Nu, det skulde ikke være saaledes! Naar kun min Dom snart blev fældet; Angesten for det Uundgaaelige er jo meget græseligere end Døden selv."

"J vil ikke dø!" raabte Juan.

"Lad os ikke tale derom!" afbrød den Fangne ham blødt, men fattet, "jeg døer ikke gierne, den Albarmhertige maa tilgive mig det, hvis det er en Synd; men han har stænket mig saa mange Glæder, min hertige

Ægtefælle, min søde Ines, et glad, tilfreds Hjerter, Sundhed og Velstand — Far hen! Saa meget kosteligere vil Erstatningen være deroppe, naar min Helgens Forbøn har udløst mig af Skjærsilden.”

”Don Nuno!” raabte Juan rørt til Laarer, ”jeg bringer Eder Trøst og Haab. I skal blive befriet.”

Den Fangne saae taus og stift paa ham, medens et klart Skin foer over hans Ansigt.

”Dette ædle Menneske vil redde Eder,” vedblev Juan, ”han er i god Forstaaelse med Bagterne, han vil bestikke dem med Guld, I filer Eders Lænker igjennem, for at ikke Skylden skal falde paa Eders Bevogtere, og naar I er fri flygter I med Eders Familie.”

”Unge Mand, I drømmer!” svarede Don Nuno, der havde hørt opmærksom paa ham, ”Det er lutter Gjøglebillede, ingen Muligheder. Hvorledes lod hele Casernens Mandskab sig bestikke, uden at der var en Eneste, som forraadte Planen. Hvorledes skulde de ved overskillede Lænker blive befriede fra den Mistanke, at de lode mig undslippe, da denne eneste, velforvarede Udgang bliver bevogtet af en Jæger med skarp ladet Gevær? Og hvorledes skal jeg — o nei, unge Menneske, jeg veed ikke hvorledes man kan blive bedraget af noget saa slet Udtænk.”

”Men tael dog, Tomas Arredon!” sagde Juan forlegen, ”Eders Plan syntes mig ikke strax saa let at udføre!”

”Senor Don Nuno!” sagde Arredon, der havde

lyttet til Samtalen, "Jeg redder Eder. Hvorledes det
skeer, kan være Eder ligegyldigt. Holder I den Plan,
som jeg har meddeelt den unge Caballero, for usandsyn-
lig, saa vil jeg ikke fortælle Eder den sande. Nok, jeg
redder Eder af dette Fængsel. Giv kun brødt paa Eders
Læsker, saa at I kan være færdig den syvende Dag fra
i Dag af ved samme Time, saa hente vi Eder."

"Var det muligt?" raabte den Fængne med ny op-
vakt Haab, "Tomas Arredon, jeg har engang i Hidsig-
hed mishandlet Eder—"

"Mind mig ikke derom," sagde Arredon med dump,
huul Stemme, "just derfor skeer jo Alt, hvad jeg gjør
for Eder og Eders; jeg vil giengjælde Dndt med Godt,
jeg hjælper Eder Alle til Frihed, til evig, uforgjængelig
Lykke. Nok; tak mig ikke for Tiden. Vi maae afsted,
Caballero! Lev vel, Don Nuno!"

Den Fængne rakte ham sin Haand, Tomas vægrede
sig for at modtage den: "Alt for megen Vre, Senor!
Siden, siden."

"Giv min Leonor, og mit kjære Hjertensbarn,"
vendte Nuno sig til Juan, "Gud, jeg faaer dem maa-
skee iglen at see! Men skulde det være bestemt, at jeg
bliver adskilt fra dem hernede, at jeg maa dø, saa bring
dem min sidste Gilsen, giv dem den Forsikkring, at de
skal blive min sidste Tanke; Leonor skal ikke lade sig ned-
trykke af Græmelse, Diego vil blive tro og min Ines
— det søde rene Barn —"

Den Ulykkelige's Stemme gvaltes, han tilhylede sit Ansigt med Hænderne, saa at Lænkerne raslede og Tomas Arredon drog den grædende Juan halv med Magt op ad Trappen, hvor Skildvagten førte dem i det Fri og Dørene faldt tungt i bagester. Hurtigt forlode de Ga- fernen.

"Til den Side gaaer Eder's Bei!" sagde Ju- ans Fører kort; derpaa gik han bort, uden at see sig om.

Natten var netop brudt frem. En sød, stille Fred laae over de tause Rum, kun fra en nær Bust tonede yndige Accorder, dog sagte og skjulte, som om de ikke vo- vede at blive lydelige i den dødsstille Stads glædeløse, forarmede Tilværelse. Utallige St. Hansorme glimtede om Løvmassens bløde Omrids og paa den mørke Him- mel glindsede de evige Lys. Juan følte i sit Hjerte en sød og smertelig Beemod; alle hans Tanker flode sam- men i eet Brændepunkt, hvor den hulde Ines's Billede straaalede i jomfruelig Englemildhed. Redde hendes Fa- der fra Dødsfaren, derpaa flygte med de Kjære i den stille, fredelige Dal og saa? — han saae med forhaab- ningsfuld Sjæl mod Himlen, hans Blik traf det sydlige Kors, som i hellig, ophøiet Skjønhed skuede manende og alvorligt ned. Da udslykkes Haabet i Unglingens Barm, han sænkede det sorttilhylede Hoved og ilede, som jaget af ond Bevidsthed, ned ad den snævre Gade, indtil han stod for det Huus, som han søgte. Det var ikke

lukkede endnu, en gammel, tjenende Neger aabnede Døren for ham, hele Familien ventede hans Tilbagekomst.

"Alvaro vedt Alt!" raabte Ines ham imøde. "Vi vilde ikke skjule det for ham; han er jo vor Fætter og vil ikke gjøre os ulykkelige. Nu Juan?"

Han fortalte saa skaanende som muligt, men hans Beretning opvakte derfor ikke mindre trøstesløs Jammer. Alvaro havde tiet hidtil og sagde nu: "Tillad mig kun et Ord, I Kjære! Pligten mod den Herre, i hvis Tjeneste jeg er traadt idag, tillader mig ikke at unddrage Nogensomhelst Lovens Straf, ja i strengeste Forstand byder den mig vel endog paa alle Maader at forhindre Eders Forehavende. Men jeg føler paa den anden Side det inderlige Ønske, at see Døtten fri. Det vil vel lykkes mig, i det mindste at udforske den mod ham opkastede Anklages Natur; lader der sig deraf nære Haab om Fritjendelse, saa var det vel bedre, at I ikke søgte at redde ham paa ulovlige Veie."

"Ingen Anklaget bliver fritjendt i Asuncion!" sukkede Donna Leonor.

"Det er et skrækkeligt Ord, Tante!" sagde Alvaro. "Gud forbyde, at det var sandt! Men naar I kun pønsker paa at redde Døtten af Fængslet, hvilke ere da Eders Midler? I forlader Eder ene og alene paa hiin Tomas Arredon; dersom han nu styrtede Eder i Fordærvelse — han har Eder ganske i Hænderne?"

"Jesus!" skreg Donna Leonor forfærdet.

"Du er uretfærdig, Alvaro!" sagde Juan formildende, "jeg har iagttaget ham idag."

"Han var jo saa oprigtig!" sagde Ines.

"J troende Sjæle!" raabte Alvaro, "gid J aldrig maa vorde bedragne. Men jeg raader dog til Forsigtighed. Opdag ham i det mindste ikke Stedet, hvorhen J agter at flygte."

De lovede ham det.

4.

Dg vil Du boie Retfærdighedens Stav, saa være det ved Gørbarmelsens Bøgt.

Cervantes.

Den næste Morgen begav Alvaro sig, ifølge de erholdte Befalinger, meget tidligt til Dictatorens Pallads. Vagten underrettede ham om at Hans Excellence gjorde sin sædvanlige Morgenspadseretour i de indre Soilegange. Den ny Secretair traadte altsaa i Gaarden og saae Dictatoren i en Huusdragt af Indienne efter Sædvane vandre op og ned under Soilerne, idet han halv høit nynnede en Sang og blæste lette Skyer i Luften af sin Paganilla. Han besvarede den ærbødige Hilsen med et nedladende Hovednik.

"Du kommer punktligt," sagde han, "det holder jeg af. Har Du erholdt de nødvendige Instructioner?" — Alvaro bukkede. "Fremfor Alt, vær samvittighedsfuld

tro," vedblev Dictatoren, "vær taus og forsigtig. Vagt Dig for at tale om Regjeringens Anliggender, og hvor Du hører eller seer noget, som gjør Indgreb i min Anseelse, saa meld mig det strax." — Unglingens Blik maatte være bestyrtset, thi Francia tilføiede: "I mig ligger Paraguays Sikkerhed og Rolighed; styrter min Magt, saa er Landet givet til Pris for alle Rædsler, som hine der" — han pegede mod Vesten og Syden. — "Der gives mange Forrædere i Landet, jeg kunde skaffe dem af Weien, men Gud har givet dem Livet, jeg lader mig nøie med at gjøre dem uskadelige."

Denne Tale forsonede hurtigt Alvaro med hans Herre og han holdt Dieblisset for gunstigt til at udforske noget om hans Onkel. "Deres Excellence er saa naadig mod mig," begyndte han, "at jeg faaer Mod til et Spørgsmaal, som jeg aldrig vilde have vovet uden Deres Godhed. Hvad har min Onkel Nuno Gomez forbrudt?"

Dictatoren stod stille, tog en ny Sigar frem, viklede den forsigtigt op, for at see om de indeholdt noget skadeligt, rullede den sammen igjen og tændte den ved den endnu brændende Rest af den første. "Gaae imidlertid ind i mit Værelse og forbered Dig til Arbeide, jeg kommer strax efter!" sagde han meget rolig.

Alvaro saae, at hans Spørgsmaal havde mishaget ham og vendte sig bestyrtset for at gaae, da kaldte Francia ham endnu engang tilbage og sagde: "Mind mig ikke oftere om at den Forræder er Din Onkel, og bryd Dig aldrig om Statsfager!" Han sagde dette uden

Brede, uden Eidskab, hans Ansigt var muntert og foldt som en klar Vinterdag. Alvaro bukkede sig taus og gik ind i det Indre af Palladset, medens Dictatoren fortsatte sin eensomme Spadseretour under Soilerne. Man viste Unglingen ind i det Gemak, hvor hans Herre pleiede at arbejde; han traadte ind og stod for en qvindelig Skikkelse, som reiste sig op ved hans Ankomst, betragtede ham med sølsomme, forvirrede Blikke og derpaa, svag og nedbøiet af Alder, forlod Værelset. Alvaro ordnede Skrivematerialierne og ventede med ubehagelige Følelser indtil Dictatoren traadte ind. Strax efter ham kom en smudsig Mulat med Barbeertsøl, og medens han indsaabede Magthaveren, fortalte han ham allehaande smaa Nyheder fra Staden, hvilke Francia stænkede stor Opmærksomhed. "Og iafte," endte han, idet han afsvævede sin Kniv, "har jeg med mine egne Ører paa Gaden hørt raabe: Fædrenelandet leve!"

Dictatoren saae paa ham med funklende Blikke. "Hvem har raabt det?" spurgte han langtruffent.

"Jeg kjender ham ikke," svarede Barberen, "det var en fremmed Mand, ikke mere ganske ung, som gik med en Anden."

"Hvor?"

"Tæt ved Klosteret de la Merced."

Dictatoren trak i Kloffen, en lille Neger kom. "Min Søn," sagde Francia venlig, en Grenadeer af Bagten skal strax hente den første Alcalde."

Drengen forsvandt, den mulattiske Barber fulgte

ham og Alvaro befandt sig alene med Dictatoren, som betragtede ham forskende og iagttog den Glød, som brændte paa Unglingens Kinder. "Gives der et mere ophøiet Ord end Fædreneland?" sagde Francia som halvt hen for sig, "og hvor skjændigt bliver det misbrugt til Oprør og Forbrydelser af alle Slags! Raabet: "Fædrelandet leve!" er blevet til Oprørets Feldtraab. Jeg vil see dette Folk lykkelig," vendte han sig til Alvaro, "med Magt, dersom det ikke kan være anderledes: man vil engang takke mig." Han dicterede herpaa Secretairen flere Breve, indtil Alcalden blev meldt og i stor Frygt med nedbøiet Hoved traadte for Dictatoren.

"Veed Du, hvorfor jeg har ladet Dig kalde?" spurgte denne i høi Tone.

"Jeg venter først Deres Excellences Befaling," svarede Alcalden med ydmyg Stemme.

"Nu vel!" sagde Francia. "Jaften melder Du mig, hvem der igaar har raabt: "Fædrenelandet leve!" udenfor Klosteret de la Merced eller jeg anseer Dig for Gjerningsmanden. Jeg undrer mig meget, at jeg endnu ikke har faaet nogen Melthing derom. Han vinkede stolt og den sønderknuste Alcalde sneg sig halv i Fortvivlelse derafra, hvorpaa det afbrudte Arbejde blev fortsat. Det var tilendebragt, Dictatoren stod op, betydede Alvaro at følge og gik med ham i sin Morgenklædning i de ydre Gøilegange, som løbe rundt om Palladset — her pleiede han spadserende at uddele Audients. Alvaro maatte no-

tere det Nødvendige i sin Brevtaske. En Dragon bragte først en Skrivelse.

"Fra Deres Excellences Neveu!"

Francia læste den med rynket Pande og vilde stiltiende stikke den til sig igjen, da den Dame, som Alvaro havde truffet i Gemakket, lod sig see bag ved ham.

"Fra Felix!" raabte hun. "Ead see!"

"Det er forgjæves!" sagde Francia koldt, "netop mod ham er jeg strængere end mod Andre."

"Men hans Forbrydelse er dog saa ubetydelig," svarede hun og han har allerede fiddet to Aar i Lænker."

"Han har slaet en fri Mand, Marie!" vedblev Dictatoren stræng.

"Nu, det er ogsaa ret godt saaledes," sagde hun med et sælsomt Smil, "Lænker af Jern holde fast, men Blomsterlænker." — Hun lo høit og uhyggeligt og vandrede tilbage i Huset.

"Hvo har forsynet Don Felix med Skrivematerialier?" spurgte Dictatoren den ventende Dragon.

"Jeg meente," stammede denne, "han lovede mig en riig Belønning af Deres Excellence, han troer, I vidste Intet —"

Francia vinkede sine Grenaderer, som øieblikkelig afvæbnede og bortførte Dragonen.

Alvaros Hjerte kjæmpede med de meest stridende Følelser. Nu blev, under stærk Bevogtning, en indianer Kvinde i Lænker ført frem, hun syntes at have gjort en lang Reise og var i Dødsangst. Hendes Bevogter

meldte fra Commandanten og fra Præsten i Curuguaty, at den Fangne var sat fast, som en ond Troldevinde og Her, og forstrækkes ikke lidet, da Dictatoren brast ud i en høj Latter. "Hvortil nytter Eder nu Religionen og dens Præster?" spurgte han fortrydelig. "J troer hellere paa Djævelen end paa Gud. Tag Lænkerne og den uhyre Rosenfrands af Konen og lad hende løbe!" Det skete, og Bedækningen, som havde ventet en Autodafé trak sig beskjæmmet tilbage."

Flere Sollicitanter kom, de Fleste bleve strax affærdigede; kun Faa lod Francia notere ved Alvaro. Denne blev nu affærdiget, thi Timen slog, i hvilken Dictatoren modtog sine Embedsmænds Rapport og gav dem de nødvendige Befalinger.

I høieste Grad uenig med sig selv gik Alvaro hjem. Han kunde ikke komme til noget Resultat om den Gaa-defuldes egentlige Væsen, hvem han havde helliget sin Tjeneste; kollosal stod hans Billede for ham, saa at han ikke i eet Blik formaaede at opfatte det, og det Enkelte, som han havde bemærket, syntes ham saa modsigende, aldeles ikke i Samklang. Hvor ædle vare hans Uttringer mod Dødsstraffene — men hvor tyrannisk hans Dpførsel mod Alcalden, og atter hvor høimodig antik, omendkjøndt overdreven, hans Strænghed mod sin egen Slægtning.

Fruentimmerne ventede paa Alvaro i største Spænding, de haabede ved ham at erfare noget trøsteligt om den fangne Familiefaders Skjæbne, og han kunde dog

kun gjøre dem et Haab fattigere. Om Aftenen kom Tomas Arredon og Planen til Befrielsen og Flugten blev noiere aftalt. Men Alvaro gik i Forveien bort og hans Slægtninge holdt det hemmeligt for Tomas, at han var medvidende. Da Salen kom paa Pas, sagde Arredon: Jeg forskaffer Eder et Pas. Hvorhen vil I?"

"Til Villa Real."

"Utsaa ikke ud af Landet? Eigemeget. I faaer et Pas for Eder og to Tjenere, hvoraf Eders Gemahl maa forestille den Ene. Dog raader jeg Eder, at ile med det hele Anliggende, thi Binden sætter om til Nordost, det bringer frygtelig Hede og hyppig Regn, som I veed, og saa bliver Doctoren, vor Herre, ofte i slet Lune, derfor mener jeg, om tre Dage bryde I op."

"Men Lænkerne?" yttrede Juan.

"Hvad, Lænker!" raabte Tomas. "Jeg veed at aabne dem. I overmorgen har I Passet; træf Anstalter til Reisen, i Morgendæmringen fører jeg den Befriede til Eder i Forstaden, hvor Paraguayerne boe — og da er mit Maal opnaaet!"

Alvaro hørte Aftalen med misbilligende Følelser. Det Hele syntes ham saa vanskeligt at udføre, saa slet beregnet, at han ikke haabede paa nogen gunstig Følge, og alligevel lod der sig saa lidet sige derimod, thi hvor blev der en Udvei? Den Drukne haaber at redde sig ved et Halmstraa. Men hvorledes bankede hans Hjerte, da Dictatoren snart derpaa befalede at opsætte Passet

for hans Beslægtede i et Bønskrivts sædvanlige Form, som han strax underskrev og gav det til Ynglingen for at besørge det.

"De ville forlade Ufuncion," sagde Francia. "Meget godt! For Gomez er der desuden intet at haabe. Du kan betyde dem, at de aldrig uden min Befaling komme igjen til Ciudad."

Alvaro opvakte stor Glæde hos Sine, da han overgav dem det vigtige Papiir. "Fedsag os!" raabte Tanten, "Hvad kan Tyrannen byde Dig. Afkast Aaget, hvori Du har begivet Dig og kom med os, der elske Dig saa hjerteligt."

"Jeg takker Eder af ganske Sjæl," svarede Alvaro blidt, "men jeg har sat mig mit Maal og det maa jeg holde for Die. Et Aag er min Tjeneste ikke og min Herre bliver mistkjendt. Du gaaer ogsaa med, Juan?" Bennen vilde gribe hans Haand, for kjærligt at undskyldte sig. "Ikke saaledes, Juanito!" sagde Alvaro, "Jeg mistkjender Dig ikke og Din Lykke vil glæde mig inderlig. Eders Eiendom i Ufuncion, bliver under min Opfigt, og jeg haaber at vise mig som en god Huusholder."

"Alvaro!" faldt Ines ind, "Du vil dog besøge os i vort Tilflugtstæd, naar vi engang fejre en Familiefest."

"Dit Bryllup for Exempel, min lille Tante!" svarede Alvaro til. — Hun vendte sig rødmande og skjændende bort.

Saaledes samtalede Bennerne endnu længe og be-

mærkede neppe at et frygteligt Veir rasede udenfor og gjød Regnen ned i Strømme. Den følgende Dag bleve alle Anstalter til den store Reise trufne, og Alvaro kunde hjælpe til, fordi han i Palladset var blevet afvliift med den Besked, at Dictatoren var syg og arbejdede ikke i Dag.

Et svagt Skjær dæmrede neppe opvaagnende i Østen, da Reiseselskabet, ledsaget af Alvaro, den skjæbnesvangre Morgen besteg Hestene og Muuldyrene og satte sig i Bevægelse til den Forstad, som beboes af en indist Stamme, af hvilken det hele Land har Navn. Ingen havde lukket et Øie hele Natten, og alligevel vare de ikke udmattede, men i en anstrængt, ængstlig Opmærksomhed; Liv og Død, Lykke og Glendighed var afhængig af de næste Minutter. Saus gik Juan med Arredon gjennem den duftige Morgentjøling, hans Hjerte bankede næsten herligt, det oprørte Blod strømmede gjennem Arterne i stormende Kredsløb.

"See, Caballero!" begyndte endelig Arredon, "hvoreledes vilde Mange handle i mit Sted? Jeg er bleven uhyre krænkert af Don Anno, mishandlet for en lumpen Forseelses Skyld; han sidder i Fængsel, i Lænker, jeg er altsaa hævnnet. Men herligere var dog Hævnen, naar den nedtraadte Dm kunde tilintetgjøre den hele Familie, ikke sandt, Caballero? For Exempel: gøre Faderen mistænkt, derpaa advare ham for Faren, bevæge ham til Flugt, førend han endnu var anklaget, saa at denne Flugt, paa hvilken han naturligviis bliver grebet,

afgiver et Beviis paa hans onde Samvittighed. Derpaa maa Familien befrie den Fangne og nu undervejs Alle med eet Greb!"

Den Lille havde bevinget sine Skridt, ligesom henrevet af den Idee han fulgte; men pludselig betænkende sig, stod han stille og saae paa sin Staldbroder, der vel var forundret over hans Tale, men langt fra at erkjende den udbrydende Hævnstøge deri.

"Saaledes vilde, mener jeg, mange Andre handle!" vedblev Arredon, "nu, jeg tænker I skal lære mig at kjende."

De stode for Kasernen, Bagten indlude Begge uden Bamselighed, de gik over Gaarden til Hjørnet, hvor Skildvagten stod. Soldaten saae smilende paa hvorledes Tomas aabnede Fængselsdøren, hvorledes han steg ned med Juan i den mørke Hvælving, hvor Don Nuno ventede dem med piinligt Haab. Lænkerne faldt strax raslende til Jorden. "Triumph! Den Fangne er fri, han aander igjen Himmelluften!" De nærmede dem Udgangsporten.

"For Djævelen, hvad foregaaer her?" raabte pludselig en stærk Stemme i fremmed Accent, og en stor Mand traadte de Forskrækkede imøde fra Portalet. Han greb med den ene Haand den heftigt modstridende Arredon, med den anden den skjælvende Juan.

"Hold paa den Tredie!" skreg han til de tilstimmende Soldater, men Don Nuno var forsvunden.

I Paraguayernes Forstad holdt de skjælvende Gruen-

timmer under Ybarotræerne og Alvaro havde al Møie med kun nogenlunde at berolige dem. Donna Leonor saae ængstelig op i den dæmrende Stad, hun lyttede med spændt Opmærksomhed; nu nærmede Gudtrin sig i fuldt Løb.

"Vee! det er kun Een! Vi ere forraadte, fortabte!"

Men den elskede Egtesælles længe savnede Stemme rev hende pludselig fra den høieste Nød til den største Genrykkelse.

"Afsted, afsted!" raabte han, idet han kastede sig paa det for ham bestemte Muuldyr. "Gud være med Eder, I Kjære! De Andre ere fangne; Neveu, Du ogsaa her?"

Der var ingen Tid til Forklaring, Alvaro selv trængte paa hurtig Flugt, Toget satte sig i Bevægelse og var snart forsvunden bag Træerne.

Langsom gik Alvaro tilbage til Huset, som han nu for Fremtiden skulde beboe alene, og han var neppe ankommen der, førend en Afdeling Ryttere sprængte hid, hvis Anfører steg af. Alvaro gik ham imøde og kjendte sin Rejsesammerat Troll.

"Herre, Eders Onkel er brudt ud af sit Fængsel;" raabte han, "har I maaskee skjult ham her?"

Nogle Ryttere sprang af og beredte sig til at gjen-
nemsege Huset.

"Herr Officeer! Jeg er Hans Excellences Secretair," sagde Alvaro alvorlig, "jeg indestaaer med min Vre

for, at Don Nuno Gomez ikke er skjult her. Men vil I —"

"Nok!" raabte Troll. "Eit Hest! De Karle forstaae ingen Commando. Færdig til at sidde op! I har vel ingen Drer, Carnailler? Djævelen skal ride Eder. Eit Hest."

De adlød. "Og riid nu i roligt Trav!" befalede Troll idet de rede bort.

"Gud hjælpe den Flygtende videre!" sagde Alvaro for sig selv.

Timen slog, som kaldte ham til Palladset; han gik i Dag med tungt Hjerte, med bange Bevidsthed. Havde han da noget at bebrejde sig? Kunde Pligten fordre, at han skulde angive sine egne Beslægtede, hvis Plan han vel kjendte men ikke havde befordret? Den sagte Stemme i hans Indre, reen som Guldklang, lod sig alligevel ikke berolige; han gik, fordybet i sig selv, den sædvanlige Wei, og blev forfærdet, da han foran Dictatorens Pallads fandt en Galge opreist, ved hvilken der laae en Sandbunke. Flere Compagnier stode under Gevær og langt borte lyttede Folket i ængstelig Nysgjerrighed. Han maatte staae et Dieblig stille under Portalet, for at fatte sig, førend han gik op ad Trinene; de uheldtruende Tegns Betydning var ham kun alt for klar, og forgjæves tilbagekaldte han sig til sin Trøst Dictatorens Ord, hvormed denne havde udtrykt sig mod Dødsstraffene. I Salen hørte han den velbekjendte Stemme høit og heftigt, den trængte ham gjennem Marv og Been, dog

kaldte han sit Mod sammen og traadte ind med temmelig rolig Holdning. Dictatoren stod opreist for den skjælvende Alcalde, hans Ansigt var sygelig blegt, hans Mund smertelig fortrukken, men Diet sprudlede vrede Flammer og Lyden af hans Stemme var kraftig og usvækket. Han holdt inde, da Secretairen kom, kastede et mørk Blik til ham og spurgte: "Hvorhen er Dine forræderske Slægtninge flygtede?"

"Mine Slægtninge ere reiste bort ifølge Deres Excellences Tilladelse!" sagde Alvaro med Fatning. "Don Nuno Gomez er brudt ud, som jeg hører, men —"

"Brudt ud?" gjentog Francia heftigt. "Af mine Fængsler kan Ingen bryde ud. Endnu engang, Alcalde, Din forræderske Spion maa dø."

"Naadigste Herre!" svarede Dommeren i stor Angst med flyvende Ord, "betænk dog kun, at han har handlet saaledes af reen Tjenesteiver, at han har trukket Fruentimmerne ind med i Forbrydelsen, for at gjøre Opdagelser angaaende Sammensværgelsen, som vor Opmærksomhed er paa Spor efter. De kunne ikke undløbe, paa deres Wei til Villa Real staae Bagter, talrige Bagter ere allerede igaar dragne afsted."

"Carajo!" bandede Dictatoren vild, "hvo har befalet det?"

"Barmhjerlige Gud, Excellence!" skreg Alcalden fortvivlende, thi han saae Uvirsnatten i den Frygteliges Blik, "jeg meente, jeg troede at handle i Eders allerhøieste Interesse."

"J Lænk med Dig!" raabte Dictatoren. "Jeg taaler ingen Egenmægtighed. Holdt endnu! Hvor naar kunne de Flygtende, naar de blive grebne af de opstillende Vagter, indtræffe her?"

"J det seneste om to Timer," sagde Alcalden, fattende Haab.

"Velan," endte Francia kold, "saa længe forunder jeg Din Spion Frist. Bringer man dem ikke tilbage inden to Timer, lader jeg ham styde; hvad Dig angaaer saa er Du affat fra Din Post og vee Dig, hvis man ikke bringer Dem. Alvaro, Du maa strax spørge den anden Fange, Din Ven, i det offentlige Fængsel om Følgende: 1) hans personlige Forhold; 2) hans Forbindelser i Paraguay; 3) Diemedet for den Sammensværgelse, til hvilken han hører. Tilfredsstiller han disse Spørgsmaal, saa skal Livet være ham skænket; hvis ikke, saa lader Du ham bringe i Sandhedskammeret — i Pinekammeret, hvis det er Dig forstaaeligere — og spørg ham paa Pinebænken.

"Jeg troer at kunne besvare Alt for ham," sagde Alvaro forbittret.

"Tie!" tordnede Magthaveren. "Du maatte ellers tale for Dig selv! Gaae! Jeg taaler ingen Modsigelse!"

Alvaro bortskjernede sig, sonderreven i sit Tunderste. Var det den ædle Francia, der svævede for ham som et Ideal. Og straffede han dog ikke, omendstjændt grusomt, den Skjændige, der med Undersundighed havde villet lokke hans Familie i Fordærvelse og den nedrige

Dommer, som begunstigede denne Skurkestreg. Jo mere han tænkte efter, desto mere undskyldte han den ubegriplige og kun det var ham forførdeligt, at hans stakkels uskyldige Juan var bleven indviklet i denne farlige Sag. Han besluttede at opbyde sin hele Dulighed i Retsfager, for at redde ham, derfor ilede han med en Grenadeer, der viste ham Veien, til det offentlige Fængsel og blev strax ført i det Rum, der omsluttede den arme Juan, tilligemed tredive Ulykkeskammerater. Hvilket Syn frembød sig der for ham. Værelset var ikke rummeligt nok til at forunde alle Fangerne et Leiested paa Gulvet, derfor havde man anbragt Hængemaatter etageviis over hinanden, i hvilke de Fleste, omendkjøndt det var høit op paa Dagen, dog efter Landets Skik gynge, uagtet Heden var utaalelig. Med megen Møie fandt Alvaro sin ungdommelige Ven, siddende bedrøvet i en Krog ved Siden af en tyk, hvid Mand, i hvem hans skarpe Huskommelse strax kjendte Englænderen, deres Rejsefammerat. Mr. Thoughtwell havde beholdt sin uforstyrrede Rolighed; han saae ganske tilfreds ud, som om han besandt sig i den comfortableste Stilling; men Juan var meget nedbøiet. Paa engang saae han sin Alvaro, og Haabets Rødme foer over hans blege Ansigt, han strakte bedende de lænkede Hænder imod ham og raabte: "Alvaro! Du vil redde mig!"

"Jeg haaber det, Juanito!" sagde Alvaro, idet han kjærtegnede ham og besvarede Englænderens Hilsen. "Sig mig kun Sandhed i Alt. Dine personlige Forhold

fiender jeg, Du har fortalt mig dem, jeg tør dog forelægge dem som samvittighedsfuld tro for Dine Dommere?"

Juan saae til Jorden, hans Bryst bevægede sig, hans Læber bævede. "Du veed Alt," aandede han præset, "jeg kan ikke sige mere."

"Nok. Har Du Forbindelser i Paraguay?"

"Ingen, uden med Dig og Dine."

"Hører Du til en Sammensværgelse?"

Juan forstod ham neppe.

"Du arme, kjære Juan!" raabte Alvaro, "jeg redder Dig, lev vel, Du skal høre fra mig."

Han vilde gaae. "Et Ord, Herre!" lød Englænderens Bassstemme. "Jeg er kommen til Paraguay for at tegne Doctor Francia, han mangler endnu i min Samling af Tyranner. Artigas har jeg tegnet efter Hukommelsen, efterat han havde forhørt mig. Siig dog Ederes Doctor, jeg vil tale med ham, jeg har meget Vigtigt at meddele ham om Banda Oriental, derpaa tegner jeg ham og give mig fri maa han jo dog."

Alvaro lovede at udrette det, og forlod Fængslet.

Foran Palladset var en Mængde af Folket forsamlet og endnu flere Tropper end forhen, alligevel herskede der Dødsstillehed. I Søilegangen stod Dictatoren mørk og strækkelig, en Commando af ser Jægere stode for ham, til hvem han uddeelte Patroner. Alvaro kastede et Blik til Sandhoben, her stod Tomas Urredon med langt fremrakket Hals og hans Glassøine stirrede efter den

Egn, hvorfra han ventede Fangerens Tilbagekomst og sin Redning. Dictatoren trak Ithret frem, Commandoen rangerede sig i den sædvanlige Afstand fra Sandhoben.

"Nu er det Tid!" sagde den Frygtelige med sin sædvanlige, rolige Stemme, hvoraf dog ingen Lyd gik tabt.

"Endnu ikke, endnu ikke!" skreg Arredon skjærende.

Geværerne lynede i Anslag, Alvaro vendte sig bort, sex Skud faldt og Arredon sank i sit Blod.

5.

Thi Grusomhed avler Had, deraf opstaaer Ulydighed, som frembringer Tvedragt, hvorved vi see saa mangt et Land ødelagt.

Morales.

Folket havde adspredt sig, en heftig Regn strømmede ned fra Himlen og Vinden legede med den Skudtes Ligg, der til et advarende Gremmel var bleven ophængt i Galgen. Fra Palladset kom den affatte Alcalde, han gik med trodsig Anstand over Pladsen og dvælede et Øieblik foran sin Spion, derpaa kastede han efter spansk Skik, tilhøllende Ansigtet, den venstre Kappeslig over den høire Skulder, trykkede sin Sombrero dybt i Dinene og forsvandt i en smal Gade.

Alvaro ventede i Forsalen paa Befaling at komme til Dictatoren, som han havde ladet melde sin Tilbagekomst. To Bekjendte fra hans Reise vare blevene førte

frem i Lænker, Valta Vargas og Herr von Sastendoert, de opholdt sig endnu stedsse hos Dictatoren, der personlig forhørte dem. Nu kom de tilbage.

"Beed I hvorfor jeg er saa pyntet?" spurgte Vargas, idet han spottende viste-paa sine Lænker. "Fordi jeg har bragt mit Fædreneland et Længeleve, mit arme, undertrykkede Fædreneland!"

Den tydske Baron var meget nedslaaet, man førte dem bort. En fornem Dame kom med et Bønsskrift, dette blev hende frataget, hun selv slet ikke indladt.

Vagterne traadte frugtsomme og sagte op, ingen Lyd hørtes i den hele Bygning.

"Secretairen!" raabte Dictatorens Negerdreng i Bærelset.

Alvaro adlød.

Endnu blegere end forhen, i en, som af Smerte krummet Holdning, sad Dictatoren ved sit Skriverbord; Dobbelpistolerne laae med spændt Hane for ham, og ved hans Stol stod en blank, skarpslebet Klinge. "Forhøret endt?" spurgte han koldt og frastødende.

"Jeg vil skriftlig forelægge Resultatet for Eders Excellence!" svarede Alvaro.

"Skriv! Til Isabel —" En heftig Hoste gvalte hans Stemme, han rakte Alvaro stiltiende det nylig erholdte Bønsskrift og pegede paa Randen.

Alvaro gennemsløt Skrivelsen: den indeholdt en rørende Bøn fra Damen, i det mindste at give hendes

Egtesfælle andre Lænter, fordi de han havde vare for snævre og vorede ham ind i Kjødet.

"Skriv!" sagde Francia, der igjen havde faaet Mælet, med hæst, udmattet Stemme, "Til Isabel Tormes. Afslaaet. Vil han have andre Lænter, kan han lade sig dem smede."

Alvaro stivnede, saae maaløs paa Dictatoren og tøvede med at skrive. Et Blik, frygteligt og tilintetgjørende, erindrede ham om hans Pligt, men dette Dieblis sønderrev alle Baand, ved hvilke han havde følt sig bunden til den Skrækkelige. Egegyldig forebragte han Engländerens Ansøgning, mekanisk fuldførte han de Arbejder, der bleve ham forelagte, og da Francia lod ham gaa, gik han med Glæde.

Ved Døren traf han Mulatinden, som forestod Dictatorens Kjøkken. Hun lagde, som altid, sit Indkjøb fra Torvet paa Bordet og ventede til hendes Herre kom ud, for efter Sædvane at udsøge sig et frugalt Maaltid.

"Han er vel meget syg?" spurgte hun.

Alvaro trak mørk paa Skuldrene.

"Den arme, arme Herre!" klagede hun og Taarer perlede i hendes Dine, "en bedre Herre findes aldrig!"

"Det gjaldt Excellencens Secretair! raabte Mistroen i Alvaros Bryst, og gik videre uden at sige et Ord. Hvor eensom følte han sig, da han igjen traadte ind i det tomme Huus, som han beboede med en eneste gammel Neger. Hans Selvtillid var sjunken, uhyggelig laae Fremtiden for ham, og han behøvede sin hele Kraft for

at rive sig ud af den mørke Grublen, hvori han stedsse faldt tilbage. Endelig fattede han sig og begyndte at bearbejde sin Vens Anliggender. Regnen strømmede endnu stedsse udenfor.

Flere Timer vare henrundne, da hændte det sig, at en Rytter og hans Hest styrtede paa den slibrige Jord udenfor Alvaros Huus, og noget bestadiget blev baa- ret ind af tililende Folk, hvor alt Muligt blev gjort til hans Bistand. Den Fremmede var en stadselig Mand, af jovialst Udseende, og Paraguayerne behandlede ham med den største Agtelse. Det var den forhenværende Consul Don Fulgencio Negros. Han takkede levende Alvaro for de modtagne Tjenester, og indbød ham hjertelig til at besøge sig; derpaa lod han sig bære hjem, saasnart hans Tilstand tillod ham det. Alvaro gik virkelig hen- imod Aften til Don Fulgencios Bolig, for at erkjendige sig om hans Befindende; den venlige Mand, som endog ved de heftigste, legemlige Smerter var bleven munter, havde — maaskee for Contrastens Skyld, som frembød sig — behaget ham meget. Der var stort Selskab hos den forhenværende Consul, Alvaro kjendte Ingen, uden den affatte Alcalde, som hilsede ham spodst.

„Vær os velkommen, Herr Stats-Secretair!“ sagde han, skarpt betonende Tittelen.

De Tilstedeværende saae bestyrkede paa den unge Mand, og der udbredte sig et meget sælsomt, bange og sty Bæsen i Selskabet, som den syge Vært; ved sin mun- tre, behagelige Tale forgjæves søgte at forvise.

Alvaro undskyldte Alcabdens frastødende Opførsel, han var blevet mishandlet af Dictatoren, og hans frændes Følelse udlod dette paa den grusomme Herres Tjener; derfor nærmede han sig ham paa en forekommende Maade og søgte at beseire hans aabenbare Mistro.

"J har dog dengang," sagde han til ham, "examineret Reiseselskabet, med hvilket jeg kom til Asuncion — hvor underligt har dog Skjæbnen beklippet det! Fire af dem smægte i Fængsel." —

"Fire?" spurgte Alcabden. "Dog, ja! Englænderen tænkte jeg ikke mere paa. Harde jeg vidst Alt saaledes i Forveien, saa skulde Meget være anderledes."

"Min arme Ven, Valta Vargas!" sagde Don Fulgencia. "Kan J sige os, Herr Secretair, hvad han har forbrudt?"

Alvaro trak paa Skuldrene. "Hvad jeg veed," svarede han, "er kun meget ufuldstændigt. Jeg affholder mig derfor fra enhver Dom."

"Hvorfor skal jeg dølge det?!" raabte den affatte Dommer heftigt. "Jeg er Skyld i den ulykke, som han jo vistnok ogsaa selv har paadraget sig. En Ubekjendt skal i Aftes paa Gaden have raabt: Fædrelandet leve! Dictatoren befalede mig at gribe Gjerningsmanden, det var mig en let Sag, og Valta Vargas sad i Lænker."

"Og den fremmede Officeer, hvorfor er han fængslet?" spurgte Alvaro.

"Han har ligeledes været i Buenos Ayres's Tjeneste," svarede hin, "og er desuden mod Befalingen blevet i Ciudad."

"Hvor blev dog Beata bragt hen?" fortsatte Alvaro Samtalen. "Hun var en ivrig Omvenderinde og jeg havde det Uheld at mishage hende."

"Til Sevego," sagde Alfalden, "det er først grundet for kort Tid siden; Dictatoren sender dem der hen, som han vil være fri for; den første Colonisation bestod af Mulatter og liderlige Kvinder, men nu er der allerede ganske respectable Personer der. Tag Eder i Agt, hvis Eders Tjeneste ikke mere skulde behage."

"Jeg agter ikke at oppebie det!" sagde Alvaro hurtigt og overlagt. — Og ved disse Ord opklaredes Ansigtterne og Alvaro var omslynget af Mæt, hvis Nærhed han ikke engang anede.

Mr. Thoughtwell var samme Aften fra sit Fængsel ført for Dictatoren, som allerede i lang Tid havde været i mangeslags personlige og politiske Stridigheder med Hovedet for Banda Oriental, Don Jose Artigas. Nøiere Efterretninger om dette Lands Forhold maatte derfor være ham meget velkomne. General Artigas havde gjort sit Navn frygtet og beundret ved utallige Forbrydelser; under hans nlaarige Regjering var det ellers saa blomstrende Banda Oriental blevet ganske ødelagt; Borgerkrigen havde antændt alle naboelige Provindser, og Gran Chacos vilde Stammer havde grebet til Vaaben, bærende Mord og Brand i de fredelige Plantager. Artigas Hær bestod af Menneſkehedens Affkum og Paraguays Dictator betragtede ogsaa kun Generalen som en Røverhøvidsmand;

desuagtet vogtede hlin sig for at angribe, da han i ham saae en Formuur mod Buenos Ayres, paa hvilken han var stinsyg, ligesom ogsaa Artigas hellerikke afbrød al Forbindelse med Paraguan, for at bevare sig et Tilflugtssted i Nøden.

Efterat Thoughtwell med Omhyggelighed og Nøiagtighed havde fortalt, hvad han vidste om hliint Land og dets Regjering, samt tilfredsstillet alle Dictatorens Spørgsmaal paa en dristig Maade, sagde, denne: "Jeg har ladet Eder fængsle, fordi I i Eders Tale har tilfidesat Agtelsen for mig. I skal agte mig saa høit som Eders Konge, thi jeg kan gjøre Eder mere Godt og mere Ondt end han. Hvorledes skal jeg forstaae det, at I vilde tegne mig?"

"Tegne, ja vel!" svarede Englænderen. "Fordi I mangler i mit Galleri af — selvstændigt herskende Regenter. I vilde have faaet Eders Plads tæt ved Siden af Buonoparte."

Dictatoren smilede, hvilket han ikke havde gjort i flere Aar. "I Englændere giver ham nu engang ikke Keisernavnet," sagde han, "omendstjøndt Napoleon uundstøttelig har skrevet det i Historiens Bog. Men hvorfor vil I hænge mit Billede ved Siden af Keiserens?"

Et umærkeligt Smil, som Ironi, spillede om Englænderens brede Mund. "I har stor Lighed med ham," svarede han, "jeg vil dog just ikke sige legemlig, men i Regjeringens Consequence."

"Der gives nogle Berøringspunkter," sagde Dictatoren, "for Exempel den attende Brumaire og min Udval-

gelse til Dictator paa Livstid. Paraugay er hellerikke saa stort som Frankrig under Revolutionen, dog vilde jeg aldrig affstaae Republikken. I er Protestant?"

Thoughtwell bukkede sig kampberedt.

"For mig gjerne Maurer eller Jøde, kun ingen Atheist!" svarede Francia. "I er fri og kan vælge Eders Op-
holdssted efter Behag."

"Lor jeg bede om Tilladelse til at reise til Buenos Ayres?" spurgte Thoughtwell.

"Jeg skal give Eder den til rette Tid," sagde Dictatoren stolt og misbilligende, "nu er der ikke at tænke derpaa." Han tilvinkede Englænderen at begive sig bort.

Mr. Thoughtwell satte sig under det første Træ han fandt paa Gaden, fremtog en Tegnebog, som han havde vidst at unddrage sine Bevogteres Dine og begyndte, til Trods for den indbrydende Skumring, at udkaaste Magthaverens Træk, saaledes som de endnu friske svævede for ham. Han havde hurtigt endt sit Arbeide, stod tilfreds op og gik, for at erkundige sig om sine i Beslag tagne Effecter. De bleve ham udliveredede efter nogen Vanskelighed; han tog dem og traadte just ud paa Gaden, da Alvaro, vendende tilbage fra sit Besøg, mødte ham. Englænderen greb hans Haand og rystede den med Hjertelighed.

"Jeg takker Eder meget!" raabte han. "Eders Ord til Dictatoren har befriet mig, James Thoughtwell bliver Eders Skyldner."

Alvaro spurgte, hvor han agtede at tilbringe denne

Nat. Han vidste det ikke og modtog med Glæde Alvaros gjæstfri Tilbud, at benytte hans Huus. Der sad de tvende Mænd ved et Glas Viin ligeover for hinanden og, den tykke Englænder syntes ganske at have forvandlet sig; hans Phlegma var forsvunden, han talede med Klarhed og Skarpsindighed over de Forhold, som Samtalen berørte, og syntes stedse at finde mere Velbehag i sin unge Vært. Alvaro yttrede det Haab ved sin Pens Dulighed at redde Juan af den farlige Stilling; Thoughtwell rystede paa Hovedet.

"Her vilde Jor og Pitt strande," sagde han, "thi Alt gaaer efter Vilkaar, efter Lune! Det gjør mig ondt for Eders unge Ven, han har en sjelden, ufordærvet Sjæl, — kun lurar en ond Gjænde i hans Indre, der liig en giftig Wedderkop forbittrer ham Glædens Frugt. Hvis jeg ikke feller, saa han har begaaet en Uret. Vi talede om Død og Evighed, der vel i vor Stilling laae os temmelig nær; han yttrede meget sorte Forestillinger om den evige Fordømmelse og raabte: Jeg har forladt Gud, nu forlader han mig ogsaa her og hidsset! — Jeg talede med ham efter min bedste Overbeviisning; men mine Ord hendøde uhorte; han havde støttet Hovedet, som han bærer forbundet, i sine Hænder, og syntes at græde bitterligt."

"Hvorledes var det muligt?" sagde Alvaro forundret, "hvorledes kom der Synd i dette rene Gemyt? Noget er der rigtignok, som han skjuler, det veed jeg allerede længe; dog trængte jeg mig aldrig ind i hans Fortrolighed, haabende, at det vilde vel finde sig."

"Saaledes spurgte jeg ham om hans Hoved," vedblev Thoughtwell, "jeg er Læge og havde maaskee kunnet give ham gode Raad, men han viste min Forlangende, at see Saaet, heftigt tilbage. En Liighed, som den gode Mand har tilfældig med Tyrannen i Montevideo er mig paafaldende; jeg sagde ham det, men han syntes ikke at agte derpaa. Hvorfra er han da egentlig?"

Alvaro fortalte, hvad han vidste om Juan og endte med at han maatteredde ham for enhver Pris. Thoughtwell spurgte senere: om han ikke vilde forlade dette Tyranniets Land. "Hvad kan fængsle Eder her?" sagde han. "Paraguay er ikke Eders Fædreland; I boer her eensomt, som jeg seer, og svæver stundom i Fare for at mishage den Grusomme, som her hersker med Jernscepter. Ha ha! Ha ha! Den kloge Doctor har aabnet Vinene paa sine Landsmænd angaaende Betydningen af Ordet Dictator, som de forhen vel ikke have kjendt. Landet er rosligt, ja! — som en Grav. Det staaer alle Fremmede aabent som Tilflugtssted, mange Fodspor føre ind i Rovdyrets Hule, men intet ud. I Fængslet have mine Ulykkeskammerater fortalt mig meget, hvorledes Ingen fik Tilladelse til at forlade dette Land, hvor bevogtet Grændserne ere ved Troppeliniér langs Floden, hvor despotisk Doctoren endog er i Smaating, bestemmer Prisen paa Levnetsmidlerne paa Torvet, foreskriver Landmanden, hvad han skal saae og plante, slaaer ethvert Stykke bortløbet Dvæg til Republikkens Hjørn" —

"Landet blomstrer alligevel," bemærkede Alvaro.

"Men det er ikke frit!" raabte Thoughtwell fyrig. "Hvor Friheden fattes, hvor der ikke er nogen Retspleie, som kan beskytte enhver Enkelt for Magthaverens Vilkaarlighed, hvor Magthaveren ikke er Folket ansvarligt for Udvælsen af sin Magt — der boer ingen Lykke! Og de kalde dette Land en Republik, det er til at lee over!"

Natten var rykket langt frem, Alvaro indbød sin Gæst til at søge Roligheden, som maatte være ham høist nødvendig efter de skrækkelige Nætter i Fængslet. Da han derpaa var alene, gik han endnu længe op og ned; Thoughtwells Ord havde aabnet en ny Idealkreds i ham; dog kunde han ikke komme til nogen fast Beslutning, da han just hellerikke havde noget Maal for sig, paa hvilket han kunde have rettet sin Stræben.

Thoughtwells Befymring syntes at bekræftes, thi da Dictatoren den følgende Morgen læste Alvaros godt affattede Forsvar for hans Ven, rystede han paa Hovedet og gav Unglingen hans Opsats tilbage med et koldt Smil.

"Du er ingen Helt i Retsfager," sagde han, "Dit Arbeide bærer snarere Præg af det Eventyrlige, Poetiske, end Form af en juridisk Protokol. Jeg forlanger at vide Grunden, hvorfor Din Ven har indladt sig i de forbryderiske Foretagender, den politiske Grund, ikke det romantiske Gladder om en skjult Tilbøielighed, som Du udtrykker Dig."

"Men naar der nu virkelig ingen anden Grund er forhaanden?" spurgte Alvaro besfeden.

"Ingen Modsigelse!" raabte Dictatoren forbittret.

"Hundrede Slag i Sandhedskammeret vil snart bryde hans Stivfind."

"Excellence!" sagde Alvaro bestemt, "jeg indestaaer ved min Ære for Sandheden af det, som jeg har skrevet angaaende min Vens Deeltagelse i Gomez's Befrielse."

Dictatoren saae med flammende Blikke i Unglingens frygtløse, paa ham rettede Dø og taug.

"Forhør ham selv, Excellence!" raabte Alvaro indstændig, "jeg beder, jeg besværger Eder derom, Eders Menneſtefundſkab vil da let udgrunde Sandheden."

"Jeg vil overlægge det," sagde Francia efter et Dieblif.

Imidlertid traadte en Ordonants ind i Bærelſet og meldte at Chapetonen var der. "Herind!" lød Befalingen. Bagten førte en Fængſlet ind, ſom dødbleg og med tanaſtiſke, flammende Blikke ſtod for Dictatoren. —

"Du har dadlet, at jeg forlagde Franziskanerne til Recoletos," ſagde denne, "omendſkjøndt jeg trængte haardt til Kloſteret for de Nyhvervede. Du har tillige nyttet: Franziskanerne ere borte, men Francia maa ogſaa ſnart borte. Er det Dine Ord?"

Spanieren ſtod med ſtolt Holdning og ſvarede: "Jeg nægter aldrig mine Ord. Af bedſte Overbeviſning har jeg talt ſaaledes."

Dictatoren beed ſig i Læberne og ſagde med forbitrende Haan: "Naar jeg maa borte veed jeg ikke; men ſaa meget veed jeg, at Du maa gaae i Forveien."

Den Fangne blev ført bort, og Francia undertegnede uden Betænkning den allerede affattede Dødsdom.

"Jeg veed at finde og træffe mine Fiender," sagde han og stod op. "De lare om mig fra alle Sider."

Han stod et Dieblisk med forslagte Arme, forbybet i Betragtning. "Alvaro," sagde han derpaa, "jeg troer, at jeg kan troe Dig. Buenos Ayres vil styrte min Regering, Valta Vargas og den tydske Lykkeridder vare Agenter derfra; jeg troer det sikkerlig. Hvem der her staaer i Forbindelse med dem, veed jeg endnu ikke. Vær agtsom og tro! Dersom Du skulde opdage Noget, saa meddele mig det. Din Ven veed mere derom end Du troer; jeg vil selv tale med ham og det strax!"

Han sendte strax en Ordonants til Juans Fængsel og modtog imidlertid en udenlandsk Munk, som blev meldt. Førend den Geistlige traadte ind, gjorde Francia mange bittere Gloser over Munkesæsenet, hvis store Fiende han var, hvorfor han ogsaa i Fremtiden ophævede alle Klostrene i Paraguay. Munken kom og havde neppe udtalt den sædvanlige Gilsen, da Francia raabte: "Hvad? Du her, Pater Martin?"

"Herre!" svarede Munken, "jeg bringer Eder en Efterretning, som vil være Eder ubehagelig. Det Pant, som I for saa mange Aar siden betroede os, som vi omhyggelig have opdraget, er paa en slet Maade hemmelig undveget fra os."

"Ha!" raabte Dictatoren, fastende et hurtigt Blik paa den lurende Alvaro, som troede at kende en Fran-

gidskaner fra Cordova del Tucuman, hans sidste Hjem, og hiin viste derpaa Munken ind i et Sidegemak, med det Løfte, snart at komme efter. Juans blide Skikkelse kom just bleg og udmattet paa Dørtrinet. Et Lyn af Glæde flammede i hans dybtliggende Dine, da han saae Alvaro; dog turde han ikke kaste sig til hans Bryst.

Dictatoren hæstede et langt, prøvende Blik paa Juan, der frygtsom hævede sit Die til ham; i Oldingens stive Træk bevægede sig noget, som opvaagnende Liv, men hans Die blev mørkt og flammende. Han taug. Det var en lang, ængstelig Pause. Men udenfor Døren hørte man mumlende Stemmer og en klar Fruentimmerstemme, der raabte høit: "Jeg maa!" Og Døren sprang op, med ungdommelig Behændighed styrtede den Dame, som Alvaro allerede tidligere havde seet her, ind. Hun saae vildt omkring, fik Die paa Juan, og udstødte et skjærende Skrig.

"Jose!" raabte hun jublende, "Tro og evig, som Sydens Kors, der aldrig gaaer ned!"

"Grenaderer! Bort med ham!" tordnede Dictatoren med frygtelig Stemme, "Du ogsaa, Alvaro, afsted!"

Soldaterne bortførte den forskrækkede Juan og ligesom Alvaro i Bortgaaende endnu kastede et Blik paa Damen, som meget foroverbøiet og med lyserødt Ansigt saae efter hiin, troede han i hendes oplivede Træk at finde en flygtig Lighed med sin Ven.

Skuepladsen var et eensomt, yndigt Sted,
 Hvor Blomster uden Tal udbredte Duft,
 Hvor Træets Blades sagte Raalen hvidsted',
 Berørt ved Elskovspust af Sommerluft;
 Hvor gjennem Buske, sølvgraa Slange liig,
 En Bæk med venlig Riislen fremsnoer sig.

Ercilla.

Det var Nat. Den fugtige Nordostvind larmede voldsomt i Trærnes Kroner, vedvarende strømmede Regnen fra Himmelen og ingen Stjerne figgede gjennem det eensformige, udspændte Skytelt. Afslunet laae i Slummer, kun under Palladsets Peristyl vandrede en mørk Skygge rundt om Bygningen, som en rastløs Mand om sine Forbrydelsers Plet. Lid efter anden stod den Natlige stille og lyttede ud i den larmende Regn. Nu led Hovslag ned ad Gaden, Sæbler raslede og et Cavallerie-Detascement sprængte frem, Anføreren steg af og traadte hen til den mørke Mand under Seilerne — det var Dictatoren — for at modtage hans Befaling. Derpaa steg han igjen til Hest og holdt med Sine stille i den aftagende Regn, medens den Gensomme atter spadserede om Palladset. Paa Gaden hørtet snart efter asmaalte Trin af en Commando Fodfolk, fra hvis Midte et Menneske blev ført for Dictatoren. Efter et kort Forhør sadt man ham i en Vogn, der besværlig rullede ud af Porten, Cavallerie-Detascementet sluttede sig til. Længe saae

Dictatoren efter Toget, gav derpaa Løsenet og Parole til Vagten og gik i sit Huns, egenhændigt tillukkende Dørrerne.

Boghen rullede langsomt gennem de ujævne, flibrige Gader og Juan — det var ham, man havde hentet fra Fængslet — samlede sin Aandskraft igjen, hvilken havde forladt ham ved Tanken om at blive ført til Døden. Han befandt sig ikke alene i Boghen, en tæt tilhyllet Stikkelse sad ved Siden af ham; hørligt berørte hendes Suk hans Drer og dannede sig til hvissende Drd:

"Jose! har da Alt været en Drøm, jeg har ikke hensørget mine lange Aar, og det skjønne Liv staaer endnu for mig, ungt og rosenfriskt."

Juan vidste intet at svare, hans Hjerte bankede i stor Bevægelse.

"Du tilsvøer mig ved Sydens Kors," vedblev den Tilhyllede, "Du tilsvøer mig Troskab til Døden, men de sagde mig, at Du var bleven falsk og jeg har i den hele, lange Nat lagt i vilde Drømme, men nu er Alt forvandlet til Glæde. Sal dog, Jose!"

"J feiler vist, Senora!" sagde Juan med Ængstelighed. "Jeg er fremmed for Eder."

"Fremmed?" raabte hun lidenskabelig, "Du fremmed for mig! O, saa er Du dog blevet falsk og jeg maa bære mit øde Liv til den fjerne, fjerne Grav." Hun begyndte heftigt at græde, blev derpaa ganske stille og syntes at være indsovet.

Juan saae ud i Natten, Regnen var ganske ophørt,

paa Himlen drev sønderrevne, vidtflagrende Skybilleder, og hist og her kiggede en enkelt Stjerne igjennem Sløret. Ved Siden af Vognen reed Officieren, som befalede den ledsagende Afdeling af Landsenerer. Han syntes at være meget utilfreds med sin Hest, thi han bearbejdede den vedvarende med Tøile og Fodder, og gav den Tid efter anden af Sporerne, saa at den sprang høit i Luften. hans Landsenere fulgte sladdrende og i stor Uorden bag efter og forundredes ikke lidet, da deres Officeer pludselig befalede dem, at holde Række og Geled. Derpaa vendte han sig til Juan, saae ud af Vognen, og tiltalede ham.

"Vi ere for anden Gang Rejsekammerater; jeg ved ikke, om I kjender mig?" Juans Sukommelse behøvede Understøttelse, for at erindre Troll. "Efter den Tid har jeg beviist Eder en slem Tjeneste," vedblev Rhinlænderen, "jeg havde just Ronden, da I vilde bortføre den Fangne fra Casernen, og da maatte jeg holde Eder fast. Med den Anden har Regenten gjort kort Proces og det er mig kjær, at I nu er saa godt som fri."

"Jeg er fri?!" spurgte Juan henrykt.

"Saa godt som fri!" svarede Troll. "Jeg er kommanderet til at bringe Eder og denne Dame til en Landsby, noget langt herfra, Navnet staaer i min Ordre, der skal I bo."

"Fjernet fra Alle!" sukede Juan.

"Jeg har ogsaa en Ordre med til Eder og til Damen," sagde Officieren, "ved Eders Bestemmelsessted skal jeg overlevere Eder dem. Det er rigtignok noget langt

borte og Posterne ere ophævede, saa at der sletikke er at tænke paa Breve. Nu, I maa indrette Eder Livet efter Behag. Jeg, for Exempel, vilde lade mig fange unge Heste og dressere dem, Maden smager godt derefter og den Bløde kan I ikke tænke Eder, naar et Dyr slaar godt an, med hver Time kommer meer i Rigevægt, antager skjønnere Boining og Stilling, ikke som denne modstridige Hund (han gav den paa ny et Slag med Sporerne, der allerede er fordærvet i første Tilsnit." Han reed atter til Siden, for igjen at bearbejde den gjenstridige Hingst; Juan lænede sig tilbage i Vognen og hans udmattelse sønkede ham i en urolig Søvn.

Da han vaagnede og slog Vinene op, var det allerede lyst, uagtet Solen endnu ikke var opstanden i det flammende Østen; langsomt bevægede Toget sig gjennem de pypige Bomulds- og Tobaksplantager. Juans Selvsberinde sov endnu, han betragtede hende opmærksomt; af hendes ædle, blege Ansigt taledes Lidelser, om hendes Mund havde Smerten indgravet sit rette Tegns og af det indsjunkne Die vare mange Tårer rundne. Hendes gaadefulde Dvsførsel forespørgede Unglingen, han sølte den inderligste Andeel, en underlig, ham selv uforklarlig Følelse for den Ubekjendte; — stod hun i nogensomhelst Forhold til ham, siden den Mægtiges Villie havde sluttet dem sammen. Skulde hun — et Lyn af Erindringen foer over hans Barndoms forvirrede Billeder, men det hensesank kun i dybere Nat. Maaskee vil det Papiir, som Oficeren har til mig, give mig Oplysning. Troll reed

langt foran Vognen og hans ledsagere i deres hvide aabne Collets, røde Veste og Huer droge igjen omkring efter Bequemmelighed, Mange paa Sideveie, Mange endnu langt tilbage. —

Solen steg flammende op over de fjerne, brasilianske Bjerger, og ligesom det røde Lys faldt i Soverstøens Ansigt vaagnede hun. Med et studsende Blik maalte hun Rummet's Vide, som i afverlende Grønt strakte sig frem, derpaa saae hun sin unge ledsager i Ansigtet, hendes Die var sort og stjont, men ustabdigt rullende. Hun saae længe prøvende paa Juan, dog taug hun, derpaa boiede hun sig ud af Vognen, Officeren kom sprængende tilbage og raabte: "God Morgen, Sennora. Vanker I ikke at gjøre et lille Ophold her? Mine Heste maa desuden fodres efter Mattemarschen."

Damen syntes at befinde sig, hun lagde Haanden over Dinene, og da hun igjen saae op, var deres lidtrystet roligt og klart. "Bestem kun Rejsens Anliggender ganske som I finder det for godt, Hr. Officer!" sagde hun

Et mægtigt Capucanatræ stod paa en grøn Grund, ikke langt fra Veien, dets brede Grene med det rige, oppigede Løv dannede et høit, hvælvet Skjærmtag, hvorunder de Reisende toge Plads, medens de mulattiske Landsenerer stege af i nogen Afstand og fodrede deres Heste. Officeren lod fremtage Levnetsmidler af Vognen, og tog ifølge Damens Indbydelse Deel i Frokosten, derpaa tog han sin Brevtaske af Colletten, gjennemlæste sin Ordre og sagde:

"Curuguaty! saaledes hedder Maalet for vor Marsch. Kjender I det Sted?"

"Curuguaty!" gjentog Damen. "Det er, saa vidt jeg veed, en firfjendstyve til hundrede Leguas fra Ufuncion."

"Rudsten forsikkrer, at han kjender Beien," sagde Troll, "jeg er selv ganske ubekjendt i denne Egn. Men see ikke saa bedrøbet til Jorden, unge Herre! Man maa vide at finde sig i sin Skjæbne."

Damen vendte sig med Ynde til Ynglingen. "Vi ere Rejsekammerater efter Dictatorens Onske, lad os derfor fatte Tillid til hinanden. Hvad er Eders Navn?"

"Juan!" sagde Ynglingen.

Hun syntes endnu at vente Noget, derpaa svarede hun. "Ret! Vi ere saaledes ude af alle selskabelige Omgivelser, at vi ikke behøve mere end det Navn, vor Moder har givet os. Kald mig derfor Maria og lad os være Venner, om jeg end ikke kan erstatte Eder, hvad I forlader i Ufuncion."

"Et Spørgsmaal, Herr Officeer!" begyndte Juan frygtsoomt efter et Dieblis. "Det ligger mig allerede længe paa Hjertet. Er den Mand, som jeg hjalp til at befrie af Fængslet, bleven sat fast igjen?"

"O nei, unge Herre!" sagde Troll. "Jeg greb Eder og den lille Mand, som de siden efter har skudt, men den Tredie undløb, hans Familje er ogsaa forsvundet, jeg har sat efter dem, men kom i Affairer med nogle Car-nailler af Bilde og vendte tilbage med uforrettet Sag."

Juan kastede et takkende Blik til Himmelen, Da-

men foer forfkræffet sammen, da hun faae ham saaledes. Imidlertid befalede Officieren sine Ryttere at sidde op; Begge steg igien i Vognen og Toget bevægede sig fremad.

Maria og Juan kom hinanden stedse nærmere i venlig Samtale; der herskede en underlig Samklang i deres Følelser og de glædede sig snart over at de vare komne sammen. Saaledes henrandt Dagen; til Siesta-tiden blev der igien gjort Holdt og da Skyggerne strakte sig langt over Plantagerne, laae en Hacienda for dem, hvis Eier taus og frygtsom adlydende den foreviste Dre, gav de Reisende og deres Esforte et Nattequarteer.

Donna Maria erholdt et venligt Bærelse, ved Siden af Juan og Troll, hvis Ryttere udenfor gjorde sig det saa beqvemt, som muligt, med en begunstiget Soldatesques Trækthed; men en Skildvagt gik op og ned for Husets Winduer.

"Siig mig kun, unge Herre!" begyndte Troll, da de vare alene, "hvad feiler Eders Hoved? Min tidligere Herre, Baron van Gastendoerck, mistede engang i den spanske Campagne Haarene — han havde levet noget for raskt i Madrid — han lod, da det skulde vore ud igien, sit hele Hoved rage glat, og var bestandig et ligedan sort Torklæde; men til Folkene sagde han, at det var formedelst et halv Dufin Saar."

"Jeg har ogsaa et Saar i Hovedet," svarede Juan krænket.

"O, viis mig det!" bad Rhinländeren, "jeg kan quak-salve noget, idetmindste hvad udbortes Saar angaaer, det

lærer man i Feldten. Nu, I vil ikke? Det gjør mig ondt." Han havde imidlertid aflædt sig temmelig og bragte en stor, hvid Mathue til Synne. "See, unge Herre, det er endnu en Grindring fra Mylendonk! Jeg kan ikke vænne mig til Eders Haarnet!"

Han besaae Nathuen fra alle Side. "Gud veed, den begynder ogsaa at slides!" sagde han. "Den Sidste fra Sachsen! Herre, den har en brav Pige strukken — intet holder evigt her i Verden! Det gjør mig dog ondt i min Sjæl!"

Han rystede paa Hovedet, tog Huen paa og fastede sig paa Leiet. Juan fulgte hans Exempel; ved Siden af hørte han endnu Marie gaae længe omkring.

De brøde igjen op tidligt om Morgenens. Egnen forandrede sig, Plantagerne bleve sjældnere, lange Strækninger laae ubebyggede med yppigt florerende Plantervæxt. Høie og Dale afverlede yndigt og Skovgrunde aabnede sig for de Rejsende, hvor undertiden et Rorvdyr med Brølen sprang op fra sit Leie og vældige Slangar sov i Mosser i Solen. Derpaa traf de uhyre Marker med vilde Geste, hvis næsten lige saa vilde, halv nøgne Hyrder, med Sporer paa de blotte Fødder, pilsnar omkredsede det mislevede Rum, for at Hjorden ikke skulde adsplitte sig.

Beien var neppe kjendelig, slet vedligeholdet, dog kjørte Rudsten dristig og sikker gjennem Bildniset og bragte sit Selskab henimod Aften rigtig ind i en Landsby, hvor de tilbragte Natten, om ikke beqvemt, saa dog under Huus. Henimod Middag den tredje Dag naaede de en

langt udstrakt Skov. Bananernes kjæmpemæssige Stammer dannede en uhyre, viid Søilehal, der laae taus for de Reisende, som en mørk Hemmelighed.

"Holdt!" lød Officerens Commando. "Kjender Du ogsaa virkelig Veien?" spurgte han Rudsten, idet han mismodig viklede sit Overskjæg om Fingeren. "Jeg tilstaaer, at denne Vej ikke forekommer mig stort bedre end en Vildbane hos mig til Lands."

Rudsten sprang af Vognen, fastede sin blaa Poncho af, formedelst Heden, og løb en Strækning ind i Skoven, betragtede alleslags Kjendetegn.

"Det er ganske rigtigt," sagde han ved Tilbagekomsten, drev sine Heste afsted med Pidsk og Tilraab og Rytterne fulgte.

En fjon, grøn Skumring herskede i Skoven, Solstraalerne formaaede ikke at trænge igjennem den vide Svælvinges høitudspændte Løvskuppel og fastede kun guldspillende Lys ned; Grenene sov, ingen Lyd bevægede sig i det dybe Bildnis, den hele Natur syntes at holde sin Siesta. Udsigten i det Fri var lukket bag de Reisende, deres sædvanlige Middagshvile blev holdt ved en grøn Skraaning, hvorfra en kjølig Kilde rislede ned i Dalen; men Troll afstortede Hviletiden for, som han sagde, at vinde Terrain.

Den usynlige Vej sænkede sig mere og mere; de høie, eensformige Bananas-Stammer forsvandt, mangeslags Buske grønnedes og blomstrede mellem enkelte Tamarintetræer, og Slyngplanter rankede sig tusindarmede hen der.

over. Solen var nu allerede sjunken bag Solene, kun de høieste Palmer badede endnu deres Kroner i den udslukkende Blod og de gjøglernde Kolibritter smuttede til hemmelige Slummersteder. En smilende Dal optog de Reisende. Her prangede en Blomsterverden, hvis Skjønhed og Farvepragt endog satte de vilde Landsenerer i Henrykkelse; røde Amarrillis, gulstribede Raucas, Cactus af alle Arter indtil Rjæmpehoide, og Orchidoer i Mængde, ved Siden af den purpurrod blomstrende Bombar, og paa Bjergsraaningerne Jacarandatræet med dets store, guldgule Blomster. Den søde Dal havde endnu ikke forseilet sit Indtryk paa No-gen, som havde betraadt den; kun Pedro, Kudskene, stirrede fuld af Forundring paa Planterverdenens Vidundere, paa den rislende Styrtebæk, som i mange Krumninger gjennemskjar Dalen, paa de hiinsides Rjæmpehoie, thi han saae en ham fuldkommen fremmed Hoi for sig.

"Til hoire eller venstre?" spurgte Troll, da de havde naaet Midten af Dalen.

Pedro taug og saae raadvild omkring efter den forspundne Wei.

"Hund!" Du har ført os vild!" raabte Officieren.

"Carrajo!" bandede Mulatterne og sporede hævn-gjerrige Hestene til Vognen.

"Jesus! Jeg er kommen fra Weien!" skreg Kudskene, "de forbandede Bananas ligne alle hinanden. Hvad skal der blive af os? Et Bytte for Indianerne eller vilde Dyr!"

En Landseneer trykkede i Forbittrelse sin Pistol af paa ham, dog feilede han.

"Kreuz Donnerwetter!" bandede Troll forbittret i sit Modersmaal, men hurtigt fattende sig, raabte han paa Spanst til Rytterne: "Rangeer Eder! Djævelen skal ride Eder, I Mammelukker! Hvo som understaaer sig til at forlade sin Rode eller at bruge et Baaben uden min Befaling, skal jeg lægge Klingen over Pandeskallen, saa sandt jeg hedder Sans Troll."

Mulatterne studsede et Dieblisk, men Fare og Nød havde løsnet Subordinationens Baand.

"Ere I Paraguayer?" raabte den der havde skudt, til sine Kammerater, "lader I Eder tamme føre i Fordærvelsen af en Fremmed? Carrajo! Jeg gjør det ikke! Lad see, om jeg ikke kan træffe Dig bedre."

Han rev den anden Pistol af Hylsteret, men hurtigt som Lynet kastede den Tydskes Klinge ham med spaltet Hoved af Hesten. De Andre skreg høit og rangerede sig i største Hast. Officieren sprang af og betragtede den Faldne; han var død. Troll rystede paa Hovedet. "Subordination maa der være!" muntede han, men rystede dog gjentagen paa Hovedet. Donna Maria var sjunken i Usmagt og Juan sprang ud af Vognen, for at hente hende frisk Vand af Bækken, hvilket han stænkede hende i Ansigtet indtil hun kom sig. "Færdig til at staae af!" commandede Troll med huul Stemme. "Stig af! Bær den stakkels Karl op i Bustene, vi ville grave ham en Grav med Sablerne og bede et Fadervor for ham! Senora, vi blive her i Nat. Spænd fra, Pedro! Det bliver desuden allerede mørkt."

Nogle Ryttere bare deres for Krigsloven faldne Kammerat til det betegnede Sted, begravede ham og plantede et Kors, flættet af afhugne Grene, paa Graven. Derpaa besørge de stille deres Heste, antændte en stor Ild, for at forjage de vilde Dyr og røg taase deres Cigarrer. Dgsaa Troll sad taus og saae mørk i Flammen. Juan havde for Marie, hvem han ydede barnlig Høiagtelse, udsøgt en belgende Græsplads under duftende Paulinier; der hvilede hun halvt slumrende og Unglingen bevogtede hendes Aandedræt. Dgsaa hans Gemyt var betyngnet ved den skrækkelige Begivenhed, hvis Vidne han havde været, og han agtede ikke paa Mattens fortryllende Skjønhed.

En høitidelig Rolighed var udbredt over Dalen, kun Bækken mumlede, som drømmende, sin Sang, og utallige St. Hansorme legede om de dæmrende Buske. Marie reiste sig pludselig op og greb Unglingens Haand.

"Kjender Du Stjernebilledet?" spurgde hun med sød Stemme, i det hun pegede mod Himlen.

Juan kjendte meget godt den flammende Fjirstjerne.

"Du kjender det ikke mere, Jose!" sagde Marie sørgelig.

Juan bævede, hans Hjerte kjæmpede i bittre Smerter.

Efter et kort Ophold begyndte hun igjen: "Er jeg da alene bleven gammel, Jose? Du seer jo dog ud, som for mange Aar siden, da vi først saae hinanden, først elskede, elskede brødre fri, Jose! Hvor anderledes vild og ubøielig saae Du ud, da vi gjenfandtes efter den haarde, evige Adskillelse; men jeg elskede Dig dog endnu, derfor

er jeg ogsaa gaaet i min Fordærvelse. Jose, Du skulde dog ikke have ødelagt mig!"

"Marie!" raabte Juan, "fjære, moderlige Veninde!"

Hun forstrækkedes heftig og begyndte at græde, hvorpaa hun, ligesom den første Nat, lænede sig udmattet tilbage og sov ind.

7.

Paa Dit Spørgsmaal, Søn! Du vide:

Forbi jeg hans Søster var,

Han den Skjændsel ei maa lide —

Romance af Bernard del Carpio.

Morgenen gryede. Enkelte Fuglestemmer lød i Skoven og en skarp Luft blæste gjennem Dalgrunden. Skildvakterne vækkede deres Kammerater; de reiste sig tvære og befandt sig forstrækkede paa deres farlige Stilling. "Hvor er Officieren?" heed det. Den Bagthavende pegede op mod et med Buske besat Forspring, hvorfra den gamle Troll meget alvorlig steg ned; han havde besøgt den Faldnes Grav — hans Folk vare ganske udsonede med ham da de saae det. Pedro var allerede tidlig paa Benene; han havde spejdet omkring i alle Retninger, for at orientere sig, men hans Tillid var brudt, han talte kun om "maaskee" og "dersom Gud vil" — dog troede han i det mindste at have fundet den Retning de maatte tage. Efterat Hestene vare fodrede brød Toget op.

En tør Gulvei, bedækket med Gruus og Sand, førte ved Daleranden iveiret; der begyndte Skoven i hele sin uvanhelligede Glendommelighed. Tusindaarige Træer, hvis nedhængende Grene, fastborede i Jorden, igjen havde dannet nye Stammer, verledede med yngre Slægter, ædle Palmer med stolte Cedergrupper og Rankeværter, og Slyngeplanter dannede undertiden uigjennemtrængelige Mure, som maatte omgaaes, derpaa kom igjen en dyb Mose, fra hvilken Tusinder af Sumpfugle fløi iveiret med forvirrende Skrigen, eller en hørende Eng, der truede med uundgaaelig Uldergang, hvis man vilde skride længere frem. Paa Grenene gyngede Aberne sig i foruunderlige, latterlige Spring, brogede Fugle med herlige Fjedre slagrede fra Træ til Træ, men ogsaa mordlystne Jaguarer sprang fra de blomstrende Buske, Rixempestanger steilede og smuttede, forpestende Luften, over Beien.

Med usigelig Møie og opbydende hele sin Kunst, havde Pedro en Timestid styret den tunge Vogn gjennem Skoven, men nu erklærede han reent ud, at det ikke mere var muligt. Juan forstræffedes, hans Blik faldt bekymret paa Marie, dog denne var beredt til at bestige en Hest. Til Officerens Forundring svang hun sig med Behændighed paa en Haandhest, som blev ført frem for hende; Pedro besteg en af sine Vognheste og Juan blev løftet paa den anden, hvor han med Møie holdt sig fast.

"Unge Herre," begyndte Troll, som i nogen Tid havde seet paa ham, "det gaaer ikke; I flyver frem og

tilbage og gjør baade Eder selv og det stakkels Dyr Ekam. Hvo af Eder kan sidde godt paa den bare Hest?" vendte han sig til sine Mulatter.

De to, Flere sprang af, Juan blev løftet paa en sadlet Hest.

"Nu?" spurgte Troll, "i saadan en hoi, spansk Sadel sidder man fast, ikke sandt? Til Fægtning er den god. Hvo som ikke sidder fast, kan ikke hugge sikkert — de engelske, glatte Ringester due Djævelen ikke. Men, unge Herre! S. kan jo ikke engang sidde i Sadelen? Hvor gammel er S. da?"

"Det er første Gang jeg bestiger en Hest," sagde Juan modløs.

"Ved Gud! som en Munk!" brummede Troll. Han holdt sig fra nu af tæt ved Juans Side og gav ham Underviisning i Ridekunsten.

Landskabet varlede vedvarende, Middagen kom, Solen sank, men intet Tegn af menneskelig Bolig blev synligt og man saae sig nødsaget til at tilbringe den anden Nat under fri Himmel. Foderet for Hestene var sluppet op, de maatte derfor nøles med Græs; men ogsaa Levnetsmidlerne nærmede sig deres Ende. Endnu tilbød Skovene kostelige Frugter i Overflodighed, man forsynede sig derfor med Forraad og mange Landsfænerer begyndte til deres Officeers Forundring at smause Leerjord.

Morgenen frembrød igjen og man drog videre. Marie taalte Rejsens Møjsommeligheder med beundringsværdig Standhaftighed og talede munter og opmuntrende til

Juan, som følte sig meget udmattet af den usædvanlige Anstrængelse.

En klar Bæk havde sluttet sig til de Rejsende, som plukkede deres Tørst af den og tog dens Løb til Veiviser, i det Haab, at den vilde føre dem til en Flod eller til Mennesker. De bleve ikke bedragne. En lille Eng aabnede sig for dem, hinsides Busskene hvirvlede Røg iveiret, men de havde neppe givet Haabet Plads, da brød med frygteligt Krigsbrøl en nøgen, bruun, Rytterhorde frem, omsværmende de bestyrkede Paraguayer, lod en Pileregn strømme ned paa dem og flygtede, da den forbittrede Troll angreb med sluttede Geleider og fældede Landser.

"Viis nu, at I kunne ride!" raabte den gamle Soldat til Sine. "Grib et par af de røde Hunde, at de kunne hjælpe os ud af Skoven!"

Men de Vilde vare for raske for Paraguayernes udmattede Heste og de holdt snart op med den frugtesløse Eftersætten. — Endnu dampede Ilden, ved hvilken Indianerne havde hvilet, ogsaa Levninger af Maaltidet vare at see, store Stykker Abekjød og brogede Fjedere af plukkede Fjederkræ. Bækken blev stedse bredere, nu maatte de Rejsende allerede beslutte sig til at blive paa en Side af samme; fra et høitliggende Sted kunde de gjøre et Blik i det Fjerne, der var en lys Plet, paa hvilken det bølgede som Straa; nu fandt de allerede et uylig fældet Træ, — ned til Dalen var et Spor, som en Godsti — Henrykkelse! Hist ligger et lyst Huus mellem

Akaziebuske, flere Hytter omgive det og histovre udstrække sig frugtbargjorte Marker med prunkende Frugt. Et høit, tordnende Jubelraab af Mulatterne vakte Ekkoet, hele Toget sprængte i strakt Galop mod det længsfuldt ventede Sted. Foran Planterhusets Dør sad en stærk Mand, som stod blegnende op, to bærende Stuentimmer reiste sig med ham, Juan behøvede kun et Blik for at gjenkende dem. Han svang sig af Hesten og kastede sig for deres Fodder.

Planteren traadte den afstegne Officeer imøde og spurgte: "Hvem søger I, Caballero?"

"Mennesker, Herre! Christelige, hvide Mennesker!" raabte Troll og rakte ham Haanden. "Giv os et venligt Natteqvarteer og imorgen en Fører, som bringer os ud af Skoven i Retningen mod Curuguaty. — Hvad Djevelen, unge Herre, I er jo bekjendt her?" vendte nu Troll sig til Juan.

Stuentimmerne havde med glad Forundring ønsket Juan velkommen, de hilsede Donna Maria paa gjæstfri Maade, Planteren indbød frygtssom Troll til at betragte Huset som sin Eiendom, og Juan sagde med betaget Seemne: "Meget kjære Bekjendte har jeg fundet."

Troll betragtede eftertænkelig Familien og strøg sig om Anebelsbartet.

Det blev besluttet at holde en Rastdag i den gjæstfrie Hacienda, da man desuden var kommen temmelig langt bort fra den rigtige Vej. — Troll befandt sig meget vel i Underholdningen med den muntre Planter, der

ogsaa paa sin Side syntes at have afslagt al Frygtsomhed. Leonor og Marie vare fordybede i fortrolig Samtale, Juan hengav sig fuld af beruset Salighed til sin Elendskab for Ines — og Ines?

Genimod Aften kom paa en rast Hest en ung Mand ridende, hvem Familien modtog glad.

"Diego!" raabte Ines, og hendes Kinder farvede sig i rosenrød Glød, da han med inderlige Udtryk hilsede hende som sin Brud.

Juan havde erkjendt sin Skjæbne, han vankede med sin ustadige Gang ud i de skjulende Buske, Ingen bemærkede hans Forsvinden undtagen Marie — hun sneg sig efter ham.

Hun saae sig vild omkring, om han var alene, derpaa rev han det sorte Tørklæde fra Hovedet og hans Tæse viste sig bedækket med unge, fremvoksende Haar, medens en tæt Loffetkrands bølgede om Tindingerne. "Gud! frygtelige Gud!" raabte han fortvivlende og sank paa Knæene, "Du straffer den Troløse haardt, viser ham Jordens Lykke, for at rive ham den fra det blødende Hjerte. Hvorfor, Evige, hvorfor? Bee mig, jeg spotter! Er jeg da Naade værdig? Tor den flygtige Munk haabe paa Naade?" Han boiede sit Ansigt sonderknaust i det beduggede Græs. "Herre, gaae ikke i Rette med mig!" hulkede han, "Jeg har foragteligt forladt Dine hellige Mure, lokket af den glimrende Verden, jeg har forglemt, at jeg, fra Fødselen af bestemt til Din Tjeneste, bærer

Forløsningens ophøiede Tegn paa Brystet. — Han rev Bevandtet fra den brændende Barm.

Bidnet til hans Smerte freeg høit, hun fløi til ham og hendes Arme omfattede ham med kjærlig Omhed. "Ja, det er Dig!" raabte hun ude af sig selv, "har jeg ikke selv ridset Korsets hellige Tegn i Dit Bryst! O min Son, min Son!" Hendes Stemme brast, hun græd høit og Juan hvilede halv bevidstløs, bedøvet af det Forunderlige, Aldrigdrømte, som et træt Barn ved hendes Bryst.

Marie fik først Mælet igjen. "Gud, Du er barmhjertig!" raabte hun, "Du paalægger aldrig Dine Børn mere end de formaae at bære, Dit Navn være priset! Min stakkels Juan, Anger forsoner den Altmægtige, han vil naadig tilvende Dig sit Afsyn."

Juan bad stille og inderligt, derpaa reiste han sig og sagde blid: "Jeg kan ikke tvivle, Stemmen i Brystet taler høit! Men giv mig Klarhed, Du forunderligt gjenfundne Moder. Min Grindring viser mig end ikke den svageste Drøm af dit Billede, jeg seer intet undtagen mørke Mure og sorte Mænd, saa vidt mine Tanker naae."

Hun vilde svare, da hørte de Trolls høie Stemme falde dem Begge. — "Ak, der ere I jo!" sagde Soldaten beroliget. "Gud veed, at Eders Forsvinden har forarsaget mig Skræk; jeg indestaar med mit Hoved og min Ære for Eders Ankomst i Curuguaty."

"Tag mit hellige Løvte," sagde Juan, at jeg ikke

vil gjøre det mindste Forsøg paa at unddrage mig Eders Bevogtning."

Troll syntes at være bleven noget mistroisk, han svarede intet og de gik tilbage til Fængselet; Juan flyngede hastig sit Tørklæde om Hovedet. Den umistjendelige Bevægelse i Begges Træk lod formode noget Overordentligt, men Ingen spurgte, fordi Marsagen blev søgt i Juans haabløse Tilbøielighed. — Natten var indbrudt, man skiltes, men Marie og Juan vaagede endnu længe og havde gjerne meddeelt sig for hinanden, dersom deres Børrelser kun havde staaet i Forbindelse.

Ved første Dagstraale var Alt muntert, thi Troll havde befalet tidlig Opbrud. Landsenererne holdt til Hest uden for Huset, en indianer tjener fra Hacienda, der skulde tjene dem som Fører til den første Landsby, trak just sin Hest ud af Stalden og Pedro spændte Heste for en Vogn, der skulde bringe dem til næste Landsby. Troll greb efter Hue og Sabel. Da vendte Juan, som taus havde staaet ved Vinduet og seet ud i det morgengrøde Landskab, tilbage til Selskabet; hans Ansigt var muntert og en stien Begeistring straaede af hans Dine. Han gik hen til Ines, der betragtede ham glødende, med deeltagende Bevægelse og sagde: "Lev vel, Ines, lev vel for evig! Hvorfor skulde jeg fortie, at jeg elskede Eder med glødende Sinderlighed, om endog Eders Billede svævede uopnaaeligt for mig? Vær lykkelig! I vil blive det; hvo der har et skyldfrat Hjerte, finder stedse Lykken i sig

selv. Sjælefreden vil ogsaa vende tilbage hos mig; Gud har vilst mig Vej til at forsones ham!"

Ines græd, hendes Forlovede greb Juans Haand og Donna Leonor trykkede ham til sit Hjerte. Derpaa rev han sig løs og tog taus Afsked fra Gomez, der kjærligt omfavnede sin Befrier; Marie fulgte med stille Taa-
rer. Troll greb Planterens Haand og sagde trohjertig, men med sagte Stemme: "Hav Tak for Eders Gjæstfri-
hed og vær forsikket om, at I ikke har det Mindste at befrygte af mig, om jeg end veed, hvem I er."

Han besteg sin Hest, medens de han skulde beskytte satte sig i Vognen.

Saaledes forlode de det skønne Sted og de Tilba-
geblevne saae efter Toget indtil det forsvandt bag Co-
cospalmerne. Derpaa rakte Ines Diego sin Haand og
hendes Moder sagde: "Gud skænke dem sin Fred!" Og
hun fortalte hvad Donna Marie havde betroet hende.

Da denne sad i Vognen med Juan og de nedladte
Forhæng skjulte dem for fremmede Blikke, da omfav-
nede hun Unglingen, den saa ganske paa Lykke og Haab
Forarmede, og en Følelse af Beroligelse overkom ham,
da han følte det tro Moderbrysts Slag ved sit Hjerte.

"Vil Du nu fortælle mig, hvad mit Hjerte længe
efter at vide?" spurgte Juan, da flere Timer vare hen-
rundne, og Maria endnu stedsø taus, men kjærtegnende
betragtede ham. Hun sukkede dybt ved hans Spørgsmaal
og svarede: "Forlang det ikke sammenhængende; jeg for-
maaer ikke at skildre Dig mit Liv klart og forstaaeligt,

som om det var en Tredies. Hvad jeg har oplevet eller kun drømt, det flyder sammen i min Erindring paa en besynderlig Maade, thi mit Hoved, maa Du vide, har lidt meget siden Din Fødselstid. Der er en lang, mørk Plads i min Erindring og hvad der igjen staaer klart for mit Blik, er Adskillelsen fra Dig. Gud! Da den steenhaarde Mand, der saa ubøielig styrer min Skæbne, stod for mig og sagde: Kys dette Syndens Barn for sidste Gang! og da han rev Dig fra mig og overgav Dig til de blege, mørke Munkes, der bar det uskyldige, skrigende Bæsen bort uden Kjærtegn, uden beroligende Tiltale — han svæver græsselig for mig. Derpaa er Alt igjen Nat, og omendskjönt der sildigere opdæmrede et svagt Lys, saa flød mit Liv dog hen, som en mørk Strøm, hvori Himlens Billede ikke speiler sig."

Han taug, og saae dybsindig hen for sig.

"Lever min Fader endnu?" spurgte Juan bange.

"Og siger Du mig hans Navn?"

"Han lever," sagde Marie uden at see op, "og staaer høit i sit Fædreneland. Hans Navn? Hvor sødt lød det for mig, saa længe ingen Bebreidelse, ingen skrækkelig Erindring laae i det. Vi elskede hinanden helligt og reent, omendskjönt ogsaa Adskillelsen traadte fjendtlig imellem os, blev hans Billede uvanhelliget, ufortrængt i mit Hjerte. Der henrandt Aar, lange Aar; min Ungdomsblomstren var visnet, men uforandret, evigt grønne den søde Følelse af den skønne Tid. Og jeg gjensaae Montiredos Taarne, gjensaae Jose. Han var meget

forandret, i vild, trodsende Mandskraft stod han der, og da han kjendte mig og et Anstrøg af den gamle Tilbøielighed opflammede i ham — var det den Svages Fordøvelse, der ikke blev bestjærmet ved nogen Dyd i hans Bryst, Krigen kaldte ham ud, jeg vendte tilbage til Asuncion og har først seet ham i Dag! Hvorledes kunde jeg skjule den stræffelige Sandhed for Rodriguez? Jeg laae fortvivlende for hans Fodder, da jeg kjendte min Tilstand, jeg besvoer ham ved Blodets Baand, som forenede os, ved vor Moders Hoved, om at vise sig mild, og naadig mod mig — men omsonst. Hans stive Blik saae kun Navnet Francias Skjændsel og ingen Medlidenheds Taare udstøffede hans Forbittrelse. Jeg henlevede den kvalfulde Forventningstid i snæver Forvaring, endelig kom den bange Time, Guds Barmhertighed førte den let og lykkelig forbi mig. De sagde mig derpaa at Jose var bleven falsk og Pantet paa hans Trostskab lyste dog hver Nat fra Himmelhvælvingen og jeg gravede det uudslætteligt i Dit Bryst, det vil ogsaa herligt staae sig.”

Hun saae klart og tillidsfuld op.

”Og min Faders Navn?” gjentog Juan sit Spørgsmaal.

Maria syntes at kjæmpe med sig selv, derpaa sagde hun sagte: ”Jose Artigas!”

”Han som regjerer Banda Oriental?” spurgte Juan rask.

Hun bejaede det ved et stumt Tegn. Juan taug,

han tænkte paa det, som Englænderen i Fængselet havde sagt ham om hans Elighed med Artigas.

Smidlertid havde Toget naaet Landsbyen, hvor Stetiden skulde tilbringes; den indianske Tjener fra Gomez's Hacienda, spændte sin Hest fra Vognen, og tog igjen tilbage, de Reisende bad ham bringe deres hjerteligste Tak til hans Herskab. En ny Fører traadte ved Opbruddet i den Førstes Sted, og saaledes, fra Sted til Sted, fra Dag til Dag, ind til de naaede Curuguaty, deres Bestemmelsessted.

Med sølsomme Følelser betraadte Juan og Maria Huset, der var dem anvist, her skulde de for Fremtiden bo, indtil Dictatorens Willie havde besluttet anderledes angaaende dem; hans Brev havde kun bekræftet hvad Begge allerede vidste om deres Forhold. Troll var gaaet til Commandantskabet for at erholde skriftlig Beviis for den rigtige Ankomst.

Aftenkumringen indfandt sig allerede, og Maria sad endnu stedse med sin Søn under Træerne i den øde Hauge. Stjernerne fremsteg med vorende Glæde paa Himmelen, Aftenvinden bragte forfriskende Kjøling efter Dagens Hede og et muntert Liv begyndte at bevæge sig i Landsbyen.

"Juan! raabte Maria pludselig i den søde Tone, som saa ofte i Skumringen havde giennemtrængt Juan med uhyggelige Følelser. "Se iveret til Korset! Kan dette Tegn bedrage? Han har givet mig det til Pant paa hans Troskab — det maa tvinge ham til at holde Ord. Sikker, min Yndling, han kommer snart til os."

Juan søgte at berolige hende, thi hun var kommen i heftig Bevægelse, men hun viste ham tilbage, udbredte Armene mod det Fjerne og lyttede ud i frampagtig Spænding.

"Jesus!" raabte hun opspringende, "der er han!"

Hun fløi den Kommende imøde. "Jose!" jublede hun, "Korset holder evig Trostab! See vor Kjærligheds Søn, Dit Barn mit Barn."

"Sennora!" sagde en dyb, forundret Stemme.

Det var Troll, hun sank afmægtig sammen. De tvende Mænd beskæftigede sig med den Bedøvede, efter et Øieblik vendte hun tilbage til Livet, men hun var dødelig udmattet og maatte bringes til Sengs.

Troll blev endnu Matten over i Huset og hjalp den trøstesløse Juan at sørge for den Ulykkelige. Unglingen betroede ham sin Skjæbne, for at meddele Alvaro den, og da den ærlige Endster skiltes fra ham den næste Morgen, var det ham, som om en længe kjendt, tro Ven gik fra ham.

Maria var igjen kommet til sig selv. Begge be-
 beyndte et huusligt, stille Liv i Enighed og Kjærlighed,
 og Juan fandt i den helligste af alle jordiske Pligter et
 Middel til at bekræfte sin Anger over at have frænket sine
 Pligter mod Gud.

8.

Du i Forbund med min Fjende,

Mordbegjærlig søger mig; —

Ver Du Skaansel hos mig finde?

Calderon.

Palmesøndag i Maret 1820 traadte Alvaro de Luna ved sædvanlig Tid i Dictatorens Gemak, hvilken netop affærdige et Menneske, som ved Synet af Alvaro hyllede sig tæt i Mantelen. Francia modtog sin Secrétair med stiklende Tisblkke, hvilke Alvaro ligesom spørgende mødte med sit store, klare Die. "Har Du en Melding til mig?" spurgte Dictatoren.

Alvaro benægtede.

Francia gik op og ned, bed sig i Læberne og syntes at være i heftig Bevægelse. Han blev staaende for Alvaro, saae endnu engang gjennemtrængende paa ham og befalede: "Sæt Dig og skriv!" Nu begyndte han at dictere ham en Række af Navne, blandt hvilke Don Fulgencio Negros's var, og Fleertallet af de Mænd, som han oftere havde seet i dennes Huus. Dictatoren holdt op, "Alvaro, befind Dig!" sagde han indstændig, har Du slet intet at opdage mig?"

Yndlingen saae nok, at Francia nærede en eller anden Mistanke, men han kunde ikke udgrunde den og sagde: "Excellence, I er mistroisk mod mig! Siig mig, jeg beder Eder med skyldigst Vrefrygt, siig mig naadigst, hvad jeg er beskylt for, at jeg kan forsvare mig."

"Nu da, naar Du vil have det saaledes, saa skriv: Alvaro de Luna," sagde Dictatoren kold, " skriv, skriv Dit Navn til Dine Kammeraters!"

"Hvorledes?" raabte Alvaro, jeg har intet at gøre med disse Mænd, endstjendst jeg oftere har seet Dem i Don Fulgencios Huus."

"Hvorfor besøgte Du dette?" spurgte Dictatoren heftig, "veed Du ikke, at han er min Fjende?"

"Det vidste jeg ikke!" svarede Alvaro rolig. "Vel forekom det mig, som om man der ikke var Regeringen hengiven og man spurgte mig ogsaa oftere om min Anskuelse, men ihukommende Eders Forbud, har jeg aldrig talt om Statsanliggender, og at jeg flere Gange har besøgt Don Fulgencio kan ikke geraade mig til Bebreidelse; jeg havde engang vist ham en lille Tjeneste og fjender ellers Ingen i Asuncion, siden min Families Afreise."

Dictatoren havde taus og opmærksom hørt paa ham, han syntes at være beroliget, thi han lagde sin Haand paa Alvaros Skuldre og sagde: "Alvaro, bliv mig tro!"

Og som Ynglingen tænkte sig den Gensomme paa en svimlende Høide, rundt om beluret af skjulte Fjender, som tørste efter hans Fald, saaledes forekom ham endog hans Grusomhed i mildere Lys og enkelte Omrids af det gamle Billede, som han tidligere havde tænkt sig ham, fremtraadte igjen straalende, "Du har haft Umgang med farlige Mænd," vedblev Dictatoren, "de havde Kjempeplaner og Langfredag skulde være min Dødsdag. "De Ryggeløse!" Han skrev under Listen, som han havde dic-

teret Alvaro: "At arrestere," signerede og gav den til Ordonantsen i Forgemakket, for at han kunde besørge den til Grenadeervagten.

"Har han igjen bestuftet Eder?" spurgte Thoughtwell, da Alvaro fortalte ham denne Begivenhed. "I Sandhed, det er syndigt, at I opoffrer Eders skønne Kræfter i dette gamle Uhyres Tjeneste! Hvorledes vilde I ikke kunne nytte og virke i Europa!"

Sammenspørgelsen, som var bleven Dietatoren opdaget ved en Angrende, der havde aabenbaret den for sin Skriftestader, havde allerede i Stilhed forberedet Hovedslaget, der skulde finde Sted Langfredag. Valta Vargas haade været et Hoveddrivhjul, hans Fængseling havde sadt hans Medforbundne i stor Skræk, men han blev tro og taus. De kunde igjen aande frit, men bleve saa sorgløse at hellerikke en Gæste undkom, da Dietatoren gav Befaling til deres Fængseling. Dermed naledes Magthaveren, thi Begivenheder i Udlandet tiltrak sig hans hele Opmærksomhed i høi Grad.

I Entre Rios, det Landstrøg, som efter Navnet ligger mellem Rysterne Paraguay og Paraná, havde Ramirez, en af General Artigas's underbefalingsmænd, rebelleret mod denne. Med otte hundrede tappre Ryttere slog han ham, hvor han end stillede sig imod, og tvang ham til at trække sig tilbage til de ødelagte Missioner.

I September kom Subdelegatens Melding til Asuncion, at General Don Jose Artigas med tusind Mand var ankommen paa den venstre Bred af Paraná, lige

over for Mission-Landsbyen Ytapa og lod Dictatoren bede om Tilflugt og Beskyttelse for sig og Sine. Dictatoren sendte strax en Eskadron derhen for at eskortere de Fremmede. Artigas blev først sadt over med sine Officerer, de Dvrigte, for det meste Indianere, foretrak at blive i Mission-Landsbyerne, hvilke de for en Deel havde beboet før deres Udelæggelse. Da Generalen var ankommen i Asuncion anviste man ham en Celle i Klosteret de la Merced, indtil Dictatoren havde bestemt over ham, en Audients blev en for alle Gange nægtet ham.

Alvaro befandt sig i Forgemakket, da Officeren, som havde eskorteret Artigas, kom for at afgive sin Melding. Det var Troll.

"Herre!" raabte han, idet han efter den indførte Orden laae sin Sabel bort. "Eder har jeg en Historie at fortælle. Jeg havde allerede opsogt Eder, men Dagen efter min Ankomst maatte jeg jo strax bort igjen."

Ordonanzen kaldte ham i dette Dieblif til Dictatoren, ogsaa Alvaro maatte træde ind. Uden at oppebie Officerens Melding, sagde Francia foragtelig, "Du er paa Din Marsch faldet af Hesten?"

Troll traadte et Skridt tilbage og en dyb Rødme farvede hans Ansigt.

"Faldet?" raabte han. "Ja, kastet af, men ikke faldet af. Og hvem der endnu ikke er kastet af, den har kun redet gamle, uglevede Dyr, eller ladet Bæsterne have deres Billie, som de gjøre her, hvor intet Menneske kjen-
der Hünersdorf."

"Sie!" sagde Francia forbittret. "Og hvorledes var det med Landsfeneren, som Du har dræbt?"

"Insubordination!" sagde den gamle Rytter trodsig, "ved i Gjerningen at modsætte sig, eller ved Trudsel med Bærget, kan Officeren paa Stedet nedstøde den Modstridende, efter Krigsartiklerne i alle Armeer, som jeg har tjent i. De herværende" —

"Sie!" tordnede Dictatoren rasende, "endnu et Ord og Du er infam casseret. Træd af, jeg skal bestemme over Dig."

Troll gjorde Omkring og gik ud med stærke, klingende Skridt.

Dictatoren var i sit fletteste Lune; han gik heftig op og ned og syntes ganske at oversee Alvaro; hans Blik blev stedse mørkere.

"Artigas her!" sagde han halv høit. "Jeg kunde nu — — Hvad lytter Du efter, Forræder?" tilføjede han Alvaro.

"Jeg venter paa Ederes Befaling og er ingen Forræder!" sagde Alvaro med ædel Uvillie.

"Trødser Du? Iarmede den Rasende. Hvor paa skoler Du, elendige Chapeton? Paa min Naade? Vilid, at jeg kan tilintetgjøre Dig, hvis Du vil være mere end mit Værktøi, mit stumme, blinde Værktøi"

Alvaro vendte sig forbittret til Døren.

"Bliv!" rasede Dictatoren. "Jeg skal nok befale, naar Du skal gaar!"

"Excellence, giv mig Afsked af Ederes Tjeneste!" sagde

Alvaro, mæjsommeligt beklæmpende sig, jeg er ikke vant til en saa uværdig Behandling.

"Ha!" raabte Dictatoren med forbitret Haanlatte, "Du skal blive det."

Og han hævede Haanden til et vanærende Slag. Da blev det stolte, castiliske Blod varmt i de Lunas Arer, og han rev Dictatorens Kaarde, som stod tæt ved ham, af Steden. Francia blev dødbleg og væg tilbage med vaklende Knæ. Men Alvaro var igjen kommet til sig selv, han lagde Vaabnet bort, boiede sit Hoved, og sagde med sagte Stemme: "Fæld min Dom."

Dictatoren skjælvende endnu, han greb Kloffen, Ordonsgrenaderen traadte ind. Francia strakte sin lange, tørre Pegesfinger mod Alvaro og sagde hørs: "Strax skydes!"

Grenaderen studsede, dvælede, men Francia, der fik en quælende Hoste, vinkede heftig til Døren og Alvaro gik ud med Krigeren. Nede i Dagtsalen stod Troll, Alvaro gav ham Haanden.

"Jeg gaaer til Døden," sagde han med præstet Stemme, "hils min Ven Thoughtwell; han skal, saa længe han er her, betragte Huset som sit. Eieren findes dog ikke for Diebliffet."

Rhinlænderen vilde tale, men Dictatorens Kloffe kaldte Ordonsfæn, medens den vagthavende Sergeant befalede Grenaderer til Executionen. Der henrandt et Minut i bange Forventning.

"Ikke skydes!" skreeg den tilbageværende Soldat. "J skal bevogtes i Eders Huus, tilligemed Officieren."

Troll ønskede sin unge Bekjendt til Lykke; men denne rystede paa Hovedet og sagde: "En kort Opsættelse, maa-
ske til større Grusomhed!"

Thoughtwell kom just tilbage fra en Udflugt, som han havde gjort i det Indre af Landet; han blev ikke lidet forstrækket, da han erfarede sin Vens Ulykke. Dage henrandt, Bagten blev regelmæssig afløst, men ingen Afgjørelse fulgte, og den quælende Uvished om Fremtiden blev næsten til dobbelt Dødsstraf. Englænderen turde vel gaae ud, men man iagttog ham nøie; han bragte steds- ny Beviser paa Dictatorens forfærdelige Voldsomhed, paa den mørke Strængthed, de tyranniske Forholdsregler, han overgav sig til, efter den sidste opdagede Sammensværgelse. En Hund havde givet ad hans Hest; strax blev en stor Hundefjagt besejlet, ved hvilken Soldaterne endog trængte ind i det Indre af Husene, for at slagte de arme Dyr. Hans Hest var bleven skyt for en gammel Tønde; Besidderen af Huset, udenfor hvilken den havde staaet, blev kastet i Fængsel. Men den frygteligste Forholdsregel var den Plan, at forsyne Ufuncion med brede Gader istedet- for de mørke, snævre Gader, hvori Forræderi og Oprør kunde finde Smuthuller. Dictatoren trak lige Linier; hvad der stod i Veien blev revet ned, men sjældent noget Nyt opbygget, saa at Staden snart fik Udseende af en stor Ruin.

Don Jose Artigas havde imidlertid faaet den Befaling, at afgaae til Curuguaty, hvor Dictatoren havde anvist ham et Huus samt Ager og Eng, tillige med et maanedligt Gehalt af tre og tredive Piaastre, hvilket han

havde havt i tidligere Lider, som spansk Jægerlieutenant. Det vilde være langt fra at male den rystende Scene, da Donna Maria gjenkjendte Gjenstanden for hendes Ungdomskjærlighed, da hun lagde Juan, Frugten af deres Forvildelse, til hans Bryst.

Oldingens vilde Hjerte smeltede ved Synet af den Glendighed han havde forarsaget, og Historien siger, at han for Fremtiden tragtede efter at forsone sit frygtelige Livs svære Forseelser, at han var blevet en Fader for de Fattige, og udøvede alle de Dyder, der ellers havde været ham fremmede.

Flere Uger vare allerede henrundne, da nærmede en Ordonanz sig Huset, hvor Alvaro ventede Dictatorens Bestemmelse. Unglingens Mandedræt standsedes, han greb sine Kammeraters Hænder og de tre Mænd ventede tause Skjæbnens Bud. Han traadte ind og overrakte Papirer. Hvorledes blev Alvaro til Mode, da han fandt — et Pas for sig til Buenos Ayres med Skibet Gonzalo Montiel! — Thoughtwell og Troll havde hver faaet et lignende.

Da faldt de Befriede i hinandens Arme og Thoughtwell raabte: "Nu Gammel-England for stedse! I ledsager mig Begge, Alvaro finder der en værdig Løbebane og I, Troll, kan i mit Stutterie dressere Heste efter Hjertenslyst eller ogsaa trainere dem til Væddeløb. Men fordømt! Nu er der en anden Tyran i Banda Oriental, han vilde endnu gøre min Samling fuldstændigere. Hvorledes faaer jeg hans Portrait?"

"Jeg synes, I skulde lade det være!" raabte Troll.

Engländeren rystede eftertænkksom paa Hovedet.

Det var en forunderlig Aften, Solen sank i den skyfri Nedgangs guldrøde Flamme, paa Høiene vaiede Palmerne og Cederne, hurtige Piroguer gjennemstjære Strømmen, overalt munter Lyst! Alvaro stod paa Skibets Jordæft, som var ham derfra, hans Blik frydede sig ved det henrykkende, skønne Landskabsbillede.

"Hvor lykkeligt kunde Mennesket være her!" tænkte han ved sig selv, "hvor lykkeligt vil det engang være, naar Friheden, dets medfødte Ret, bliver det til Deel."

"Det er meget underligt," sagde Troll, der var traadt til med Thoughtwell, "at saa mange af Selskabet, der reiste hertil, igjen ere trufne sammen."

"Ogsaa et Indfald af den gamle Tyran," svarede Thoughtwell, "see der den fromme Magdalena, som han har givet os til Selskaberinde."

Det var virkelig Beate, som paa Dictatorens Befaling, hvem hendes Virken mishagede, blev bragt over Grændsen. Hun indlod sig ikke paa Noget i Dag, men gik knarborn af Beien for sine gamle Bekjendte.

"Min stakkels Ritmester har maattet holde her," udtrede Troll med udtryk af en oprigtig Medlidenhed.

"Hvorledes forstaaer jeg det?" spurgte Alvaro.

"Han blev skudt igaar, ligesom alle de andre Fangne af den saakaldte Sammensværgelse;" svarede Troll.

"Grindrer I endnu," spurgte Thoughtwell, "hvorledes den gamle Kaiman opslugede Eders Handske paa Hdreisen? Jeg er ikke stærk i Allegorier, men her ligge

de temmelig nær. Vær glad, at I er undgaaet den gamle Kaimans Bid." Han pegede paa det fiernt i Aftenduftten henspindende Afjunction. "Ederes stakkels Juan havde ikke saa ganske Ilret med sin Frygt."

Alvaro tænkte paa Alt hvad Troll havde fortalt ham og sukkede; hans Blik foer iveiret til den døende Himmel — der tindrede Sydens Kors.

Bernd von Guseck.

I m u l e t t e n .

Adelbert Reinhold, den skønneste Yngling paa Universitetet, den dueligste Fægter, Rytter og Dandsler, Professorerens Yndling, vilde efter fuldendte Studier drage hjem i den kommende Paaskeuge, da han Aftenen før sin Afreise erholdt følgende Billet:

"Min Herre!

Skulde De i dette Dieblik være uden Forretninger, saa udbeder Undertegnede sig Deres Nærværelse paa en Time.

Baron von Usbeck."

Adelbert fulgte strax Kjelbersvenden, som havde bragt ham Billetten, i Gjæstgivergaarden, hvor han traadte ind til den Fremmede. En aldrende Herre traadte ham venlig imøde, mønstrende ham nogle Dieblikke, derpaa sagde han: "Jeg har af flere Professorer hørt saa meget Godt

om Deres Talenter og Kundskaber, at jeg har besluttet mig til, naturligvis dersom De giver Deres Samtykke, at stille min unge Neveu under Deres Opsigt paa hans forestaaende Reise til det skønne Italien og det sydlige Frankrig."

Adelbert glødede af Glæde og kunde ikke strax finde Ord.

"Deres Stilling skal blive saaledes, at De sikkert vil være fornøjet med mig. Min Neveu vil vist gjøre Dem nogle smaa Befingelser, men de ere ubetydelige."

"Herr Baron," svarede Adelbert endelig, "mit varmeste Ønske bliver tillige opfyldt, naar jeg modtager Deres ærede Tilbud."

"Godt, saa vil jeg vise Dem min Vildbasse." Med disse Ord aabnede han en Sidedør, og et ungt Menneske traadte ud, hvis funklende Dine forraadte stor Vilddhed, men et vis Træk af Sagtmodighed, i det virkelig skønne Ansigt, der var mærket af en lang Skramme, formindskede igien Ilden.

"Her er Din ledsager, kjære Carl," sagde von Usbeck.

Rask rakte denne Adelbert sin Haand og sagde: "Vi ville nok blive bekendte med hinanden, og vore smaa Særheder ville ikke forstyrre os." Adelbert blev for første Gang i sit Liv forlegen, dette bemærkede den unge Baron og tilføiede hurtigt: "Gjør dem færdig, thi allerede i Morgen Kl. 7 reise vi bort, og underveis kan vi tale mere om vore smaa Antiggender! — Johann!" raabte han vendende sig om.

En flink Knøs kom.

"Det er min Tjener!" sagde han og gjorde et Bue;
 "Imorgen sees vi igjen!" og forsvandt med Tjeneren i
 Siderørelset.

"Min Neveu," begyndte Baron von Usbeck til den
 forlegne Adelsbert, "er noget vild, men har et godt
 Hjerte, og jeg haaber, De vil lære at agte og elske ham.
 Utsaa i Morgen Klokken 7."

For ny Hovmester kom hjem med forskjellige Fø-
 lelser. At gjøre Reisen til Italien og Frankrig, havde
 stedsse været hans Drøste, nu var det opfyldt; men den
 unge Baron syntes, uagtet al sin Ungdom, at gjøre en vis
 Pretension, at lade Adelsmanden kigge for meget frem,
 og at ville behandle ham, som en sædvanlig Ledsager,
 lige som man antager en Tjener — dette var ham ube-
 hageligt. Han foretog sig derfor, strax imorgen at ud-
 forske Alt, i hvilken Dvalitet han skulde reise med og da
 ikke at vige nogen Haarsbred derfra.

Om Morgenens sad Baronens og hans Neveu allerede
 ved Frokosten og nødde Adelsbert til at sætte sig hos dem.
 Snart blev han snaksom og Possillionen havde allerede
 blæst to Gange, da man stod op for at tage Afsted fra
 Baronens.

"Min Neveu vil overgive Dem Kassen," sagde Ba-
 ronen, "indskrænk Dem ikke, er Kassen tomt, vil Berler
 igjen fylde den."

Begge sadde i Begyndelsen ganske stille i Vognen,
 undertiden tilkastede de hinanden flygtige Blikke, men In-
 gen vilde gjøre Begyndelsen med at tale.

"Taler De Italiensk?" spurgte Carl endelig.

"Gaa temmeligt," svarede Adelsbert.

"Det er jo guddommeligt!" raabte hiin, "hvad kan De ikke? At De kan Fransk har jeg erfaret, ogsaa at De kan ride, fægte, dans, som en Gud — men kan De ogsaa styde?"

"Min Fader er Forster, Herr Baron, og hjemme har jeg som Dreng allerede skudt mine Spurve."

"Nu, saa vil De beskytte mig i Nøden, thi oprigtig sagt, styde kan jeg ikke."

"Her til Venstre stikker to ladte Pistoler og her ligger min Hirschfænger, Waaben, som i Italien ere meget nødvendige. — Har De allerede en Reiseplan?"

"Nei!" lo Carl, "det overlader jeg til Dem. Men hvor det behager mig, der blive vi i lang Tid, mere har jeg ikke at indvende i Forveien."

En Pause.

"De er mig for stille, som Student," begyndte Carl igjen, "eller vandre maaskee kjærlige Grindringer om fortryllende Skjønne forbi deres Sjæl?"

"Ingenlunde. Jeg var virkelig allerede nu i det Land, hvor Citronerne blomstre og Guldorangerne gløde."

"Kjender De den Sang, saa beder jeg Dem nu at recitere den for mig, da jeg mærker vi kjøre i Sandet."

Adelsbert smilede og adlød.

Baronen var stille, men et sagte, undertrykt Suk rev ham hurtigt ud af sin Stemning, og høit leende raabte

han: "Herr Reinhold! De taler med saadan Følelse, som om den Elskede havde sadt ved Deres Side!"

Uvillie formørkede saa Dieblikke den unge Mands Pande og han sagde: "For at undgaae enhver Mistanke, skal jeg aldrig lade mine Følelser blive lydelige for Dem."

"Nei, ved Gud, kjære Reinhold!" raabte Baronens blød og rakte ham sin Haand, "jeg har ikke villet krænte Dem! — Fæld kun ikke for tidlig Dom over min Charakter, jeg haaber, at vi ville lære at kjende hinanden."

Denne omme Hengivenhed formildede Adelsbert og snart var den tidligere Harmoni igjen tilveiebragt.

I Triest blev Keiserens Fødselsdag høitideligholdt. Et stort Bal skulde gives. Baronens vilde besøge dette og Begge kjørte derhen.

Adelsberts Apollostikkelse var almindelig paafaldende, og de skønneste Damer trængte sig omkring ham. En Grevinde M. en sand Juno, havde især sluttet sig til ham. Begge dandsede til Beundring og Adelsbert var saa meget hos den elskværdige Grevinde, at han ganske forglemte sin Baron.

Det var Midnat, da han førte Grevinden til Bognen, og fik en Indbydelse af hende til næste Morgen. Men Baronens var allerede hjemme for flere Timer siden. Han ilede i Hotellet, men Baronens sov allerede.

Om Morgenens ved Frokosten kom Baronens meget bleg. Reinhold spurgte strax efter hans Befindende, og

hvorfor han, uden at sige ham Noget, havde forladt Ballet tidligere.

"Jeg danser ikke godt, havde hellerikke stor Lyst dertil, og Dem vilde jeg ei forstyrre, da De var saa meget beskæftiget med den skønne Grevinde M."

"Det er en yndig Dame, jeg skal ogsaa besøge hende i Dag," svarede Adelbert.

"De vil gaae derhen?"

"Bestemt! Allene for at holde Ord, maa jeg."

"Saa gaae og fortæl mig Deres Eventyr, hvis De kan"

"Hvis jeg kan?" spurgte Reinhold overrasket. "Skulde jeg maaskee være istand til at begaae noget Usømmeligt, som jeg ikke igjen kan fortælle?"

"Gaae De kun," lo Baronen. "Forførelsens Veie ere mange, som man ikke kjender i Forveien! — De seer forundret paa mig? Min Lærer og vor værdige Præst have fortalt mig meget, og Bøger have gjort mig fuldkommen klog."

"Saa bevar De denne Skat, thi i Italien behøver en ung Mand Fasthed."

Reinhold gik og — kom først tilbage om Eftermiddagen.

Baronen var gaaet ud, hed det. Først henimod Aften hørte han ham gaae op og ned i sit Værelse. Han gik over.

"Aha! Herr Reinhold!" kom han ham leende imøde. "Hvad bestiller den skønne Grevinde?"

"Det er i Sandhed en yndig, en forførist Dvinde! Hun vil bede Dem om, at vi vilde ledsage hende til hendes skønt beliggende Slot."

"Ønsker De det?"

"Jeg kan her ikke nævne mit Ønske."

"Mig er det ligemeget, det behager mig saa heller ikke her."

Paa Bordet laae en gylden Kjæde, ved samme hang en Medaillon.

"Tor man see den?" spurgte Adelbert smilende.

"Med Fornøielse."

Adelbert saae Portraittet af en Pige, smykket med overjordisk Skønhed, men førend han endnu havde betragtet det nøiere, sagde han ikke uden Spot: "derfra kommer altsaa Reglerne fra i Morges mod Forførelse! — Men i Sandhed, Yndigere saae jeg aldrig."

"Men Grevinde M.?"

"Ved Gud! Hun taber mod dette Ideal af qvindelig Skønhed! Herr Baron, nu er jeg sikker for Deres Person, hvis denne qvindelige Engels Hjerte slaaer for Dem."

"De er i Ekstase, min Herre, denne qvindelige Engel er min Søster Amalie."

"Deres Søster?" spurgte Reinhold bestyrtet.

"De bliver jo forstræffet deraf."

"Jeg tilstaaer," stammede han, "jeg — havde jeg vidst at denne Frøken Søster —"

"Saa havde De tlet stille med Deres Roes!" lo Carl.

"Jeg havde ikke igjen ladet mine Følelser blive lydelige," svarede Adelsbert, hvem Baronens latter mis-
hagede; men endnu stedsse opslugede han de himmelske
Træk.

"De indseer altsaa, at jeg ikke kan bruge dette som
Amulet," sagde Carl, overhørende Svaret, "jeg søgte af
Kjedsommelighed i min Ruffert og ærgrede mig, at dette
unyttige Stykke var kommet med paa Reisen, og lod det
forglemte ligge her."

"Unyttige Stykke?" brummede Adelsbert.

"Vil De tage det i Forvaring for mig, saa være det
anbetroet til Deres Omsorg."

"Jeg skal omhyggelig bevare det."

"Skal vi i Morgen kjøre med Grevinden?" spurgte
Carl ligegyldig.

"Jeg meente, at vi skulde reise bort i Morgen
tidlig."

"Skal stee, men — jeg maa lee igjen, om de end-
ogsaa bliver vred — det synes, at min Søster har virket
paa Dem som en Amulet."

Adelsbert glædede og sagde: "Det Skjønne har den
Kraft, at trække den der føler og skatter det, som en
Magnet til sig, Herr Baron; og var det end en Dron-
ning, jeg tilstaaer oprigtig, dette Maleri har virket saa-
ledes, at jeg ikke formaaer at see Grevinden igjen."

Begge bleve tause medens Johan serverede Bordet;
tause satte de sig ved Bordet. Adelsbert fattede sig ende-

lig og begyndte en Samtale, men Baronen blev stille og spiste kun lidt.

"Kjære Reinhold;" sagde han endelig, efter at man havde reist sig, "vi ville snart lægge os til at sove, men jeg maa endnu skrive et Brev til Onkel! — God Nat!"

I Florenz besøgte de mange Selskaber, og Carl blev beundret, trods sin Skramme. Billetter til hemmelige Rendezvous støl hid fra alle Steder.

En Aften kom Reinhold hjem fra en tydsk Maler. Baronen var ikke der. Han kaldte og udspurgte Tjeneren.

"Herr Baronen har faaet en Billet og er derpaa fjørt bort," var Svaret.

"Hvorhen?"

"Billetten maa endnu ligge i hans Bærelse."

Reinhold ilede derhen, fandt Biletten og læste i det italienske Sprog:

"Signor!

Hvis I ikke frygter for at nyde en behagelig Aftenunderholdning, saa kom i Villaen til Eders Marchese Laura."

"Det var uflogt," raabte han, ilede til sit Bærelse, kastede en Kappe over sig, stak to Terzeroler til sig, hang en Piæschfænger om, og lod sig føre til Nærheden af Villaen. Der steg han ud og sendte Vognen tilbage.

I Villaen brændte Lys, men Alt var stille, han skjulede sig bag de høie Pinier, som beskyttede den.

Efter lang Tid horte han Larm bag sig, trækkende sig tilbage bemærkede han to Karle, som nærmede sig hans Skjul.

"Han maa her forbi," sagde den Ene.

"Han skal ikke pines længe!" svarede den Anden.

Reinhold skjælvede af Forbittrelse, han vidste ikke om han skulde blive skjult eller brænde løs.

Nu bevægede der sig Lys i Villaen, to Personer kom til Døren. Det var Baronen og Marchesen. Baronen tog høit Afsted og gik. Reinhold havde kun de paa Steden lurende Banditter for Die og — i det Dieblis, da den letfjindige Baron nærmede sig, og Banditterne snege sig efter ham, trykkede han af paa den Ene, der ogsaa strax styrtede til Jorden, den Anden flygtede, og Baronnen sank i sin Redders Arme.

I Villaen blev Larm. Tjenerne kom med Lys. Man fandt den blødende Bandit og Baronnen, som endnu ikke var kommet sig af sin Skræk, i Adalberts Arme.

Begge maatte nu ind i Villaen.

"Altsaa uden Dem, fjære Reinhold, var jeg ikke mere!" raabte Baronnen ude af sig selv.

"Men, Herr Baron, hvorfor har De udsat mig for denne Angst, og gaaet ud om Aftenen uden ledsagelse?" spurgte Adalbert.

Marchesen, en skøn Dame, firerede den unge Mand

og sagde: "Min Herre, Herr Baronen kan ikke belønne denne Gjerning, han maa evig blive Dem taknemmelig."

"Min Gjerning var Pligt."

"Men hvorfor ledsagede De ikke Baronen?"

"Herr Reinhold var ikke hjemme," faldt denne ind.

"Jeg var hos en tydsk Maler."

"Hvad lod De male?" spurgte Carl hurtigt.

"Jeg maa tilstaae det, her seer De."

"Min Søster!" raabte Baronen.

"Jeg vilde, naar jeg engang skal skilles fra dem, dog beholde Noget til Erindring, og Broderens ædle Træk vil da bestandig staae for mine Dine."

"Kjære Reinhold," sagde Carl meget blød, "jeg beder Dem, giv De mig dette Billede, og behold mit med Kjæden."

"Troer De, at hiint er mig mere værd, formodelst den gyldne Kjæde."

"Det troer jeg ikke, men giv De mig det, jeg vil sende det til min Søster, da det er malet i Italien."

"Paa denne Maade meget gjerne."

Marchesen havde imidlertid ladet spænde for sin Vogn, man tog Afsked, og Adelsbert maatte love, snart igjen at vende tilbage med Baronen. —

Fra den Tid af blev Baronen, som forandret mod sin Ledfager; blid og uden at gjøre Forskjæl mod hinanden, vare alle Adelsberts Ønsker ogsaa hans.

Snart forlode de Italien og reiste til Marseille, men Baronen viste stedse en tiltagende Ilro, der blev saa

synlig, at Adelbert endelig maatte mærke den og spurgte ham om Karsagen.

"Det maa være Længsel efter Hjemmet!" sukkede Karl.

"Og det siger De mig først i Dag? Vi vende strax tilbage."

"Nei, De maa endnu see de Stæder, som De ønsker."

"Nu vil De ikke mere blive mig saa interessant."

"Gode Reinhold, havde jeg dog blot tiet stille."

"Gode Baron, jeg havde dog erfaret det."

Kort, man reiste tilbage til Tyskland. Baronnen sit igjen sit glade Lune og jo nærmere man kom hans Slot, jo mere levende blev han, ligesom Adelbert ordknappere og stille.

Om Aftenen kjørte man endelig ind i Slotsgaarden; den gamle Usbeck kom dem venlig imøde, og omfavnede endog den stille Reinhold.

"Hvor er min Søster?" spurgte Karl.

Det gennemfoer Adelbert som Tebergysen.

"Da vi ikke bestemt vidste Din Ankomst, saa er hun paa nogle Dage kjørt til Fru von K.

"Saa vil jeg hente hende i Morgen, der er jo kun faa Mil derover," sagde Karl.

Den næste Morgen tidlig var den unge Baron allerede borte. Usbeck underholdt sig med Adelbert og den Sidste tilstod ham, at han frngtede for den nære Afsked fra Karl.

"De har studeret Camera lia, maaskee lader der sig gjøre

Noget for Dem i vort Land. Tænk derfor ikke nu paa nogen Afsked."

Genimod Middag kom en Bogn kjorende, Adelberts Hjerte bankede høit, han skulde nu see Originalen til sin Amulet.

Den yndige Amalie traadte ind med qvindelig Skjönheds Trylleri. Hoi Carmin farvede hendes Kinder, da hun nærmede sig den skjonne Adelbert, der fandt hende langt skjønnere end Maleriet.

Hun rakte ham Haanden og hvilede med sænket Blik: "Min Broder har fortalt mig saa meget Godt om Dem, at jeg ogsaa føler mig forpligtet til hjertelig at takke Dem."

Han kyssede taus hendes Haand.

"Min Broder," vedblev hun, "har befalet mig at hilse Dem som Søster, og jeg adlød villig."

Amalies skjonne Purpurmunds Aande berørte nu Adelberts Læber, og et Kys gjennembævede Unglingen.

"Men hvor er Karl!" afbrød Baronens Scenen.

"Han er blevet, og vil først komme igjen i Morgen, man vilde ikke slippe ham, han maatte fortælle om sin Reise."

"Froken Emilie vil vel ikke lade ham slippe."

"Saaledes er det."

"Og det har han fortiet mig!" sagde Reinhold smilende."

"Vi ville straffe ham derfor," faldt Amalie ind. Men tilgiv, ved Bordet sees vi igjen."

Hun svævede bort. Reinhold sukede stille, foer med Haanden over Ansigtet og vilde tale til Baronen, men denne forlod ligeledes Bærelset.

"Nei" raabte han høit, "jeg maa hurtigt forlade dette Slot, hvis jeg ikke skal fortæres i mine egne Flammer"

Bed Bordet kunde Reinhold ikke vende sine Bine fra Amalie, den ellers saa muntre Ungling, var stille, medens Amalie næsten alene underholdt og ofte kastede sit flammende Blik paa Raboen.

Efter Bordet førte hun ham i den yndige Slots-
hauge og viste ham sine Yndlingspladser.

I et lille Tempel paa en Bakke, toge de Sæde.

"Fortæl mig nu noget om Italien, omendstjondt jeg veed meget af min Broder, men af Dem vilde jeg ogsaa høre Noget."

Reinhold begyndte at skildre og med Ild. Ved en Pause spurgte hun "Kjender De Sangen af Göthe? At jeg har endnu ikke kunnet faae den!"

Reinhold declamerede den med al Følelse.

Amalie saae paa ham med dæmrende Bine, hvori der laae en Himmel af Salighed, hendes Blik mødte hans. Da sprang han op, som truffet af Lynet og dybt greben af sine Følelse raabte han: "Ak, Alt er kun en Drøm!"

"Vil De maaskee føie nogle Linier til i mit Brev til Carl," sagde Amalie bevæget, "jeg sender et Bud til ham, som i faa Timer vil være tilbage igjen."

"Ja det vil jeg."

De gik tilbage til Slottet og Reinhold skrev:

"Dyrebare Baron!

Kom tilbage, det drager mig med vældig Kraft til mit Hjem, jeg maa skilles fra Dem.

Naar De troer at være mig Tak skyldig for Deres Livs Redning, saa vil jeg modtage den og bede Dem, at De iler tilbage og afskediger mig. I det Fjerne vil jeg evig, evig tænke paa Dem."

Brevet gav han forseglet til en Tjener for at indhændige Frøken Amalie det, og gif derpaa langsomt ind i Haugen til Templet. Der hørvede han Armene iveiret med vaade Dine: "Jeg har seet Italien, mine Dnskers Maal, og vender for stedse nlykkelig tilbage! O, var jeg blevet i mit Fædreland!"

"Reinhold!" raabte en blid Stemme."

Han saae sig om og kjendte Carl, indhyllet i en Kappe.

"Ak Herr Baron!" raabte Reinhold smertelig og sank i hans Arme.

"Hvad feiler Dem, min dyrebare Reinhold?" spurgte denne meget rørt. Kappen var faldet af, endnu holdt Baronens Arme ham omslynget, "hvorfor vil min Reinhold flygte for mig?"

Adelbert reiste sig af Omfavnelsen, men blev endnu staaende med opløstede Arme, som en Billedstøtte for ham og raadte endelig: "Gud, Frøken Amalie!"

Hendes Arme hørvede sig igjen, og smilende i Taarer spurgte hun: "Kjender Reinhold ikke mere sin Carl?"

"Amalie? Carl? Hvorledes er det da?" raabte Reinhold i høieste Overraskelse.

"Din Carl, forvandlet i Din Dig evigt elskende Amalie, staaer for Dig!" raabte hun.

Og Reinhold sank igjen i hendes Arme, — i Poplerne hvidskede det sagte om Kjærlighed, og de Elskende vare hævede over denne Verden.

"Ak, min Frøken! er det dog ingen Drøm?" raabte Adalbert, først fattende sig.

"Elskede, sæt Dig hos mig og hør mig, siig saa om det endnu er en Drøm," sagde Amalie, pegende paa Sophaen.

Jeg havde seet Dig paa Universitetet, hvorhen jeg var reist med min Onkel for at besøge en Slægtning. Min Beslutning stod fast, Dig eller Ingen. Min Onkel saae min Kamp, jeg syntes at visne hen, saa at han endelig brugte Alvor og jeg maatte opdage ham min Hemmelighed. Vi besluttede at prøve Dig, efter at vi havde hørt den skønneste Roes af alle Professorerne og Indbyggerne. Paa den Efterretning, at Du vilde forlade Universitetet, reiste vi hurtigt derhen, og jeg fik det dumme Indfald at iføre mig mandlig Dragt, thi jeg vilde nu ogsaa prøve Dig i Kjærlighed; hvad Kraft det har kostet mig, vil jeg ikke fortælle. Men Du blev mit Maleri tro og derfor skal ogsaa den meest trofaste Kjærlighed belønne Dig!"

Raser = Sykke.

1.

Na Nysgjerrigheden, ved de for faa Aar siden stedfundne tumultuariſke Optrin i Brunsvig, hvor ſen utaalmelig Folketob beſtormede Slottet og ødelagte Meget af Værdi, fandt ſin Regning ved i de følgende Dage at betragte det Ødelagte, blev, blandt de i denne Henſigt Forſamlede, en ung Pige temmelig høiroſtet. Hun traadte op, ſom en Forſægterinde af Ret og Orden; dadlede uforfærdet, at man udlod ſit Raſeri paa uſkyldige Ting, ſom Spiele, Malerier og deſlige, og meente at man derved meget ſua-rere ſkadede en god Sag, end befordrede den. Hun talede ſom et Barn, men meget yndigt. Hun var meget ung, og ſyntes at være en Barnepige, thi hun havde et ſkjønt Barn paa den høire Arm, den venſtre ſtrakke hun demonſtrerende ud. Den opſtaaende, lille Næſe og de høit ſpidſede Læber tydede hen paa hiin barnlige Maivitet, ſom blander ſig i Alt; men et Par mørke, aandfulde, af ſkjønt tegnede Bryn overſkyggede Dine, og hendes Maade at udtrykke ſig paa, vidnede om dyb Følelſe og et ſjældent, uforfærdet Sind.

Tilfælde, hvor der gives at ſee, at iagttagte, benyttes foruden den Nysgjerrige og Gladdervorne, der ſamler ſig Stof der, ogſaa af Psychologen, fordi der gives Anledning til mangan et træffende Sjælebillede. Saaledes kan man

kalde en ung Maler, som ved sin Kunst ikke drog stor Gevinst for sin Bors, men desto større for sin Jagttagelsesgave og Dømmekraft. Han stod ogsaa blandt hiin Hob, og den unge, opvakte Pige fængselede især hans Opmærksomhed. Han udkastede derfor flygtigt hendes Billede; men da dette Tilfælde gjentoges nogle Dage efter, og Barnepiger, naar de slendre om uden Opsigt, gjerne indfinde sig ved en Samtale, saa traf ogsaa vor Maler den unge Talerke flere Gange og havde Tid nok, til at give sin flygtigt udkastede Skizze, en træffende Lighed. Han vandt nogen Forkjærlighed for dette Billede og udmalede det senere med megen Flid. Da det smukke Barn nu stod saaledes, med det endnu smukkere Barn paa Armen, med den anden udstrakte Haand, der lige saa vel kunde være hævvet til Betsignelse som til Daddel, kom han paa den Tanke, at omgive det med en Glorie, der syntes at lyse ud af hende selv, og saaledes forvandle Billedet til en Madonna. En ung Piges nette, borgerlige Klædning, havde han ladet hende beholde uforandret; dette gav Billedet en forøget Originalitet.

Sine ulroligheder i Brunsvig havde opholdt ham her, thi han var af de Misforstaaedes Mening; ifølge hans ungdommelige Alder, hans fri Kunst og den Livs-
 Anfæktelse, som denne gav den. Derfor bestjæftigede Sagen ogsaa hans Tanker og Følelser meget mere, end det artige Billede, med hvilket han ved denne Leilighed berigede sin Mappe. Først senere, da han med Flid og Forkjærlighed udmalede det, fik det egentlig Interesse for

ham. Han undrede sig nu over sig selv, over at han ikke havde søgt at gjøre Originalens Bekjendtskab — en Bebreidelse, som Malere, der opspore noget smukt og opnaaeligt, ellers ikke let have Marsag til at gjøre sig — og var tilfjends, i næste Aar at indhente dette, idet den vellykkede Copi let vilde bringe ham paa Spor efter Originalen.

Smidlertid tiltrak Billedet ham mere og mere; det opvakte hans Phantasi til en særdeles Hoiagtelse for samme. Han lod det indfatte i et Goutteral, viste det ikke til Noget, ja foreskrev sig endog bestemte Søn- og Heligdage til sin egen Betragtning deraf, og opflammede ved foreskrevne Faste Velbehag til Længsel. — Han var i Begreb med at gaae til St. Petersborg, og havde paa sin Reise derhen den Fordeel af sin selvskabte Helgeninde, at den førte ham uforkrænket forbi mange Klipper, som desværre true unge Mænd i store Stæder.

Det Onske, som har drevet og endnu driver saa Mange til en Fart over Østersøen, nemlig, at forvandle russiske Papirer til tydst Sølv, var ogsaa hans Bevegrund. Han var ogsaa en tom Pung til Ruslands Reiserstad; han haabede ogsaa om kort Tid at bringe den fyldt tilbage. I kort Tid — thi, som sagt, i næste Aar vilde han igjen være i Brunsvig. Han havde, efter denne Beslutning antaget en for Kunstnere ellers ikke eiendommelig Egenkab, han var blevet sparsom, endog gjerrig. Kort, han vilde om et Aar igjen være i Brunsvig, og komme ri-

gere end han havde forladt det. Og derpaa? — derfor gjorde han sig endnu ikke Regnskab.

2.

En stor Deel af den høiere, russiske Adels vaklende Formuestilstand er vel ikke bekendt i Udlandet, hvor de optræde glimrende, men meget godt mellem dem selv. Enhver Adelig veed, at Andre, der ligesom han hører til første Klasse, lige saa ofte komme i Klemme, som han selv; at næsten Alles Godser ere forgjældede og pantsatte, at deres Solv til bestemte Tider kommer i Laanehuse, at deres rige Husegeraad og Eqpipager tildeels ere ubetalte. Men Enhver lever uhindret saaledes, som om Alt dette til enhver Tid og ubetinget stod til hans fri Raadighed. Ingen generer den Anden med den mindste Hentydning, at han vel veed, hvorledes det staaer med ham, Enhver haaber samme Diskretion af den Anden, og den bliver ham til Deel. Der slutter sig en taus Forening mod udenlandske Kunstnere, Kjøbmænd og Haandværkere, som vel beregne deres Bærker, Barer eller Arbejder til hine for uhyre Priser, men undertiden ikke har andet derfor, end at fylde deres Conto = Bøger med grevkelige og fyrstelige Navne. Denne Skinbygning af en uhyre Rigdom hos Alle og Enkelte, holder dog sammen, som ved hemmelig Fjederkraft. En støtter den Anden, Ingen falder, saa længe ikke Een vakler og selv da holder Kredsen sammen, naar de Dvrige hurtigt rykke nærmere.

Det er ikke længe siden, da en af de betydeligste Stjerner faldt ud af hiin Lysekrands. Der gaves sjældent en større Mester i den Kunst, deels at forvandle den Rigdom han virkelig besad, deels den han ved et lykkeligt, optiſt Bedrag endnu syntes at eie, til Støv, end Grev Potischeff. Hans Maal var, at eie det Skjønneste; dog for tidligt fløvet for egentlig Nydelse, var Ideen, at besidde det, kun det der endnu gav ham Nydelse. Det fuldkomne Forsald af hans Indre viste sig afstrækkende i hans Udortes. Desuagtet holdt han sig længe og blev længe holdt, just fordi hans Huus og Eiendom ved hiin Stræben efter det Skjønneste og Bedste, ved hiin Driftighed at forskaffe sig dette for enhver Pris, igjen blev en Nydelseskilde for Andre, der vare lige saa lystne, men gik til Værks med mere Besindighed.

Endog med sin vidunderlige skjøne Gemahlinde havde Potischeff kun givet sig, just fordi hun var saa skøn, og i enhver Bæddestrid om det gyldne Æble ubetinget vilde have erholdt det. Han vilde kun, at den Skjønneste Kone i hans store Fædreneland skulde kaldes hans. Hun var, fattig men af meget betydelig Familie. Fra et Kloster, hvori hun var opdraget, gik hun ungdommelig, aanderig, siintfølende — vant til Kjærlighed, behøvende den, over i hans urene Hænder. Verden ventede en Forandrung i hans Levnet, ved hans Forbindelse med et saa udmærket Væsen, men maatte kun beundre den udmærkede Kulde, hvormed han begyndte og fortsatte sit Ægteskab. Ligesom han kjøbte Kunstsager for uhyre Priser, kun for

at være den der elede dem, der kunde elske dem, og derpaa ikke agtede dem videre, saaledes var hans Giftermaal kun en Tilgængelighed-Akt, ikke Glæden ved et sandt Gode. Der gives ingen Besiddelse uden Glæde derved; hvo som ikke har denne, har hellerintet, hvor riig han endog er.

Enhver beundrede den unge Kones Holdning i den farlige Stilling, saalænge hendes Gemahls Rigdoms Glædemasse holdt sammen, og gjorde hendes Huus til den første af de høiere Cirkler. Ilden en Haand, som understøttede hende — her udsat for den meest afstrækkende Egegylighed, hist for den meest udmærkede Hjelptelse, gav hun ikke Anledning til den ringeste Formodning, til den mindste Anekdote. Endnu mere beundrede man hende, da hendes Gemahls Skat, som man troede uhyre, var ødelagt, og dens fordums Besidder, hvem Intet var blevet tilovers, trak sig tilbage i et Kloster, for, som engang i Overmod, at skuffe Verden ved en exemplarisk Ydmyghed. Dyfende Hænder udstrakte sig nu, for at opfange den endnu unge og sjældne Kone ved sit Fald fra jordisk Storhed. Hun undgik, med en Besindighed, der var langt over hendes Alder, enhver Bistand, trak sig tilbage til et meget lille Gods, som tidligere havde tilhørt hende, og syntes der at have fundet de Vises Steen — Rolighed efter Storm og Tilfredshed.

Til en anden Skattering af den russiske Adels, til de mindre Glimrende, men mere Værdifulde, som der ogsaa gives, hørte Grev Plessy. Indtil sit Livs Middelalder havde han staaet i Krigstjenesten, gjort mange Feldtog

med, leed af mange, endnu smertende Saar, undveeg derfor de høiere Selskaber og deres Venner, men levede dog i Hovedstaden, hvor det Skjønne og Gode fra mange Lande flyder sammen, og aldrig lader den søle Kjedsommelighed, som forstaaer at agte den. Alligevel plagedes han af Hypochondrie, denne, et fra Bevægelse til Rolighed fortsat Livs mørke Ledfagerinde. Med et af Naturen velvilligt Hjerte søgte han ved Bevidstheden om gode Handlinger at møde denne. Han anvendte sin, mere middelmaadige end store Formue, fornemmelig til at opsoege unge Kunstnere, som ofte kun paa god Lykke, uden Anbefalinger gaae til St. Petersborg, og fandt han dem værdige, saa understøttede han dem.

Det er ofte Tilfældet, at et betydeligt Talent, fordi det er uanbefalet og uden Kundskaber om, hvorledes man kan anbefale sig, søger Wei, men bliver overseilet af Uværdige, som kjende hiin Kunst, og maa igjen med tomme Hænder forlade den Guldgrube, hvoraf de tænkte at fylde deres Lommer. — Grev Plessy indfandt sig ofte ved Gallei-Havnen, naar Dampskibene fra Kronstadt førte ny Ankommende, som gjorde Fordring paa Anerkjendelse, Ansættelse eller Bytte til den store russiske Keiserstad. — Dvølse, der i alle Ting gjør Mesteren, gav ham ogsaa her den rigtige Maalestok. Han saa ogsaa en os allerede bekjendt Maler, Bruno heed han, lande og træde op paa Strandbredden, erkjendte sig om en Fører, og magtig greben af det ny, herlige Syn af den skjønne Stad, af fremmede Død og Skikkelser, alligevel ikke at gjøre et

Skridt fremad. Et barnligt, fromt Træk i den blomstrende, sunde, unge Mands Ansigt, indtog Greven hurtigt for ham. Han tilbød ham i godt Lyds fin Drosche. O, hvilken yndig Musik for den, der lander ved en fremmed Strandbred, naar hans Fædrenesprog hilser ham.

Man var endnu ikke kommet til Peter den Førstes Billedstøtte, førend Plessy allerede vidste, hvad han forlangte at vide, at den unge Mand var en paa Lykke og Fromme udvandet Maler. Rudsen fik nu Befaling til at vende om til Littain, Grevens Dvarteer, og Bruno havde strax Leilighed til at lære Russernes Gæstfrihed at kjende.

Plessy interesserede sig levende for sit Pittebarn, dog tilstod han sig snart, at han levede for eensomt, til at kunne skaffe ham saa glimrende Bekjendtskaber, som han i flige Tilfælde havde nødig. Men det faldt ham ind, at naar han lod ham vise og øve sin Kunst paa en Gjenstand, hvortil der knyttede sig en udbredt Interesse, saa vilde dette føre ham hurtigst til Maalet.

Det var ikke længe efter, at Grev Potischeff havde trukket sig tilbage fra sin indstyrkede Skinlykkes Ruiner til et Klosters Mure, og hans skønne Gemahlinde, i Stilhed havde begivet sig ud paa et lille Gods. Plessy havde kjendt hende. Han var blandt de Faa, som hun, nu fri, og selv vælgende sig sin Dmgang, endnu undertiden tillod et Besøg. Han agtede hendes herlige Gemyt ligesaa meget, som han beundrede hendes sjældne Skjønhed. Havde hans Hjerte ikke lidt af et endnu uhelebredeligt

Saar, ligesom hans Lemmer ogsaa vare Vidner til saadanne Tressminder, saa vilde han have været blandt dem, som vilde overtale Grevinde Nadeschda, til at blive i Hovedstaden af ganske andre Grunde, end kun at bevare den første Cirkel sin klareste Stjerne. Han var alligevel meget for frygtsom, for mistroisk i sig selv, ja, som han ikke skjulede for sig, for gammel, til at yttre Ønsker, der fordrede mere end Venskab, mod den huldosalige Frue. Han overtalede sig selv til at troe, at han lod sig nøie med hendes Venskab, der ogsaa fuldkommen blev ham til Deel. Ifølge deraf underholdt han en Brevverling med hende og hun spurgte ham ofte om Raad ved ny Indretninger paa sit Gods.

Det forekom ham nu, som om Ingen var mere egnet til, snart at bringe hans Yndling i et høit Publikums Gunst, end den skønne Nadeschda. Endnu levede hendes Minde frisk i Manges Erindring. Hendes Billede kunde kun opvække Glæde, Interesse og det Ønske, at lade den Haand, som havde fremstillet disse Træk saa skønt — thi det ventede han allerede af Bruno — ogsaa forøve sine. — I en beqvem Pritschke, med en Tjener, der forstod det russiske og tyske Sprog, og forsynet med de indstændigste Anbefalingskrivelser, sendte han derfor vor Bruno til sin Venindes lille Gods. Velmenende raadte han den levende Yngling, ikke at see for dybt i Billedets skønne Dine, som han skulde male, — thi Nadeschda var en ubønhørlig Skønhed.

Den gode Plessy, saa ofte han endog foreholdt sig,

at et tidligere, uerstatteligt Tab for hans Hjerte, holdt ham fra at blande sig i deres Tal, som, da Nadeschdas Baand var løst, beilende omleirede hende, saae dog ikke ugjerne, at hun var en ubønhørlig Skjønhed. Og et lille Selvbedrag undgik ham ikke. Hans gamle Saar vilde have smertet ham meget mere, dersom hun nogensinde havde givet en af sine Tilbedere Fortrinnet. Det var derfor et Slags Bøvestykke og Opoffrelse af sit hemmeligste Ønske, saavel som den gode Mening han nærede for sin Yndling, ved at udsætte ham for en Fare, som han selv ikke holdt for ringe. Smidlertid havde hans Heroisme, tilligemed de vel udtænkte, kun paa Menneskekjærlighed hvilende Grunde, hvorved han søgte at overtale Grevinden, til at lade sig male, endnu en egennyttig Grund. Hvo, der ikke kan eller tør have en skøn Veninde i sin Nærhed, ønsker sikkert at eie hendes Billede.

Men Bruno lo hemmelig ved sin Belynders Advarsel. Han vidste, at han besad en Talisman, et Underbillede, hvis Gyn allerede havde saa fuldkommen taget hans Væsen i Besiddelse, at det syntes ham umuligt, at et andet, var det endog det skønneste, kunde finde Plads ved Siden af. Da hans Reise i det Indre af Landet varede i sex Dage havde han altsaa Tid nok, til at gjøre disse Dage til Søn- og Helligdage, og fordybe sig i sin Tilbedtes Betragtning; thi ved en flad Egns Gensformighed blev han ikke forstyrret i sin Andagt. Der behøvedes Glandsen af et, i hans Phantasi klart skinnende Billede, for Tid efter anden, at vække hans Livsaander,

paa hvilke Kjedsommeligheden laae trykkende. Han havde vel Midsebrædt og Kridt liggende ved Siden af sig, fordi han tænkte i Farten at opfatte Landets Døttres Dragt; men han tabte al Lyst dertil. I hans Idee herskede endnu Brunsvigernes Dragt og de hamborgske Smaapigers, hvorledes kunde han da vel finde disse grove, linne-ede, smudsige, ved den nederste Søm i Trævler hængende Sække, hvorover der igjen var en anden Sæk af mørk uld, gjennembævet med nogle røde Tværstriber, disse, liig Horn over Panden ophævede Hovedbedækninger, værd at tegne! — De russiske Fruentimmers Klædning er vel i andre Egne behageligere, ja hist og her smukke — thi ligesom i Tydskland er der næsten forskjællige i hver Landsby; — men just i den Egn hvorigjennem vor Maler reis- te, syntes Gratierne med Skræk at være vegne fra Deres Søstres Toiletter. Han kom derfor med meget tiltagende Mistillid til sin Patrons Skjønhedsands i Nærheden af Nadeschdas Gods, thi ogsaa Bønderpigerne og deres Maade at Klæde sig paa, havde hiin skildret ham med ganske andre Farver end Sandheden viste ham.

Et lille, lavt, hvidt Huus skinnede gjennem Alme- træerne, der stode langs med Floden, som flød stille og langsom gjennem denne Slette. Det var Grevinde Na- deschas Gods. — Brunos Vogn rullede, som det er Skik i hiin gjæstfrie Egn, uden at spørge, ind i det aabne Gaardsrum. Hans Tjener hjalp ham at stige ud, bemæg- tige sig strax hans lille Pakke, og var den uhindret ind i Huset. Bruno blev forlegen staaende ved Vognen.

Han betænkte dog nu, at den, som han skulde nærme sig, var en Dame af første Rang, og for en saadan havde han endnn aldrig staaet. Han sammensatte i Hast nogle Uudskyldnings-Formularer, hvorpaa han for kunde have tænkt, dersom Madonnabilledet ikke havde været, og stred hen til det lille Huus.

Indgangen var overbygget af en stor Løvhytte, befygget af Hyl. Bag et lille Bord sad Nadeschda, beskæftiget med qvindeligt Haandarbeide. — Denne hilsende Beizing med det ynligste Hoved, han nogensinde havde seet eller tænkt sig, dette Ophoiede af en Skikkelse i de meest fuldendte Former, den — ikke tænkte — virkelige Straalendende, hvori hun stod, thi idet hun reiste sig, faldt nogle Streiflys af den nedgaaende Sol gennem Løvhytten paa hende — og overraskede, gennemfoer Unglingen med en aldrig kjendt Følelse. Saaledes maa Synet af en Gudinde blænde og dog oplive de Dødelige, tænkte han; saaledes maa Aphrodite være opsteget af Bølgerne! — Han søgte forgjæves i sin Brystlomme efter sin Belynders Unbefalingsbreve, thi han holdt dem allerede i den anden Haand.

Grevinden talede til ham med den yndigste Belynd, men i det franske Sprog. En ny Grund til Forlegenhed, thi han kjendte det vel, men var det ikke mægtig. Den arme, unge Mand var i dette Dieblis ikke engang sit Moderemaal mægtig. — Hun selv bemærkede Brevet og bragte det med den Behændighed, som den store Verdens

Skole giver, i sine Hænder. Medens hun læste, havde han Tid at fatte sig.

"Den gode Plessy har besynderlige Indfald," sagde hun, efterat hun havde læst det, "man maa imidlertid opfylde det, just fordi han er saa god. Hvis det derfor er Dem beleiligt at opholde Dem nogle Dage i mit Huus vil jeg gjerne opfylde hans og Deres Ønske."

Da hun ogsaa talede disse Ord paa Fransk, saa samlede Bruno vel hurtigt nogle Talemaader i samme Sprog, men beklagede tillige, hvor ufuldkomment han i dette kunde give sine Tanker Følelser og Liv. Muntert svarede Grevinden strax i hans Modersmaal, hvilket hun talede lige saa daarligt, som han det franske. Hun foreslog ham derfor, at Enhver, uden at genere den Anden, skulde tale i det Sprog han kunde bedst. Dette venlige Forlig trak allerede Begge nærmere. En af de Skranker, som den Overraskede saa opreist mellem sig og hende, var allerede falden.

Man bragte en kogende Thekjedel og satte den, stilligemed det dertil hørende Thekøi, paa Bordet, ved hvilket Grevinden sad. Den varme, ildsprudende Maskine forhøiede hendes Kinders blide, gjenemsigtige Rødme til det skjønneste Incarnat. Men har allerede ofte bekræftet, at en skjøn Dame aldrig tager sig skjønnere ud, end ved Thebordet, tillavende Theen. Denne yndige Bevægelse af hendes Arme, de spidse, berørende Fingre, denne yndige Drivtighed, forbunden med den sædvanlig derved forhøiede Kolorit af de prøvende eller rosende Miner, Alt dette har

allerede gjennemgittret saa Mangen, der ikke er blevet ligegyldig ved daglig at betragte sligt yndig Billede. Bruno, der aldrig havde sadt ved et Thebord i en lignende Situation, som denne, thi han var endnu dertil den Eneste, paa hvem den skjonne Værtindes Opmærksomhed var rettet sad snart paa Roser, snart paa Torne. — Paa Roser, naar den huldfulge Frue, med den hendes Stand egne Venlighed, men den hende egne Huldfulghed, lod ham forglemme al Afstand mellem ham og hende, og derpaa dog viste sig i en Høide, der blændede, men ogsaa henrykte ham. Han sad paa Roser, naar hun i det zirlige, velklingende, og dog for ham fuldkommen forstaaelige Franske udfoldede et rigt Gemyt, rigtige Begreber over Kunsten, især hans. Han sad paa Torne, naar han skulde tale og forgjæves gjorde sig Umage for i sit Modersmaal at runde lige saa zirlige Phrafer, som der i det glatte, galliske Sprog flød fra den skjonne Grevindes Læber. Alt hvad han sagde, forekom ham høist forkeert; han havde gjerne sadt evig saaledes og hert til — men han var dog ogsaa glad, da hun nu betalede en Tjener at vise ham sit Bærelse.

Ad en smal Trappe steg han op under Husets Straatag til en Slags Mansarde, hvor et beqvemt lille Bærelse optog ham. Han kastede sig i Vinduet. Det var ham, som Een der dybt maa aande efter Luften — der svømmer i et Hav, men i et Saligheds Hav.

Maanen skinnede med sit halve Lys gjennem Almes-

træerne, som stode langs med den stille Flod. Denne gled uhørt forbi, som Tanker. Den fredssommelige Stillehed, den landlige Simpeltid, der rundt om omgav en Dames stille Bolig, der syntes ham værdig at smykke en Throne, hævede ham i et Feeland; han drømte en ganske ny Drøm.

Det Foutteral som indeholdt Billedet af hans hidtil Tilbedede havde, som hans trostelige Reisetoi, stedse lagt ved hans Side. Tjeneren, som havde baaret hans Pafke og Kapper op, lagde det ovenpaa. Brunos Dine faldt derpaa, da han endeligt reiste sig fra Vinduet. Han følte en hurtig Varme flyde over sine i Natluften kjølede Kinder, og sagde til sig selv: "Hvor latterlig, at knytte en Art af Tilbedelse — ja, nu næsten en Følelse af Vebreidelse, til en blot Maler-Idee! — Vidste jeg, om hiin Pige, trods hendes Maade at udtrykke sig paa, hendes synlige Heroisme, ikke var et ganske sædvanligt Væsen af hendes Stand?" Han aabnede Foutteralet. Det er et ret net Billede. Det gjør egentlig min Kunst Vre; det er den, som har udstyrtet det saa behageligt. Hvilken Daarstak, at holde det saa hemmeligt! Just det var ret egnet til et Provesbillede, jeg vil for Fremtiden benytte det som et Saa-dant."

Han hvilede meget behagelig paa det fine Fæle, som Nadeschda havde besørget til ham. Feedrømmene gjøgledede paa ny omkring ham.

3.

Da hans Tjener bragte ham Frokosten, lod Grevinden ham sige, at hun var vant til at beskæftige sig om Formiddagen med sine Undersaatter, og at han stedse uforstyrret kunde anvende denne Tid for sig selv. — Snart derpaa saae han flere Koner gaae med smaae Børn over Gaarden ind i Huset. Han søgte — Alt hvad hun foretog sig, var allerede blevet ham interessant — ved den ham medgivne Tjener, at erfare, hvilken Forretning disse havde hos deres Hersterinde, og hørte, at hun førte Opsigt over disse Børn. Længere hen kom smaa Piger, som hun selv underviste i forskellige Arbejder, ogsaa i Læsning og Skrivning. Disse Børn, saavel som ogsaa Konerne vare klædte meget reentlige og i en behagelig Form, uden Sammenligning med det han havde seet paa Veien herhen. Han besluttede derfor at tegne disse Skikkelser, saa hurtigt Tiden tillod ham det. Disse Billeder og den nu til Mønsterbillede nedsjunkne Madonna lagde han tilrette, for saasnart han blev kaldt til Grevinden, at overrække hende dem.

Hans Hjerte bankede høit, da endelig en Tjener kom for at hente ham; hans Knæ skjælvede, da han traadte ned ad Trappen. — Nadeschdas Haar fandt han i Dag noget idealistisk ordnet, ellers var hun klædt i høieste Simpelt. Han overrakte hende Tegninger. Hun fandt Alt ret smukt og smilede betyningsfuldt ved Madonnabilledet i den nuværende Tids borgerlige Klædedragt. Hun ønskede

at han strax vilde begynde sin Forretning og valgte med megen Forsigtighed Stilling og Lys. Han spurgte hende om hun forhen havde sadt for en Maler. "Nei," svarede hun; "min Gemahl kunde ikke lide det; han havde Ret. Billeder gaar ofte fra en Haand i den anden, sætter sin Original i Angrebsstilstand for Enhver, der tiltroer sig Dømmekraft. Kun for min Ven Plessfys Onsker, kan jeg i denne Henseende vise mig beredvillig."

Solvriften bevægede sig ustadigt i Brunos Haand, da han nu begyndte at afbilde Dmridsene af hendes yndige Oval paa Pergamentet. Den Tanke, at han var den Første, som denne Lykke blev til Deel, forhøiede hans Forvirring. Han maatte flere Gange bryde af og raabte endelig opspringende: "Nei, Naadigste! det er umuligt i Dag. Min Lykke stormer ind paa mig — lammer og bevæger mig i samme Dieblik." Hun smilede godmodigt, og antog hans Bevægelse mere som en Folge af hans Kunst, end af hans Hjerte. Hun trøstede ham med, at efter det hun havde seet, tvivlede hun slet ikke om at Billedet jo vilde lykkes. Hun talede om Rejsens Anstrængelser, og hvad ellers Beroligende hendes Hjerte kunde indgiive hende — foreslog ham en Spadseretour i Almeskoven, og førte den Arme, istedetfor at redde ham, kun dybere i Jlden, hvori han allerede havde fordybet sig.

Der sad han nu ved det lille runde Bord, ved det simple, men — som hun artigt bemærkede — saa langt hendes udenlandske Kjøkken-Lexicon rakte, tydst tillavede Maaltid, paa ny en Gjenstand for hendes elskværdige

Omærksomhed ; — han, stedse ledende efter Ord, indtil nogle Glas Rosakviin, som har Champagnerens Natur, men er endnu flygtigere end hvin, løste hans Tunge, og lagde Hjertet paa den. Hvad han nu talede, skrev hun igjen paa den ved Don vorede Bruseaands Regning. — Saaledes blev Alt udvortes i sin Orden, men i den gode Brunos Indre anrettede hendes Skaansel desto større Udelæggelse.

Han gik nu med forhoiet Mod og lykkeligere Udsald, til Udkastet af hendes Billede. Da han om Aftenen bragte hendes Skizze paa sit Dagkammer, raabte han med Schiller : "der er ingen Hytte saa fattig og lille, at Kunstneren jo drager Guderne ind med sig." En Gudinde havde han nu selv baaret derind og han begyndte endnu i denne Time at fordoble den, nemlig at afcopiere det nylig begyndte Billede for sig. Længere hen, frygtede han for, vilde man ikke give ham Tid dertil.

Hans Levnet og langsomme Arbeid i de næste otte Dage var kun en Salighedsruus. Da han aldrig blev ubeskedet, hvor levende og underlig han endogsaa ofte udtrykkede sig om sin sjældne Lykke, sin Genrykkelse derved, sin Smerte over at den vilde endes, saa tilgav den milde Frue, som tidligere var vant til deslige Syldinger, og neppe halvt hørte dem, ham gjerne. Ja, hun tilstod Maleren, formedelst Phantasien, som maa oplive hans Kunst, endnu noget mere Overdrivelse end Andre, og bekræftede ham ved denne Skaansel stedse mere i den lidt efter lidt udviklende Tro, at hendes Hjerte var vort af

hans Tilbedelse og ikke ufølsom derimod. Hun saae — troede han — hunmaatte see og føle, hvorledes hans Hjerte, hans hele Væsen var beredt til opflammende at offere sig for hende; — han var overbevist om, at saa god og følsom hun var, vilde hun selv engang først give ham et Tegn paa sin Kjærlighed; — han ventede i tro, from Ydmyghed paa dette Tegn.

Billedet havde for længe siden kunnet være færdig, men da han med digterisk Belsalenhed ofte priste hendes lille Landhuus's yndige Stilhed, var hun meget for god, til at forkorte ham en Nydelse, der saaledes syntes at gjøre ham lykkelig; — meget for fin, til at krænte Gæstfriheden, ved selv at drive ham til Hurtighed.

I stille, paa den Tid maanelyse Nætter, lod hun sig ro omkring paa den brede Flod af en gammel Færgemand. Bruno misundte hiin ofte, og ønskede sig i hans Sted. At svære med sit Hjertes Gudinde paa den klare Flod, syntes ham en Gært i Glysium. Hvor meget ønskede han ikke dette kun een gang, og vovede dog aldrig at udtale dette Ønske. Da Billedet uagtet hans Nolen næsten var færdigt, tvang Frygt og Længsel ham til at bede om denne Gunst. Saa nær Udskillelsen troede Nadeschda ogsaa at maatte tillade ham dette. Hans vedvarende, mere frygtsomme end dristige Opsørsel lod hende være ubekymret for ethvert Misbrug. Saaledes sad han nu alene med den Tilbedte, thi hidtil havde dog stedse en Tjener eller Pige været i Nærheden; ja den Forblændede saae tillige i dette Beviis paa hendes Godhed — mere

end Godhed: en lignende Længsel, som den der gennemførte ham. Den fulde Maane drog en Lysbane foran Baaden — det var den lyse Wei, paa hvilken han haabede at vinde Jordens høieste Salighed. Henrykkelsens Taarer fyldte hans sværmeriske Dine. Hun sad rolig smilende, blændende hvid, som et Marmorbillede, ligeover for ham i det lyse Maanestkin. Det varede længe førend han vovede at heste sit Blik vedvarende paa hende, kun som Streiflys, som Lyn fløi de hen til hende. Hun anede derfor hellerikke nu, hvad der foregik i ham, men tilskrev Dmsorgen for at styre Baaden, hans Vengstelighed og Glæden over den skønne Aften, hans Taarer, som hun godt bemærkede. Hendes klosterlige Opdragelse havde tidligere ladet hende blive i den fuldkomneste Uvidenhed om Ungdommen og Skjønhedens mange Farer, og hendes senere Stilling i det mindste aldrig bragt hende i lignende Stilling, som hendes nuværende. Hun regnede desuden meget paa Standens Grændser og holdt sig derfor for sikkrere end hun i mangan et Tilfælde var.

Da Baaden nu rolig gled hen ad Strømmens Midte, lagde Bruno Karerne ind, fældede Hænderne og sad der som en Salig.

"Den stille Fart gjør dem lykkelig?" sagde Nadeschda venlig. "Giv Gud, at De saa blidt maa glide gennem Livet." — Disse af den reneste Velvillie udtalte Ord var Ild, som faldt ned fra Himlen, for at oppuste den skjulte Flamme. I et Nu laae han for hendes Fødder, omslynkede, kysede disse, græd, talede vildt og forfækkede den

Umistænkssomme næsten dødeligt. Hun reiste sig hurtigt, som om hun kunde unfsly, men han holdt hende fast og det forarsagede at Baaden vaklede. Hun faldt i Vandet, han bagefter og optog hende i Faldet. Skrækken syntes at have aflivet hende, hun laae uden Bevægelse ved hans Bryst, til hvilket han trykkede hende med den ene Haand, medens han arbeidede sig gjennem Floden til den flade Strandbred med den anden. Saa nær turde han nu betragte hendes yndige Træk. Sagte kysede han hendes kolde Kinder, indtil han vovede at nærme sig den lufkede Rosenknop og med fine Læber at berøre den. Hun aandede ikke, han vilde oplive hende med sin Aande, og da endelig hendes Bryst begyndte at hæve sig, da bar han hende hjem i Triumph. Paa hans Sjæls Kalde — troede han i sit Vanvid — var hendes vendt tilbage til sin skjønne Bolig.

Imidlertid var en ny Gæst kommen til Huset. Plessy, der noie havde beregnet Tiden til at gjøre Billedet færdig, fandt at Bruno blev særdeles længe borte. Det angrede ham, at han ikke havde ledsaget ham, gjorde sig færdig til at indhente ham, og ankom, medens de seilede. Man førte ham i det Bærelse, hvori Nadeschda pleiede at modtage Fremmede, han bladede mellem de der liggende Bøger og Musicalier og fandt blandt disse de af Bruno, den første Morgen efter hans Ankomst til Grevinden overleverede Skizzer tilligemed Billedet af den heroiske Pige i Brunsvig. Han blev grublende siddende foran dette; Tjeneren, som undertiden traadte ind i Bærelset,

saae hvorledes han ndgjød Taarer og tryffede det til
 Bryst og Læber.

4.

Før og efter Befrielseslaget ved Leipzig var, som bekjendt, den største Deel af Sachsen og Thüringen oversaaet med Krigere af de forskjællige Folk. I de mindste Hytter boede i den Tid undertiden Stabsofficerer, ja endog disses Koner, der i tro Kjærlighed vare fulgte deres Vgtefæller midt ind i den vilde Krigstummel. — I en lille Landsby i hne Egne levede en fattig Skolelærers Enke. Da de første fremmede Krigere droge ind, var hendes Hytte bleven overseet paa Dvarteerlisten. Det gjorde hende ondt. Hun vilde ogsaa gjerne bidrage sin lille Skjærv til Menneskehedens Held, hvorom man kjæmpede; i hendes Døn snurrede ogsaa en Høne, hendes Sang stod høit op- taarnet for en træet Kriger. Det blev silde. Alt var stille i Landsbyen og Ingen kom til hende. Hun gik endelig, som Bryllups = Faderens Tjener i Evangeliet ud paa Beien, for at forsøge, om hun ikke kunde finde Nogen, der behøvede hendes Bistand. Hun saae en Vogn kjøre langsomt, en Officeer med forbundet Hoved bøiede sig ud af samme, spørgende den paa Beien Staaende: "Om der endnu i Landsbyen var Huus at saae for en Syg". Et glad "Ja" var den gode Marthas Svar, og hun ledsagede Vognen til sit Huus, hjalp at bære en syg Dame ud af den og lagde hende i den velopredte Seng. Den

Fremmede vare meget syg, talede lidet, og dette lidet i et Sprog, som den gode Martha ikke forstod. Officieren, der talede noget Tydsk, betydede hende at yde den Syge Hjælp, lagde en fuld Bærs paa Bordet og bortsfjernede sig, efter at han i sin Portefeuille havde antegnet, saavel Landsbyens Navn, som Enkens.

Den Syge nedkom med en Datter næste Morgen, da allerede Tropperne vare dragne bort. Officieren havde været der nok engang; men den Syge, der havde anbefalet sin lille Datter til Martha, døde snart derefter. — Den, Martha af Officieren efterlodte Summa var netop tilstrækkelig til den fremmede Dames Begravelse og hendes Barns Daab. Præsten kaldte denne, i Forventning af en hurtig Fred, Frederikke. Den gode Martha var ikke forlegen, fordi de bortdragne Krigere — det var Rusfere — havde efterladt hende et Barn, uden Midler til at opholde det, men dog, omendstjondt hendes gode Billie blev belønnet i hendes Pleiebarns Opvært, udeblev Sorgerne ikke. Landsbyen blev i den afverlende Krigslykke taget af flere Partier, og endelig næsten ganske ødelagt. Hun maatte fligte, tilligemed en stor Deel af Indbyggerne og vendte sig til bortsfjernede Slægtninge, som ugjerne optog hende. Endnu mere uvelkommen var dem hendes lille Pleiebarn, som Martha udgav for sit eget.

Af Alt, hvad Frederikkens Moder havde paa og havt med sig, da man bragte hende i Marthas Hytte, havde hun ikke kunnet redde eller bevare andet for Barnet, end et broderet Kommetørklæde og et med Stene besat lille

Kors, som hang paa Moderens Bryst ved en rød Snor. — Den Lille udviklede i Opvæksten to forskjellige Sindss-Egenskaber. Ved Siden af hendes Pleiemoderes milde Blødhjertethed, som gav efter overalt, viste Barnet et sjældent Mod og uforsfærdethed i at forsøgte det hun holdt for Ret, for al Verden. Marthas Slægtninges fiendtlige Behandling gav ofte Anledning til haarde Optrin, saa at Moderen selv bestemte, at lade Frederikke gaae i Tjeneste, saasnart hun var voren. Hun gav Pigen det ovenomtalte Tørklæde og Kors, som en Forøring af hendes Gudmoder, og befalede hende at passe vel derpaa.

Den gode Martha døde et Aar derefter, efter at hun havde anbragt sin Datter i et godt Hershabs Huus. Vi fandt den lille uforsfærdede ved det ødelagde Slot i Brunsvig. Nu saae vi Grev Plessen i dybe Tanker for det Billede som Bruno, dengang henreven af Originallen, malede.

Paa Efterspørgelser og Forskninger om den Dame, som hiin Aften blev bragt i Marthas Hytte, manglede det ikke; men man havde ikkun kunnet vise de Efterspørgende hendes Gravhøi og af den reddede Kirkebog givet dem den Visshed, at hun var hensovet, efter at have født en Datter; men hvor denne var bleven af med sin Pleiemoder kunde Ingen i denne betrængte Tid give dem nogen Efterretning om. Alle Opfordringer i offentlige Blade om denne Gjenstand, kom hverken til Martha, eller kunde bringe Nogen paa den Formodning, at hun var den

betegnede Person, da hun stedse blandt sine Slægtninge havde udgivet dette Barn for sit.

5.

Grevinde Nadeschda var ved sine Fruentimmers Hjælp og sin i rette Tid ankommande Vens fortræffelige Anordninger snart befriet fra Følgerne af sin uhykkelige Seiltour; men Bruno laae i Feberhede. I den Bestyrtelse, hvor Alt kun beskjæftigede sig om den elskede Herrerinde, havde Ingen kunnet tænke paa ham. Med de gjennemgaaede Klæder fastede han sig i en Lænestol, da han kom paa sit Bærelse. Glæden over Dieblikkets Saalighed gjennemflammede ham endnu; han følte og vidste ikke, hvad der foregik uden om ham, han saae kun indvendig, paa Grindringens Speil, i hvilket han stræbte at fastholde den bortflygtede Ruus's Genrykkelse. Saaledes sad han endnu, da man endelig tænkte paa ham. I ni Dage laae han herpaa i den heftigste Feber; hvad han taledede i den Tid oplyste Greven fuldkommen om det Forfaldne, saavel som om Unglingens Følelser. Plessy bortfjernede derfor Tjeneren, som forstod Brunos Sprog, og overtog hans Pleie, idet Husets Folk maatte gaae ham til Haande.

Saaledes var hans Formodning kun altfor grundet; han havde udsat Unglingen for en Fare, hvis Størrelse han først selv ganske forstod, da han igjen saae Grevinden, uendelig forffjønnet ved den landlige Ro og simple

Levemaade. Saa hjertelig han endog beklagede den unge Mand, saa kunde han dog ikke blive Herre over en Følelse af Skinsyge, da han endnu ikke vidste hvilket Indtryk denne havde gjort paa hans Veninde. Denne var mere stille og eftertænkende end han havde ventet; hendes Spørgsmaal om den Syge syntes hendes gamle Ven at være meget for varme for et Bekjendtskab af otte eller ti Dage. — Billedet, som Greven Aftenen efter sin Ankomst havde fundet i Nadeschdas Værelse, gav ham en ny Grund til Urolighed; neppe kunde han oppebie Tiden, til Brunos Bevidsthed vendte tilbage, for at spørge ham derom.

Endelig blev den Syge roligere. Han saa den Mand bestræftiget om sig, hvilken han, fra han kom til Rusland maatte takke for Alt, endog for den Salighed, som endnu gjennembarvede ham i sagte Efterklang. Han vovede ikke at spørge om Nadeschda; men Plessy forekom ham, idet han gav ham den Forsikkring, at hun levede og befandt sig vel; men tillige benyttede han dette den Syges første muntre Dieblis, for at spørge ham, om han kjendte Originalen til det bevidste Billede og hvor det levede.

"Ved Gud, det lever!" foer Bruno op. "Vil De ogsaa rive det fra mig?"

Der udfordredes netop saa megen Maadeholdenhed, som den menneskekjærlige Greve besad, for at berolige den, som han bemærkede, ogsaa paa Sindet meget Syge, og paa blide Veie igjen føre ham tilbage til Livet. — Han var endelig saa vidt helbredet, at han for første

Gang igjen kunde betræde Grevindens Værelse; ved Plessys Arm steg han ned ad den lille Trappe. Denne regnede venligt den unge Mands stærke Skjælven paa hans efterblevne Svaghed. Hvorledes stormede det i den arme Brunos Bryst! "Vil hun vredes paa mig? Vil hun smile til mig? — Ak, gjør hun det, saa maa alle Verdens Grever holde min Arm, jeg styrter igjen til hendes Fødder, til hende, der var min!" Saaledes opflammede hurtigt Banvid igjen i ham; han stod for hende. Hun kom ham vel venlig imøde, dog var det ikke mere hiin Venlighed, der havde berettiget ham til de dristigste Forhaabninger — det var hiin Nedladenhed, som meget vel kjender og ikke skjuler den Høide, hvorfra den nedlader sig, og som ofte mere støder fra sig, end opmuntrer. Bruno var derfor øieblikkelig slynget tilbage fra sine dristige Forsæt til det Standpunkt, paa hvilket han stod til hende og skulde staae. Men han havde endnu haardere at erfare. "Deres Helbredelse, unge Ven," vendte hun sig til Bruno, idet hun tillige rakte Plessy sin Haand, "feirer jeg med en dobbelt Fest. Det er paa samme Tid min Forlovelsesdag med denne værdige Mand. For et Vidne, der maa være Dem en taknemmelig Beundrer," vendte hun sig til Plessy, "vil jeg udtale, hvorledes jeg forstod, op tog og agtede Deres stille Veilen." Greven trykkede i lige saa glad Overraskelse, som Bruno stod forstenet, hendes Haand. "Jeg føler," vedblev hun, "hvor meget jeg trænger til en erfaren Vens Beskyttelse, Raad og beständige Nærhed. Jeg vælger hertil den Værdigste blandt

alle Mænd, jeg kjender; jeg vælger Dem," her vendte hun sig igjen til Bruno, "som det værdigste Vidne, thi De maa, De vil agte denne Mand."

Og dette, hidtil saa blødt, sølsomt, skildrede Bæsen, kunde fordømme en neppe Helbredt til saa haard Straf? — var istand til at udøve denne lige over for ham. Bruno var som tilintetgjort. Blidt lagde hun sin Haand paa hans Arm og vedblev: "De er overrasket, men alt for god, til ikke at glæde Dem af Hjertet." Hun saae saa klart paa ham og fæstede med sit faste Blik hans ustadige Dine. "Jeg har jo, unge Mand, under Deres Ophold i mit Huus, undertiden anerkjendt Deres Besindighed, den er Anledning til den Tillid, hvormed jeg lader Dem tage Deel i en Familie-Fest."

Kloge og gode Fruentimmer udtænke, naar de saare, og maa saare, ogsaa Middelet hvorved de ville læge. — Nadeschda spurgte strax og indstændig, om Plesky alle-rede havde talt om det over al Beskrivelse yndige Billede, som for begge Mænd havde en særdeles Interesse — hun vidste ikke hvilken? — saa hun var meget begjærlig efter at erfare noget Nærmere herom. Da man sagde hende, at det endnu laae i Brunos Værelse, befalede hun, strax at hente det, og nødte paa den venligste Maade den for-sagte Maler til at forklare sig derover.

Hvo der forstaaer den Kunst, at opløse et voldsomt Sindes Stivhed i Ord, over Nogetsomhelst, kun ikke over den netop berørende Gjenstand, den har fundet Trøstcurten for dyb Smerte. — Bruno talede først, for at tale.

Han følte, idet han igjen hørte sig selv, en Art Lettelse, selv en hemmelig Triumph over at han, idet han ganske utvungent udbredte sig over en anden Gjenstand, kunde give dem, der nu saa dybt havde bedrøvet ham, et Besviis paa sin Eiegenlydighed og Ro. Det Tilfælde, ved hvilket han havde seet Originalen til det efterspurgte Billede, blev Anledning til en lang Fortælling, som Ingen afbrød; thi paa den Tid, da Insurrectionen i Litthauen og Polynien endnu ikke var udbrudt, vare Efterretninger om deslige Tilfælde af Dievidner, mærkværdige for Greven inden. Men det var endnu ikke kommet paa Tale mellem dem, fordi Bruno, da han havde seet hende, ikke mere tænkte eller vilde tænke paa Brunsvig. Plessy afbrød ham heller ikke, fordi han paa ny var faldet i dybe Tanker. Nadeschda søgte venlig at kalde ham tilbage. — "Tilgivelse," sagde han, "De veed jo, og ogsaa De, unge Ven, skal nu erfare paa hvilken sorgelig Maade jeg er bleven berøvet min første Gemahlinde. Hun var kun i faa Uger min, da Befalingen til at drage til Tydskland ogsaa kom til mit Regiment. Allerede saa hurtigt at stilles ad, efter at vi efter saa mange, tungt bekjæmpede Hindringer neppe vare forenede, syntes os umuligt. Hun fulgte os paa Toget. Hendes modige Charakter lod hende foragte enhver Besværlighed. Vi fandt virkelig midt under Marschens Uroligheder, Waabenes Tummel, ofte salige Timer, hvori vi levede forenede. Vi bleve det, indtil Slaget ved Leipzig. Her maatte jeg ile hurtigere i Forvejen, hun kom under min Broders Be-

Kættelse, der den Tid leed af et Hovedsaar, hendes
 Nedkomst var meget nær. — Min Broder blev stedse hos
 hende i en lille Landsby i Thüringen. Her fik han og-
 saa Ordre, hurtigt at ile i Forveien. Lykke og Tilfælde
 — eller skal jeg kalde det en Ulykke? — lod ham finde
 en efter hans Beskrivelse ualmindelig god Kone, som han
 anbetroede sin lidende Egtfælle. Han meldte mig dette,
 saasnart hiin afgjørende Dags første Storm var forbi.
 Tusinde Planer at vende tilbage til min Amalie bleve
 tilintetgjorde for mig; jeg maatte følge Toget. Ved Ha-
 nau blev jeg svært saaret, og tillige angreben af en den-
 gang græsserende Lazareth = Feber. Jeg leed længe, var
 længe ligesom bortrevet fra dette Liv og dets Indvirknin-
 ger. Da jeg igjen vaagnede til dette, stod min Broders
 Navn paa Dødslisten; — Forløberen for alt det Sørge-
 lige jeg skulde erfare. Hvad jeg erholdt af hans Papi-
 rer gav mig vel Oplysning om hvor han havde efterladt
 min dyrebare Gemahlinde, men de siebliffelig anstillede
 Efterforskninger bleve ikke tilfredsstillende. Jeg turde en-
 delig ile til den betegnede Egn. Man kunde i en ny op-
 bygget Landsby ikke vise mig andet, end en nedtraadt
 Gravhøi, som man udgav for hendes; om Barnet, som
 var født der, kunde Ingen sige mig hvor det var kommet
 hen med sin Pleiemoder, hvis det endnu levede. — Nu
 finder jeg dette Billede. Ved Gud, er det muligt at den
 Pige, hvis Fødsel berøvede mig min Amalie, endnu er i
 Live, saa kan det ikke være nogen Anden, end den, hvis
 Billede vi her have for os. Aldrig fandt jeg en større

Lighed mellem Moder og Datter, end her. Selv den Situation, hvorved hiin Pige tiltrak sig vor Vens Opmærksomhed er min Amalie liig i Handlemaade, det retfærdige Sindelag og Maaden at udtrykke det paa. — Hvad skal jeg troe, haabe — hvad skal jeg gjøre?”

Nadeschda raadte Greven at reise saa hurtigt som muligt til Indøstland. ”Finder De Pigen, som De ønsker hende, saa bring hende til mig. Ogsaa vor unge Ven ledsager Dem da sandsynlig tilbage.” Her saae hun for første Gang igjen paa den Ulykkelige med hiin Ynde, som havde fortryllet ham.”

Fruentimmer gjætte meget let Gjenstanden for dens tidligere Tilbedelse, som de selv for Diebliffet fængsle. De vide skarpt at adskille de Fortrins Forskjællighed, hvorved de selv, eller deres Forgjængerinde, virke paa hans Gemnyt. — Nadeschda var vant til, fra hun kom ud af Klostermurene og betraadte Verden, at Mændene hylde hende; det var hende derfor ikke noget Overordentligt, at ogsaa Bruno gjorde det, da han desuden som Maler maatte hylde Skjønheden. I denne Betydning havde hun ogsaa betragtet Helgenstinnen om det borgerlige Madonnas billede. Hun dømte rigtig, at et nyt, maaskee mere paa-faldende Syn kunde noget fordunkle men ikke ganske udslette det Indtryk, som hiin Skikelse havde gjort paa ham, at en Malers Sindstilstand desuden var en Bakken mellem Skjøhedens Form, og det egentlige første Billede deri, det der-oplivede ham; altsaa, hvorledes de Former, som han beundrer, endog forandres, saa kan han dog ikke saares

saa dybt deraf, som Een hvis Phantasi omfatter en
 snævrere Kred. Den store Beskedenhed, i hvis Grændser
 den unge Mand holdt sig indtil den afgjørende Tour paa
 Vandet, havde indtaget hende meget for ham. Den ud-
 vortes Stivhed, der som en Følge af hendes Fald lagde
 hende i Brimos Arme, da han reddede hende af Vandet,
 havde ikke fuldkommen berøvet hende Følelse og Hørelse,
 den Hestighed hvormed han holdt hende i sine Arme, foer
 som Lyn gjennem hendes bundne Sandser; men den
 Hellighed, i hvilken — som hun bemærkede — den indtil
 Raserie tilbedte Gjenstand for hans nuværende Hoiagtelse,
 blev for Unglingen gjorde hende det mere dyrebare, end
 alle Offere, som man hidtil havde bragt hende. Hun
 skjulede hellerikke for sig selv, at fra hendes Side havde
 mere end Høflighed fundet Sted. — Lillige bemærkede
 hun ogsaa ved dette Tilfælde, at hendes Ven Plessys
 Velvillie var af en Natur, der ikke holdt sig til bestemte
 Grændser. Den Urolighed hvori den unge Malers læn-
 gere Ophold satte hiin, Betyrningen, Længselen efter at
 erfare hvilket Indtryk han havde gjort paa hende, for-
 raadte hans Følelser alt for meget. — Med Hensyn til
 sig selv maatte hun tilstaae sig, at Roligheden i Indge-
 togenhed ikke ubetinget kunde ventes formedelsf hendes
 Ungdom. Hun følte, at Avinden og især den skønne
 Avinde behøver en Støtte, en holdende Arm, naar hun
 vil staae fast i sin egen, saavel som i Verdens gode Mening.
 Her fandt hun nu i Plessys langt fremrykkede Aar, i sin
 Udenstabsfri Agtelse for ham, i hans blide Tilbøielighed

for hende, sin Beslutning. Den Maade, paa hvilken hun udtalede den, skulde tillige være Bilæggelse af selfabelige Krænkelser, baade Straf og Lægedom, i det hun hentydede paa tidligere bestaaende Forhold.

Nu drev Nadeschda paa begge Vennernes Reise og meddeelte allerede i Forveien sin Forlovede alle sine venlige Planer. Pigens Billede, som foranledige Reisen, havde Plessy taget til sig; han besaae det næsten lige saa ofte som sin skønne Bruds. Det Haab, at blive udsonet med sin hidtil med Nat omhyllede Skjæbne, forklarede Fremtiden, som ventede ham, endnu mere. Under Reiser forfærdigede Bruno en Copi af hiint Billede, uden Selgenstin og uden Barn; — denne Bestjæftigelse forfeilede ikke, gennem Dinene mere og mere at opvarme Malerens Hjerter for Gjenstanden. Man er desuden aldrig mere tilbøielig til at knytte ny Forhaabninger end naar nogle andre strande for os; lykkelig, hvem der da endnu kan haabe; — lykkelige Ungdom, som stedse optages af et gjæstfri Eiland, naar ogsaa Storme nndertiden driver den paa Klipper.

Plessys lette Forspænd bragte Vennerne hurtigt tilbage til Hovedstaden, derfra vare de med Dampskibet paa fire Dage i Lübeck og ilede til Brunsvig.

Ikke uden Vengstelse trængte det Spørgsmaal ind i de tvende Mænds Bryst uden at de vovede at udtale det: paa hvilket Trin af Dannelsen, i hvilke Hjerteforhold de vilde finde denne Pige — om hun ogsaa var, hvad man formodede? Først i Brunsvig kom noget af denne Be-

hymring paa Bane, da man talede om Midlerne til at anstille Efterforskninger. Ifølge deres Beslutning, blev Copien af Billedet vist til Tjenestefolkene i Gæstgiverstedet hvor de vare stegne af. En af dette Huus's Piger raabte med glad Forundring: "Ak, Heinrich's Kikke som hun staaer og gaaer! Det er min gode Veninde; endnu i Dag maa jeg fortælle hende, at jeg saa hendes Billede. Men," føiede hun rødmende til — og dette var Vennerne et godt Tegn for hende og hendes Veninde — "hvorledes kommer disse fremmede Herrer til dette Portrait? Hvorledes til at spørge om en retskaffen Pige?" —

Den aftalte Fabel eller ogsaa Sandhed: at man af Frederikke ønskede at erfare Efterretninger angaaende hendes Fødested, blev optagen med nogen Vantro af den Spurgte; dog lovede hun, at overtale sin Veninde, som henimod Klokken to pleiede at spadserere med sit Herstabs Børn, til at træde nogle Dieblikke ind til Herrerne. "Det vil ikke være let," føiede hun til, "Pigen har et trodsigt, høitfarende Sind. I ethvert Tilfælde raader jeg Herrerne, at forebringe deres Begjæring beskedent; skulde min Frederikke i mindste Maade ane en ureen Hensigt, saa vil hun vide at forsvare sig, thi tale kan hun, det veed Gud! — Ellers er hun brav og tjener hvem hun kan med Liv og Blod."

Disse Ord vare yndig Musik i Tilhørernes Ører og Hjerter. — Den Adspurgte og hendes Veninde traadte ind til bestemt Time. Kikke bar ogsaa i Dag et sjønt Barn, det Yngste af hendes Herstabs, paa Ar-

men. Hendes Kinders friske Roser glødede høiere, da Plessy og Bruno nærmede sig hende; det noget forkeerte Anix, hvormed hun besvarede deres Hilsen flødte hende yndigere, end om hun havde gjort det mere utvungent.

Herpaa fulgte en kort forlegen Stilhed; Plessy og Bruno kunde ikke finde et indledende Ord. Mæglerinden begyndte endelig: "Her bringer jeg Dem den Forlangte, men de maa fatte Dem kort, thi hun har ikke megen Tid, de øvrige Børn vente neden under."

Plessy var dybt bevæget ved Pigens Komme; hans Dine stode fulde af Taarer. Han begyndte med skjælvende Stemme: "Mit Barn, kan jeg vel faae Din Døbeseddel at see?" — Dette Spørgsmaal, saavel som Maaden hvorpaa det blev frembragt, forøgede Pigens Uengstelighed. Hun eiede et Bidnesbyrd om sin Confirmation, saavel som om hendes gode Forhold paa det Sted, hvor hun havde levet med sin Moder; dette havde hidtil været nok til at anbefale hende. Hiint Spørgsmaal, der forraadte en Mangel paa tilstrækkelig Oplysning om hendes Person, satte hende i dobbelt Forlegenhed; hun svarede med en Beklemthed, som ellers ikke var hende egen: "Jeg veed i Sandhed ikke, hvor jeg er født." — "Ikke? — Det veed Du virkelig ikke?" vedblev Plessy med stigende Bevægelse, og Du har intet Fadderbrev, ingen Gave — ingen Bog, som kan give nogen Oplysning herom?"

Hun hævede og sænkede sine mørke Dine nogle Gange, som om hun gik paa Raad med sig selv, derpaa sagde hun rolig: "Jeg eier nogle Foræringer af min Gudmo-

der; vel begriber jeg ikke, mine Herrer, hvorfor De saaledes interesserer Dem derfor, men kan det tjene Dem, saa vil jeg gjerne vise Dem det." Plessy bad meget derom, og Pigen gik.

Med en Ynglings Ild faldt Greven om Malerens Hals. "Det er hende! — Det er hende!" raabte han. "Tale, Holdning — Alt — Alt er min Amalies Billede; det er mit Barn! — Mig er det allerede upaatvivlelig sikkert, men hvorledes vil jeg gjøre det begribeligt for hende, i hvis Erindring maaskee et ganske andet Forældrepars spøxer?" Bruno vilde have bemærket en Skjælven i hendes Stemme, en usædvanlig Sindsbevægelse hos hende, og meente, at dette allerede maatte være en sagte Tiltale af Naturens Stemme. "Ved Gud, Du har Ret! — Du har Ret! Ven, Broder, Søn! — Yngling, naar Gud nogensinde skjænker Dig den Lykke at blive Fader, først da vil Du kunne begribe dette Diebligs Salighed, som venter mig. Verden vilde jeg indslutte i mine Arme — gjøre den hele Verden lykkelig, som jeg er lykkelig! Og Dig? — arme unge Hjerter — Dig, som jeg takker for saa meget, af hvis Haand jeg modtager Alt, hvad jeg nu kan kalde mit; — Dig, — stakkels unge Hjerter, som jeg uvilkaarlig brød — Dig vil jeg gjengjælde kongeligt! — Nei, som en Konge kan ikke gjengjælde, men som en taknemmelig Fader kan og vil jeg."

Den gamle Kriger græd høit ved sin Vens Bryst. Denne var ikke mindre spændt. Den frygtsomme Ynde,

hvori han i Dag havde seet sin lille Heroine, kunde hun begunstige det Indtryk, som hendes Billede tidligere havde bevirket; alligevel trængte netop nu en Tvivlsomhed frem, som lod ham see en Drøm, i Alt det, der forekom den lykkelige Fader som Sandhed.

De tvende Piger vendte tilbage; Frederikke uden Barnet. Hun overgav Greven det Tørklæde og Kors, som hendes Pleiemoder havde givet hende som en Foræring fra sin Gudmoder. Han blev rød og bleg, trykkede det til Mund og Bryst og raabte: „Det er hende! — Det er mit Barn! — Dette er Vidnerne. Her, her er min Amalies Navnetræk, svet af hendes Haand — dette Kors hvilede paa hendes Bryst, da jeg forlod hende!“ — ”Og De kjendte min Gudmoder?“ spurgte Pigen bange — ”Jkke Din Gudmoder; den, der tilhørte dette, var Din Moder, min Gemahlinde. Du er hendes udtrykte Billede, min Datter!“

Hun strakte Armene ud efter hende. Frederikke saae snart paa ham, snart paa sin Veninde: ”Gud, hvad skal det betyde? Min Moder var en Skolelærerenke, jeg har aldrig hørt om nogen Anden.“ — ”Og Dit Hjerte, mine Taarer?“ spurgte Plesky krænket. — ”Mit Hjerte,” svarede Pigen bestemt — ”mit Hjerte, kjære Herre, naar det var afgjort, at jeg skulde have en Fader i Dem, mit Hjerte vilde med Glæde kalde Dem saaledes. — Ja,” gjentog hun — ”ved den almægtige Gud, med Glæde! Men — vilde De kalde den Pige Datter, som uden nærmere Beviser vilde troe en Mand og kaste sig i

hans Arme paa hans blotte Ord; hvor redeligt han end-
og kan mene det — han kan ogsaa bedrages, — Himlen
give at Beviserne kunde findes. Deres gode Ansigt drager
mig til Dem. Ak!" — hendes faste Stemme brast —
"jeg staaer meget eensom, alene, uden Beskyttelse og uden
Støtte i Verden. Længe har jeg længtes efter et Hjer-
te, der var stærkt og godt til at holde mig ved." Hun be-
dækkede sine vaade Dine, som om hun angrede, at hun
havde talt for meget. — Brunos Haabstjerne steg høiere.

Den bevægede Greve bad Pigen at sætte sig, og raad-
slaae med ham. "Du synes at være et forunderligt Barn.
Ogsaa heri ligner Du den, for hvis Datter jeg maa holde
Dig. Forsigtig og besindig, derpaa fast, tro og hurtig er
Beslutningen udført. Hvad vilde Du raade i dette Til-
fælde, som forekommer Dig utroligt?" — "Det Simp-
leste;" svarede Pigen. "De reiser til ***, hvor min
Fader skal have været Skolemester, thi jeg har aldrig hørt
Andet af min Moder, — lad De Kirkebogen eftersee, og
overbeviis Dem, hvo der har Ret, De eller jeg!" —
"Englebarn!" — raabte Plessy — "Kirkebogens Beviis
er der." — Først nu tænkte han paa de Papirer han
havde. Han havde hos en ung Pige kun tænkt paa Hjer-
tets Sprog og ikke anseet Documenter nødvendige. "Over-
beviis Dig her, lille Bantrende!" Han udbredte Alt for
hende, og stod nu der med funklende Blikke, som spør-
gende hvad hun vilde gjøre.

Frederikke aandede stedse hurtigere og hurtigere.

"Hvad feiler Dig, Rikke? — Du bliver afmægtig!" raabte hendes Veninde og vilde holde hende. Men pludselig laae hiin for sin Faders Fødder, omfavnede og kyskede dem. "Min Gud! min Gud!" raabte hun. "Saa stor er Din Barmhertighed for den Forladte!" Hun lignede i dette Dieblis en Helgen, og de Laarer som glindsede i Brunos Dine kastede et blændende Skin omkring hende. — "Jeg har igjen en Fader! — Saadan en skøn Fader!" — Hun hvilede allerede ved hans Hjerte. Veninden hulkede høit og sagde: "Hun er det værd; jeg under hende det!"

Den lykkelige Datter ilede, for at meddele sit Herskab, hvad der var hændet hende; Plessy og hans Ven ledsagede hende derhen. Det roesværdige Vidnesbyrd, som Frederikke erholdt, forhøiede Begges Lykke og Forhaabninger. Snart fulgte hun dem over Havet. Bruno hvis Stands Forhold stod hende nærmere end Faderens, blev ofte hendes Mægler, hendes Raadgiver, hendes Fortrolige. Han, der havde strakt Haanden ud efter en Krone, fandt, da hiin var ham berøvet, en Blomst i sin Haand, hvilken venlig blomstrede ved Siden af ham. Han blev Skjønhedens Søn og Yndighedens Egtefælle; for en Maler kan der ikke gives noget ansværdigere Løb.

L.

Den betydningsfulde Nat.

Den adelige Familie von Reinwald var udraabt, som den stolteste i hele Egnen og denne Udelstolthed var forplantet fra Stamfaderen indtil den Sidste af Stammen. Otto von Reinwald havde kun en eneste Datter, der var lige saa stolt, som hun var skøn. Amina, saaledes heed denne Herlige, var naturligviis den Guldskist hvorefter nære og fjerne Herrer anglede. Men Ingen blev foretrukken af hende, thi alle Kjerlighedsgudens Pile prællede uvirksomme tilbage fra hendes, ligesom bepantserede Bryst.

Det var Paaskemesen i Frankfurt a. M. Baronen havde nødvendig nogle Pengeforretninger at afgjøre der, og Amina som hverken havde seet Messen eller Staden, bad sin Fader saa længe indtil han lovede at tage hende med.

Ser Ulger havde Reisen været da Amina igjen vendte tilbage med sin Fader. Men hvilken Forandring var der ikke foregaaet med den skønne og stolte Frøken! Hendes kinders Rosenrødme var forsvunden, Blikket sænket og ydmygt; istedet for hun ellers besøgte de meest glimrende Selskaber, fandt man hende nu i Gensomhed, og skarpe Jagttagere vilde ofte have bemærket Taarer i hendes skønne Dine. Efter nogle Maaneder var hun ganske forsvunden. Det heed, at hun formedelsk Sygelighed var reist til en Tante ved den italienske Grændse.

Da Maaneder og Aar henrandt og den skønne Amina

ikke kom igjen, spurgte man ikke mere efter hende og snart var hun ogsaa forglemmt. —

Den bairiske Arvefølgekrig, var just endt ved Freden i Teschen, da en ung Officer, ledsaget af en Ridesnægt ilede til sit Hjem.

Aftenen var allerede brudt frem og Veiret var stormende. En Bonde mødte dem, Adolph, saaledes hed Officieren, spurgte denne: "om der endnu var langt til Natterquarteren?"

"En Miils Wei," var Svaret, "men der vil Herren ikke komme til at logere beqvemt, men naar De rider ad hiin Fodsti, der fører Dem lige til Fru von Polds Slot, som kun ligger en Fjerdingvei bag Skoven, vil De nok blive godt optaget."

Adolph takkede, reed ad den betegnede Fodsti, og efter et rast Trav vare de paa Slottet.

Officieren blev venlig optagen. Frue von Pold var en ædel Matrone; men hendes Niece, Enken von Klaren, var en Skjønhed, hvis Lige Adolph troede aldrig at have seet Magen til, han vendte intet Die fra denne Englestikkelse, og det saa forvovent og ikke sig selv bevidst, at den yndige Enke stedse maatte slaae sine Dine ned, men ogsaa strax efter forlade Bærelset.

Adolph forundrede sig over hendes Graværelse, men Slottets Eierinde undskyldte sig med at hendes Niece ved hans uniform kun alt for meget blev erindret om sin Mand, der strax i Begyndelsen af Krigen var faldet.

Den følgende Morgen forlod Adolph Slottet uden at see den skønne Enke igjen, men hendes Billede havde præget sig dybt ind i hans Hjerte.

Efter nogle Dageiser var Adolph i sit Hjem, han havde faaet Afsted som Capitain, og vilde nu blot leve for sine gamle Forældre.

Hans tidligere Bekjendte, der havde kjendt ham som en munter Selskabsbroder, forundrede sig, da han nu var saa indgetogen, Mange troede endog, at han var stolt af sine Feldtog og af sit Capitainspatent. Men det var ikke saaledes, Kjærlighed til den skønne Enke von Klaren havde grebet ham, og han opsogte Ensomheden, for at tænke paa hende.

Kun en Ven, som bestyrede sit i Nabolaget beliggende

Guds, erfarede Hemmeligheden, og denne raadte ham, at besøge Enken, men dog i Forveien erkundige sig nøie om hende.

Adolph, der følte, at han ikke mere kunde blive lykkelig uden denne Kvinde, gjorde efter en Maanedstid en Reise derhen igjen. Han tog ind i den næste Landsby. Her erfarede han af en gammel Bonde, at man slet ikke havde seet Frue von Clarens Gemahl paa Slottet. Hun havde kun været der i tre Aar og gik stedse i Sørgeklæder, hun tog heller ikke mod Besøg.

Det var nu vistnok ikke Meget for vor Forelskede. Men det maatte nok! Han kjørte videre, lod Vognen med sin Tjener kjøre til Landsbyen, medens han gik til Slottet. En stor Hauge loffede ham. Han betraadte en Lindeallee, vendte sig derpaa til høire til en Løvhytte og — saa den vidunderlig skønne Enke sidde deri og lege med en Dreng. Saa megen Ynde, Tæffelighed og Høi-
hed havde han endnu ikke seet. Smilende bukkede hun sig ned til den legende Dreng og gav ham Blomster.

"Gustav!" sagde hun med blød Stemme, "naar Du plukker alle Blomsterne itu, giver jeg Dig ikke flere."

"Moder, de leve jo ikke!"

"Vel Dig!" sukkede hun, "og vel Dig, Gustav, "naar Du aldrig sondertræder noget Levende!" Hun stod op, traadte ud af Løvhytten og opdagede Belureren. Purpur-rødme foer over hendes Ansigt.

Adolph kunde kun i den største Forlegenhed gjøre en stum Compliment.

Den skønne Enke, der hurtigt igjen havde erholdt sin Fatning, traadte stolt hen til ham og spurgte: "Hvad er til Eders Tjeneste, min Herre?"

"Jeg gjorde en Reise herigjennem," stammede han, "og da jeg allerede engang har gjort Brug af Deres Godhed og blev saa godt optaget, saa vilde jeg endnu engang see dette Slots Gierinde."

Et Blik af hende gled ned ad Gustavs skønne Skikkelse, den skønne Enke rødmede igjen. Vel havde hun heller ikke forglemmt Officieren; hun sagde derfor med sænket Blik: "Det vil være min Tante en Fornøielse at see Dem igjen."

Adolph kunde ikke undertrykke et sagte Suk og hun rødmede atter, bukkede sig ned til Drengen, hævdede ham op, og skjulede sin tiltagende Forlegenhed i den Lilles Løkketøved.

"Saa eensom finder jeg Dem igjen!" tog Adolph endelig Ordet.

Hun smilede smertelig og viste ham Drengen: "Her er min Lidsfordriv og min Sorg."

"En ædel Betsjæftigelse; men ganske eensom, som i et Kloster."

"O min Herre, havde jeg ikke denne, saa var jeg allerede for længe siden deri."

"I denne Ungdomsblomstren?"

"At du ggen er falden derpaa!" sagde hun skarpt betonende, og satte Barnet hurtigt ned, saa at det græd.

Han kyssede Barnet, og Moderen tilhyllede Ansigtet og gik hen ad Alleen. Adolph gik taus efter hende, mens han betragtede og hjærtegnede det yndige Barn. I Midten af Alleen blev Baronessen staaende, vendte sig om, og da hun saa Gæsten nærme sig med Drengen, ilede hun til, for at modtage denne.

"Min Herre!" hvidskede hun, — "De har seet mig i en Stemning, der — dog tillad De mig at befrie Dem for Gustav."

"Blive!" raabte Barnet, "Fader er god!"

"Denne hulde Lille drager mig uimodstaaelig til sig," sagde Adolph og kyssede ham.

"Drengen gaaer ellers ikke til Nogen," aandede hun endnu stedse bleg, stirrende snart paa ham, snart paa Barnet. — Hun satte sig udmattet ned paa en Bænk. "Min Herre!" stammede hun, "siig mig — o Gud — var De engang i Frankfurt a. M.?"

"Ja, kun een gang."

"Var det ikke for 3 Aar siden ved Paaskemessen?"

"Adolph saa stivt paa hende. En Gjærning, som han aldrig havde kunnet tilgive sig, foer igjen op hos ham med skarpe Farver. Han kunde ikke svare, men nikkede med Hovedet, men flammende Blikke gled hen til den Stjælvende, der bestormet af sælsomme Følelser, frygt som undgik deres lokkende Glød. Hun plukkede imidlertid en Blomst for at skjule sit glødende Ansigt for den lykkelig Anende."

Hu styrtede han med Drengen ned for hende: "Det var mig, jeg var den letfindige Forbrøder, der i Gjestgivergaarden: den romerske Keiser, ved Midnat — kun en Feiltagelse af Gemakkerne var Aarsag til en Gjærning, som jeg stedse

har angret. Ak! intetsteds har jeg kunnet erfare Deres Navn, thi De var tidlig kjort bort med mange andre Gjæster, og jeg vidste jo ikke, hvor jeg havde været. — Tilgivelse!"

Hun reiste sig taus. Adolph sprang op og raabte: "Kan De endnu vredes?"

Hun vovede ikke at slaae Vinene op. Hendes Arme sank skjodesløse ned, hendes Hoved sank til hans Bryst og hun hvæstede: "Jeg har lidt grændseløs."

Adolph svarede ikke, han saae taus ned for sig. Denne bittere Alvor afvæbnede det quindelige Hjerte, og hun sagde blidt og høit: "Jeg har tilgivet Dem."

Den stille Smerte, der laae i disse Ord rørte Ynglingen dybt. Han drog hende med een Arm fast til sig og spurgte: "Føler De Intet for mig? Føler De ikke, at jeg igjen vil gjøre godt, hvad min Lettsindighed har forbrudt?"

"Ak, alene derfor føler jeg saa smerteligt, hvad jeg har tabt." Med sin Haand bedækkede hun Vinene, der vare fulde af Uindseelse og skred langsom ned ad Gangen. Adolph fulgte hende til en lille Pavillon. Der fandt han hende igjen siddende tankefuld.

"Min Frosken!" spurgte han inderlig og deeltagende, "skal Breden vare evig?"

Hun hævdede Hovedet og han saae Smertens Taarer i det brudte Blik og hvorledes de dryppede ned paa det følgende Musfelin. Disse Taarer betog ham hans hele Fatning, det angstede ham, som Anelsen om et stort Tab. "Elskede!" raabte han og sank ned for hende, "de bittere Draaber i Glædens Bæger ere forbi! Jeg føler mig i dette Dieblis saa lykkelig, saa reen!" Fuld af dybe Følelser greb han hendes Haand, trykkede den til det bankende Hjerte og den søde, forsvundne Tids magiske Magt trykkede hans igjen.

Hun bøiede sig hurtigt ned til ham, skjulede sit Ansigt ved hans Bryst og hvæstede, "o, tal ikke mere — staaan mig! — naar De er lykkelig."

"Nu, saa deel De min Lykke, mit Liv, naar De ikke hader mig!"

"Hade!" Hun reiste sig op med et Blik til Himmen. "Kan man hade den, for hvem man har opoffret Alt?"

Adolph sprang op, trykkede hende, Drengen til Bryn-
stet og omfavnede Begge.

I denne stumme Scene bleve de forstyrrede af Tanten,
der studevende var blevet staaende ved Indgangen. "Amina!"
raabte hun. Amina rev sig løs fra Adolph og raabte
med glødende Ansigt: "Tante, kjære Tante! Det er ham?"

"Hvem?" spurgte Tanten endnu mere forundret.

"Min Gustavs Fader!" Hun saae, at Tantens An-
sigt blev alvorligt og vedblev hurtigt: "Jeg har tilgivet
ham!" og slog skamfuld Vinene ned.

Først nu gjenkjendte Tanten Officeren, som hun en-
gang havde herbergeret. Hendes Ansigt blev ventligere
og hun sagde: "Har Du tilgivet, Amina, saa modtage
han ogsaa vor Tilgivelse." Dermed rakte hun Adolph
Haanden, som han greb og taus trykkede til sine Læber.

"Børn," sagde hun ventligere, "vi kaste Hemmelig-
hedens Slør over det Hele, og kjøre i Morgen til Din
Fader."

Indhold.

	Side.
M inerva Medica, Fortælling af W. v. Lüdemann	3.
Hævnfyge og Troesiver. (Efter en Chronik.).....	64.
Skuddet	90.
Sydens Kors. Novelle af B. v. Guseck	106.
Amulettten	214.
Maler-Lyffe:.....	230.
Den betydningsfulde Nat	269.

